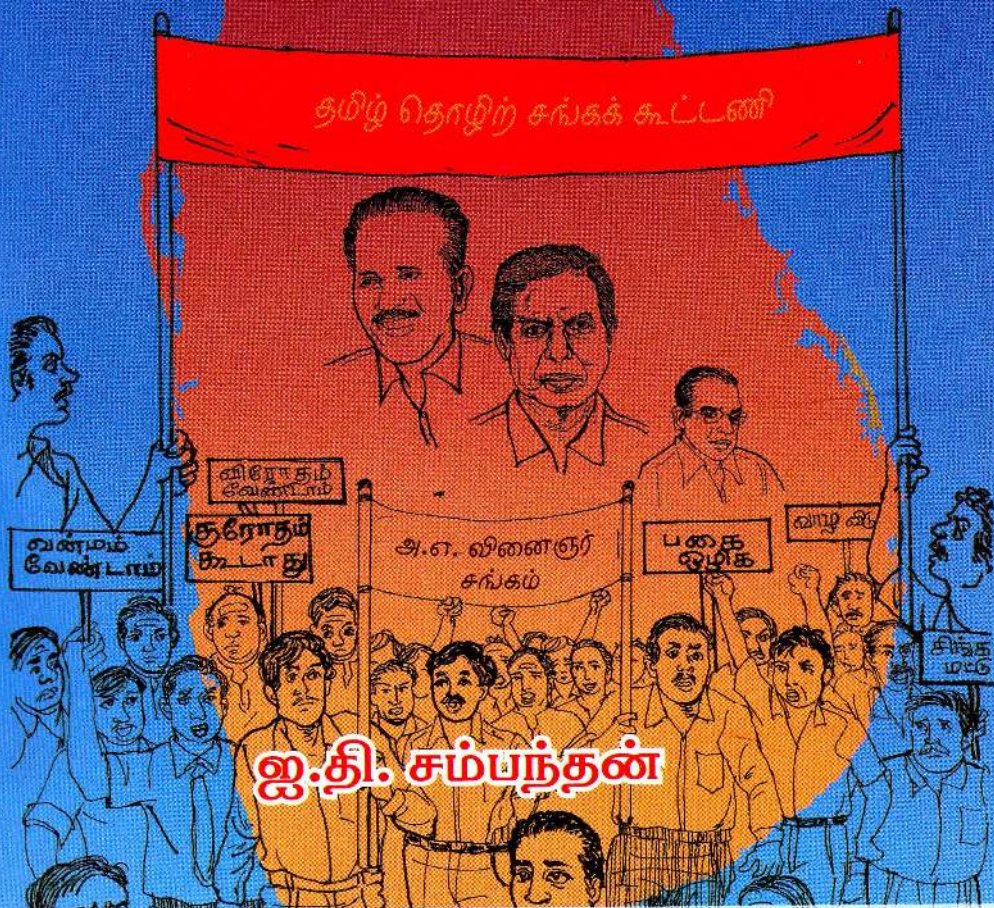

தமிழ் அரசு

ஊழியர்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட

அநீதி

Plight of Tamil Public Servants

கட ரொளி வெளிநீட்டுக் கழகம்

Digitized by Nanyang University, Singapore

2016

**தமிழ் அரச ஊழியர்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதிகள்
(ஆய்வுத் தொடர்ச்சி)**

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

தமிழ் அரச ஊழியர்களுக்கு
இழைக்கப்பட்ட அநீதிகள்
(ஆய்வுத் தொடர்ச்சி)

ஐ.தி.சம்பந்தன்

சுடரொளி வெளியீட்டுக் கழகம்

இலண்டன்

2016

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

நூலியல் விபரம்

நூலின் தலைப்பு	:	தமிழ் அரச ஊழியர்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதிகள் (ஆய்வுத் தொடர்ச்சி)
ஆசிரியர்	:	ஐ.தி.சம்பந்தன்
முகப்பு ஓவியம்	:	ஓவியர். கலாபூஷணம். S.D. சாமி
பதிப்பு	:	1வது பதிப்பு, மார்ச் 2016
வெளியீடு	:	Chuderoi Publication Society 15, Rutland Road London E7 8PQ United Kingdom
பக்கம்	:	xvi + 199
தாள் அளவு	:	80 கிராம் பாங்க்
அளவு	:	215mm x 145mm
சர்வதேச தராதர நூல் எண்	:	978-0-9555359-6-3
அச்சகம்	:	குமரன் அச்சகம் 39, 36ஆவது ஒழுங்கை கொழும்பு 6
விலை	:	ரூபா 350.00 £ 5

Bibliographic Data

Title	:	Plight of Tamil Public Servants
Author	:	I.T.Sampanthan
Edition	:	First Edition, March 2016
Publishers	:	Chuderoi Publication Society 15, Rutland Road London E7 8PQ United Kingdom
Pages	:	xvi + 199
ISBN	:	978-0-9555359-6-3
Printers	:	Kumaran Press (Pvt) Ltd 39, 36th Lane Colombo 6, Sri Lanka
Price	:	Rs. 350.00 £ 5

Copy right: © I.T.Sampanthan, 2016

All Rights Reserved. No part of this Documentation may be reproduced or utilised, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the copy right owner.

என்னுரை

உழைப்பும் ஓர்மமுமாக இருந்த ஒரு காலம் மாறி இலங்கையில் தமிழ் அரச ஊழியர்கள் தவிப்பும் தள்ளாட்டமுமான ஒரு வாழ்வுக்குத் தள்ளப் பட்டிருந்தனர். அந்த அநீதிகளில் அகப்பட்டவர்களில் நானும் ஒருவன். கொலைக்கும் குரூரங்களுக்குமான நாட்களில் எங்கு செல்வதென்ற தெளிவு அற்ற சூழ்நிலைகட்குள் சுழன்றவர்களில் ஒருவன் என்பதினால் அந்தத் துயரங்கட்கு ஊடான அந்தப் போராட்டங்களையும், புலம் பெயர்ந்த ஓட்டங்களையும் அனுபவித்தவன் என்பதினால், அதன் பெறுமதி மிக்க வரலாற்றுப் பதிவுகளை என் மக்கள் முன்வைக்க விரும்புகின்றேன். ஒரு காலத்தில் அரச ஊழியர்களாலேயே இனஉரிமைப் போராட்டம் முன்னெடுக்கப்பட்டது என்பது இலங்கையைத் தவிர வேறெங்கும் இல்லாத சரித்திரம்.

இவை ஆவணமாக்கப்பட்டு, தியாகங்கள் தெரியப்பட வேண்டும் என்பதே என் நோக்கம். இன்னும் பல தகவல்களும் ஆவணங்களும் விடுபட்டிருக்கலாம், தவறுதலாக தவிர்க்கப்பட்டிருக்கலாம். என் நினைவுகளின் ஊடே கிளர்ந்தெழுந்த செய்திகளே இந்நூல்.

இதை எழுதுவதனால் எதிர்கால சந்ததிகட்கு என்னால் முடிந்ததை தெரியப்படுத்தினேன் என்ற ஆத்ம திருப்தியும், ஆசை நிறைவேற்றமும் உண்டாகிறது.

இலங்கை தமிழ் அரச ஊழியர்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதிகளும் இன ஒதுக்கலும் ஒரு ஆய்வுக்குரிய கருப் பொருளாகும். ஏற்கெனவே பல்கலை ஆய்வுக் குழுவினால் 1949லிருந்து1985 வரையான காலப் பகுதியில் இழைக்கப்பட்ட அநீதிகள்பற்றி ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. அவர்கள் தயாரித்த 250 பக்கங்களைக் கொண்ட அறிக்கை என்னிடமுள்ளது. 1986லிருந்து 2016 வரை இழைக்கப்பட்ட அநீதிகள் பற்றி ஆய்வு மேற்கொள்ளப்படவேண்டும். இதை ஒரு பல்கலை முதுநிலை மாணவன் மேற்கொள்ள முன்வந்தால் அவருக்குத் தேவையான தகவல்களைக் கொடுத்து உதவலாம் என்பதை அறியத் தருகின்றேன். இவ்வாறு ஆய்வு செய்யப்படும் அறிக்கையை ஐக்கிய நாடுகள் தொழில் அமைப்புக்கு

(International Labour Organisation) சமர்ப்பித்தால் பாதிக்கப்பட்ட ஊழியர்கள் நீதி கோரலாம் என்பது எனது கருத்தாகும்

இந்த நூல் வெளிவர உதவிய (நூல் தேட்டம் ஆசிரியர்) நூலக வியலாளர் திரு.என்.செல்வராஜா அவர்கட்கும், சிங்களம் மட்டும் சட்டத் தினால் பதவியை இழந்தவரும் பத்திரிகையாளருமாகிய திரு.மா.குலமணி அவர்கட்கும், மொழிபெயர்ப்பாளர் திரு.வி.தருமலிங்கம் அவர்கட்கும், இந்நூலுக்கான விடயங்களை துரிதமாக கணினியிட்டு உதவிய திருமதி கவிதா ரஜீவன் அவர்கட்கும். இந்நூலை சிறப்பாக அச்சிட்டு உதவிய குமரன் அச்சகத்தாருக்கும் எனது ஆத்மார்த்தமான நன்றிகள்

அன்புடன்

ஐ.தி.சம்பந்தன்

தொடர்பு: itsampanthan@hotmail.com

Foreword

A Lost Paradise

When we were students at the secondary schools and colleges in the early fifties the Lake House news papers and the Times of Ceylon were most popular and widely read because of their quality. They were read with enthusiasm and even with delight because of their quality and their commitment to the standards of journalism. They reported news without diluting them with political motivations and the feature articles in their columns maintained a reasonable measure of impartiality. Overall the press reflected the aspirations of a plural society that had deep roots since the days antiquity.

It is my recollection that the authors of feature articles that appeared in the Daily News compared Ceylon (as this island was then known) to Switzerland which was a land of peace, harmony, stability and prosperity. The mountainous country in central Europe is a land of diversity and exceedingly charming physiography. The German speaking people are about 70 % of the population while the French are about 24 %. Italians and others amount for the balance of 6%.

Switzerland is a federation in which power and authority are shared in equal measure by cantons that constitute the state. Such a system of government has cemented the bonds of unity in a land of great diversity. In this manner Switzerland became an exemplary state specially to those in search of unity, democracy and harmony in a context of diversity.

It soon became evident in the same decade (1950s) that Ceylon was not destined to be the Switzerland of Asia. The degeneration that had set in during the 1950 s continued without interruption and worsened to such an extent that the Island came to be identified as a failed state. As early as 1960 B.H.Farmer, a Veteran scholar and Professor of Geography at the university of Cambridge wrote a book on the Island which had the title Ceylon : A Divided Nation.

Now a day some political commentators seek to convey the idea that the malaise in the political system is an imperialist connivance. It is perhaps done with a view to exculpate the Sri Lankan state from responsibility for the tragic developments in the post independence era.

Like the parliamentary system of government a politically united Sri Lanka is a legacy of British colonial rule. United Sri Lanka is a by product of pax Britannica in South Asia during the late 19th and 20th centuries. There has never been any tension or hostility between the Sinhalese and the Sri Lankan Tamils during this period. The British colonial rulers also had established a judicature that functioned independently and without interference from the legislative and executive branches of the government. An independent press had emerged in the late 19th. Century and with the passage of time it developed a capacity for constructive criticism. Anything could be articulated and propagated unlike now, except sedition against the rulers. Another interesting development in the last days of British rule was the development of trade unions which established and developed with the support of the working class of all communities.

These salutary developments were reversed by parliament since independence. The process of development through free association and achieved with the corporation of all communities was reversed by the politics of an ethnocentric fascism adopted and implemented by successful governments. The Tamils who formed the second largest community in the island were the victims of this policy. The people of the majority community were made to believe that they were beneficiaries of such a dispensation.

One of the first measures undertaken by the governments of Ceylon since independence, was the adoption of legislation defining the conditions of eligibility for citizenship to the persons of Indian and Pakistan origin. The regulations were so stringent that the Tamil workers in the plantations could not provide the documentary evidence required to be produced in support of their claims for citizenship. Consequently they lost their citizenship and the voting rights. They became a "Stateless People", a category unknown anywhere else in countries which previously were colonial possessions.

The Acts of parliament that stipulated the provisions that led to this situation were out of step with the policies of other commonwealth countries. Besides they amounted a violation of constitutional provision. Most Sri Lankans of this generation may be unaware of the fact that the Donoughmore constitution had conferred citizenship rights to all those who were resident in the island for a stipulated number of years. The Soulbury constitution which is in large measure an adoption of the proposals made by the cabinet of ministers, had by implication endorsed the provisions of the previous constitution.

The laws of citizenship that were redefined through acts of parliament since 1948 clearly demonstrated that the rights of minority communities cannot be defended in a unitary constitution through which power could be exercised according to the will and manipulation of the representatives of the majority community in parliament. The political elimination of a whole community was accomplished without any hindrance and ironically with the support of a substantial number of the representatives of other minority. In the parliament elected in 1947 which had 105 members, 7 were representatives of the Tamil plantation workers. At the general elections held in 1952 not a single Tamil member was returned from the plantation districts in the Hill Country.

Once this was achieved, attention was directed against the Sri Lankan Tamils traditionally concentrated in the Northern and Eastern provinces. In course of time they were politically suppressed, economically marginalized, educationally disadvantaged and culturally sidelined. Ironically this was the response of the government of the Sinhalese majority for the confidence that the Tamils had on the leadership of the majority community.

Although the Tamils had a more legitimate claim for nationhood than the Muslims of Pakistan they had spurned the idea of separation and rejected the proposals for a federal constitution submitted by the Kandyan Sinhalese before two constitutional commissions appointed by the imperial government. Events soon proved that the confidence they reposed on the political leadership of the majority was a grievous blunder of stupendous proportions.

The government elected to power at the general elections in 1956 as the first step of its parliamentary performances made Sinhalese the

only official language of the country. It was a unilateral decision by the parliamentarians of the majority and according to a decision of the Privy Council made later the Official Language Act of 1956 was a violation of Article 29 of the constitution. It was only in 1956 that the Tamils woke up from their slumber, closed ranks and resisted the implementation of the Sinhalese only Act at great cost. Although S.W.R.D. Bandaranayake had claimed that he could make the Sinhala Only the official language of the whole country within 24 hours it could not be implemented even after 24 years. However, the damage caused by this Act to the traditional harmony, goodwill and co-operation between the two communities was irreparable. The dream of transforming Sri Lanka into the Switzerland in Asia was shattered once and for all and instead it became a land of disharmony, deep divisions and perpetual unrest.

In 1972 the United Front government which had a landslide victory, converted parliament into a Constitutional Assembly and adopted a new constitution. Ceylon The old name of the country, was dropped and the new name Sri Lanka was adopted. It was unilaterally adopted by the representatives of the majority community. There was no attempt at arriving at a consensus among parties representing all the major communities. It abandoned the secular character of the previous constitution. Moreover it was asserted that state shall be unitary in character. Minority safeguards in the previous constitution were swept away and avenues for appeal to the Privy Council were closed. It was also declared that Sri Lanka will be a Democratic Socialist Republic.

The first chapter of the new constitution had only one sentence. It proclaimed that Sinhalese Only shall be official language of the Democratic Socialist Republic of Sri Lanka. The second chapter of the constitution in a similar vein and style declared that Buddhism shall be accorded the foremost place. It is interesting to record here that the Minister of Constitutional Affairs was Dr. Colvin R. De Silva, a veteran politician, a historian and a lawyer of the foremost rank. Besides he was one of the principal leaders of the L.S.S.P, a Marxist party claiming affinity with the Fourth International. Sri Lanka may be unique in many ways and here is a unique example of a radical Marxist party led by the most accomplished intellectuals casting away, unlike their counterparts in India, the principles of Marxism and adopting an ideology that was akin to that of the Nazis.

The constitution of 1972 transformed the island into a Sinhala Buddhist state. Chapters 1 and 2 had an overriding validity over any other provision in the constitution. Sri Lanka was converted into a state of the majority, by the majority and for the majority. The political conceptions and traditions 2000 years of the monarchy in the island were also cast away. It closed the avenues for any future negotiations on matters of vital importance relating to the fundamental rights of the citizens of other communities. Excepts for a few exceptions civil society among the ethnic majority remained indifferent or supportive of the new dispensation.

It seemed that 08.01.2015 ushered in the dawn of a new era and it is our expectation the hope that the new leadership would demonstrate the capacity to face imminent challenges and re-establish democratic institutions and values in modified form to conform to internationally acceptable norms and values. The Sri Lankan Tamils have a responsibility to help the leadership of the government to remodel the state in such a manner as to provide adequate space for all in the exercise of power and authority. At this hour of destiny the country is in need of statesmen and not demagogues.

Plight of Tamil Public Servants is a monograph by I.T.Sampanthan who has been known to for the last 50 years. His dedicated service in public causes and strong commitment to the suppressed, deprived and discriminated segment of the population amidst personal adversities are of a remarkable order. He was the Secretary General of the Tamil Trade Union Federation, a body that had been formed to address the problems of the Tamil working class. He has a long experience in Trade Union work and had an intimate knowledge of the problems faced by the Tamil government employees who were adversely affected by the implementation of the Sinhalese Only Act and subsequently the series of communal rights that had occurred until 1983.

As the established trade unions remained indifferent or even unsympathetic to the plight the Tamil government employees the latter were obliged to break away from them and form independent associations of which the Arasanka Eluthuvinaijar Sankam.

(The Government Clerical Service Union) was the foremost in strength and importance. It was one of 32 such organizations which were included

in a federation. Their attention and activities focused on the plight of the Tamil employees who were gravely affected by developments in the country.

Prior to 1956 the official language was English and employees recruited for service were not required by any agreement to have a knowledge of Sinhalese. However, after Sinhalese was declared as the official language the Treasury issued circulars which declared that all officers should obtain a knowledge in Sinhala in order to be eligible for annual increments and promotions. If not they could retire from service. A large number of employees who could not comply with this requirement left service and went abroad. It was the beginning of the exodus of Sri Lankan Tamils from the land of their birth to foreign countries.

Those who remained in service were denied increments and promotions. The Tamil trade unions had recourse to legal action. In the Kodeeswaran case which became a landmark in the judicial proceedings in this country, the District Court of Colombo issued the verdict that the Sinhalese Only Act was ultra - vires the constitution. However, the matter went up to the Privy Council that reversed the verdict of the Supreme Court and accepted the spirit of the judgement of the District Court.

The riots that occurred since 1958 had disastrous effects on the Tamil employees in government service. Many of them were killed while on duty and the assailants were the lower grade employees of government institutions and corporations. Because of a reign of terror many employees gave up their jobs for reasons of security and the government did nothing to allay their fears. Instead they ordered them to return for work before the dust had settled. The perpetrators of violence were never arrested to be produced before the courts and no compensation was paid to the victims. The riots of 1977 and 1983 were of a similar pattern. The masterly inactivity of the police and passionate speeches made by the some of the lead of the government created an impression that it was in complicity with the process.

Tarzy Vittacchi, a former Editor of the Ceylon Daily News and a most respected journalist has given a fairly comprehensive and impartial account of the 1958 communal riots. Nevertheless, the government of the day took the dishonorable step of banning the publication from circulation.

The victims of the riots that occurred in 1958, 1977 and 1983 were not paid compensation. The widows and families who were killed were

reduced to a condition of despair and penury . The fate of the survivors also was of a similar kind.

Finding avenues for redressing the grievances of the Tamil employees affected by the government legislation and the communal riots proved to a Herculean that was far beyond the capacity of the Tamil trade unions. When civil society ceased to function after the outbreak of the civil war Tamil trade unions were also put out of action.

Since 1960s there was blatant discrimination in recruiting employees for government service. There was no talk of maintaining ethnic proportions in providing employment. In many sectors the recruitments were far below what was due on the basis of ethnic proportions. In some of the vital sectors the recruitment of Tamils had almost ceased. Thus a community that was suppressed politically was economically marginalized. In the meanwhile there was no guarantee for the protection of life and property. In such a situation the state had lost the legitimacy for existence when viewed in the context of the values and institutions of a free and democratic society. A thorough remodelling of the state and the legal systems are imperative for the country to regain legitimacy and respect among the international community.

Society is beholden to I.T.Sampanthan for focusing attention on the problems encountered by the Tamil community and particularly those affected by discriminatory legislation and anti Tamil riots under different governments. It is interesting to note that he has authenticated his account with the illustrations of extracts from the Hansard.

In conclusion it may be observed that the issues raised by him should be examined comprehensively in the form of a dissertation for a post graduate degree refined and elaborated in relation to the theory and practice of modern laws and human rights.

This book of modest proportions in its own way reflects the gruesome experiences and the woes of the Sri Lankan Tamils in their own country during a long period of sixty years.

S.Pathmanathan

Professor Emeritus in History
University of Peradeniya

அணிந்துரை

மொழிவழி தொழிற்சங்கங்கள் முகிழ்ந்த காலம் தமிழர்களின் அரசியல் விழிப்புணர்வில் சடுதியான ஒரு மாற்றம் ஏற்படக் கட்டாயக் காரணமானது. அரசு தொழிற்சங்கங்களின் அங்கமாக உருவான தமிழ் தொழிற்சங்கங்கள் வயிற்றுப் பிரச்சினைக்கு அப்பால் தாம் சார்ந்த மொழி இன கலாச்சாரத்துக்குத் தம்மை அர்ப்பணித்துக் கொண்டு போராடிய வரலாறு இலங்கையில் மாத்திரம் ஏற்பட்ட புதுமை. இப்படி ஒரு மாற்றத்திற்கு மூலவர் அமரர் க.சிவானந்தசுந்தரம் அவர்கள். உண்மை, நேர்மை, உழைப்பு என்பன அவரது சிறப்புக்கள். அவர் போன்ற ஓர்மம் பெற்றிருந்த மனிதர்களைக் காண்பது இப்போது கற்பனை ஆகிவிட்டது. ஏர்னஸ்ட் சே குவாராவைப் போல தன் முன்னால் நீட்டப்பட்டிருந்த துரோகியின் துப்பாக்கிக்கு தனது இன்னுயிரை அர்ப்பணித்தவர் சிவா. இத்தகைய மனிதரின் தலைமை அன்று மொழிவழி பிரிந்த தமிழ் தொழிற்சங்கங்கட்டு இருந்தது. அது தான் எங்கள் சிறப்பு.

அண்ணன் ஐ.தி.சம்பந்தனை, அந்த மொழிவழிப் போராட்டத்தில் அரை நூற்றாண்டுக்கு முன் சந்தித்திருந்தேன். அன்றைய அந்த இளமையின் செயற்பாடுகள் இன்றும் அவரிடம் காண்கிறேன். உடல் தளர்ந்து போனது. செவிபுலன் தேய்ந்து விட்டது. நோய்கள் குடைகின்றன. எனினும் அவரது இதயம் அன்றைய இளமையில் நிற்கிறது; நிலைக்கிறது. தனது துன்பங்களைத் துறந்து தமிழ் அரசு ஊழியர்களின் அவல வாழ்வினை ஆவணப்படுத்துதற்கு அவர் எடுத்து கொண்டிருக்கிற முயற்சியானது மிகப் பெரிய சமூக அர்ப்பணம்.

இன்றைய காலத்திலும் 'பிழைக்கத் தெரியாதவர்கள்' என்ற வரிசையில் வைத்துப் பார்க்கப்படும் என் போன்றோர்க்கு இது சற்று ஆறுதல் அளிக்கிறது. இந்நூலின் அடக்கங்கள் அத்தனையும் நாம் அனுபவித்தவை. அதனூடாக நமது அரசியல்வாதிகளையும் எதிரிகளான அரசியல்வாதிகளையும் அளந்து பார்க்க உதவியவை. இதற்கான பலன் கிடைக்கப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

மா.குலமணி

பொருளடக்கம்

என்னுரை	iii
Foreword	v
அணிந்துரை	xii
1. அறிமுகம்	1
2. மொழிவழித் தொழிற்சங்கங்களின் உதயம்	4
இலங்கை சிவில் சேவை	17
இலங்கைக் கணக்காளர் சேவை	20
எழுதுவினைஞர் சேவை	28
3. சிங்களம் மட்டும் சட்டத்தால்	
தமிழ் ஊழியர்களுக்கு ஏற்பட்ட பாதிப்பு	35
4. 1977 தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தில்	
ஐ.தே.கட்சி கூறியது என்ன? நடந்தது என்ன?	50
5. சன்சோனிக் கமிசன் ஈழத்தமிழர்களின்	
ஒரு சட்டரீதியான வரலாற்று பதிவேடு	53
6. தமிழ்த் தொழிலாளர்களின் அவலங்களும்	
மொழிவழித் தொழிற்சங்கங்களும்	58
7. இலங்கை பொலிஸ், ஆயுதப்படைகளின்	
ஆட்சேர்ப்பில் இடம்பெற்ற இனஒதுக்கல்	61
8. அரசு நிர்வாக சேவையில் மலையகத்தவர்	
எண்ணிக்கை அதிகரிப்பு காலத்தின் தேவையாகும்	67
அரசியல் பேரம் பேசும் சக்தியின் விளைவு	69
மறைந்த தலைவர் அலீஸ் அவர்களின் பங்களிப்பு	70
இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸின்	
(இ.தொ.கா) அரசியல் பலம்	70

போட்டிப் பரீட்சைகளில் ஆர்வமின்மை	71
மறைந்த தலைவர்கள் தொண்டமான், சந்திரசேகரன் ஆகியோரின் அரசியல் அழுத்தம்	73
9. ஆசிரிய சேவையில் தமிழர்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதிகள்	76
10 இலங்கைத் தமிழ் அரச ஊழியர்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதிகள்	82
பின்னிணைப்புகள்	
I. தொழிற்சங்கங்களும் சுயநிர்ணய உரிமையும்	92
II. வட மாகாண விவசாய விஸ்தரிப்பு சேவையாளர் சங்கத்தின் 6வது வருடாந்த பொதுக்கூட்டத்தில்(1982) ஐ.தி.சம்பந்தன் ஆற்றிய உரை	94
III. பெருகிவரும் தொழிற்சங்கங்களால் மலையகத் தமிழருக்கு என்ன பலன்? (த.மனோகரன்)	99
IV. பிரசித்திபெற்ற கோடீஸ்வரன் வழக்கு	104
V. அரச ஊழியர்கள் கொல்லப்பட்டமை தொடர்பாக சன்சோனி ஆணைக்குழு முன் சாட்சியம்	110
VI. நிர்வாக சேவை போட்டி பரீட்சையில் ஏன் இந்தப் பாரபட்சம்...?	112
VII. தமிழ் தொழிற்சங்கக் கூட்டணி	116
VIII. அடையாள உண்ணாவிரதத்தில் தமிழ் தொழிற்சங்கக் கூட்டணி	119
Statistics	125
Relevant Extracts Taken from Relevant Publications...	173
Arasanka Kooduthapana Ooliyar Sangam	199

இயல் 1

அறிமுகம்

இலங்கை

உலக வரைபடத்தில் இலங்கை வங்காள விரிகுடாவில் தென் ஆசியப் பகுதியில் இந்திய பெருநிலப்பரப்பின் கீழே உள்ள ஒரு நாடு. சகல வளங்களையும், மாறுபட்ட சுவாத்தியங்களையும் கொண்ட நாடு. கடல்வழி உலகப் போக்குவரத்தின் கேந்திர நிலையம். சிறந்த கடலோடியான “மகேலன்” இதை இந்தியாவின் “கண்ணீர்த்துளி” எனக் குறிப்பிட்டார். ஆதிகால இலங்கை, இயக்கர், நாகர் ஆட்சியில் இருந்தது. பிற்காலத்தில் போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர், ஆங்கிலேயர் என்ற ஐரோப்பிய இனத்தவர்களின் காலனி யாகவும் இருந்தது. போர்த்துக்கேயரால் இந்நாடு “சைகோ” எனவும், ஒல்லாந்தரால் “செய்லான்” என்றும், ஆங்கிலேயரால் “சிலோன்” எனவும், ரோமானியர்களால் “தப்ரபேன்” என்றும், அரேபியர்களால் “செரன்டிப்” என்றும் அழைக்கப்பட்டிருந்தது. எனினும் ஆதிக்குடிகளான இயக்கர்- நாகர் (இராவணன் காலம்) அழைத்தவாறு “இலங்காபுரி” என்ற பெயரே நிலைத்தது. அதுவே மருவி பிற்காலத்தில் தமிழில் “இலங்கை” எனவும், சிங்களத்தில் “லங்கா” எனவும் மாறியது. மிக நீண்ட காலத்தின் பின்பே இதன் பெயர் சிங்களத்தில் “ஸ்ரீலங்கா” எனப் பெயர் மாற்றம் பெற்றிருக்கிறது. எனினும் “இலங்கை” என்னும் தமிழ்ப் பெயர் இன்றளவில் வழக்கில் இருக்கிறது.

இனங்கள்

இயக்க அரசியான குவேனியின் கணவரான வங்க தேசத்து இளவரசன் விஜயனின் பரம்பரையினர் என அழைக்கப்படும் சிங்களவர்கள், இராவணனின் இனத்தினர் எனக்குறிப்பிடப்பட்ட தமிழர், வியாபார நோக்கில் வந்து குடியேறிய அரேபியரின் வம்சமான முஸ்லிம்கள், ஐரோப்பிய நாட்டவர்களின் கலப்பினமான பறங்கியர் மாற்றமடையாத குவேனியின் வாரிசுகளான வேடர்கள் என இனரீதியாக வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளனர்.

மொழி

பெரும்பான்மையான சிங்களவர்களின் மொழியாக “பாளி”யிலிருந்து பிறந்த “சிங்களம்” உள்ளது. அடுத்த இனத்தவர்களான தமிழர்களின் மொழி தமிழாகவே உள்ளது. முஸ்லிம்கள் அவர்களின் வதிவிடங்களின் தொடர்பாடலின்படி தமிழையும், சிங்களத்தையும் பேசுகின்றனர். எனினும் பெரும்பாலான முஸ்லிம்களின் மொழி தமிழேயாகின்றது. வடக்கு-கிழக்குப் பிரதேசங்கள் தமிழர், முஸ்லிம்கள் செறிந்து வாழும் தாயகமாக உள்ளது.

மதங்கள்

பெரும்பான்மையான சிங்களவர்கள், தேரவாத பௌத்தர்களாவர். அவர்களிடையே கணிசமான அளவு கிறீஸ்தவர்களும் உள்ளனர். தமிழர்களில் பெரும்பகுதியினர் சைவ மதத்தையும், இன்னொரு பகுதியினர் கிறீஸ்தவ மதத்தையும் ஏற்றுக்கொண்டவர்களாக உள்ளனர். முஸ்லிம்களின் மதம் இஸ்லாம் மாத்திரமே. பறங்கியர் பெருமளவு தமது மொழி வழக்கை இழந்து நிற்பினும் இன்றும் கிறீஸ்தவத்தைக் கைவிடவில்லை.

நிர்வாகம்

1948 வரை ஆங்கிலேயரின் ஆட்சி இருந்தது. அதுவரை அரச கரும மொழியாக ஆங்கிலமே இருந்து வந்தது. எனினும் 1931 இல் இருந்த சட்டசபை நிகழ்வொன்றில் “சிங்களம் மட்டும்” என்ற மொழிப் பிரச்சனையொன்று ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தன என்பவரால் கிளப்பப்பட்டிருந்தது. இருப்பினும்; 1956 வரை ஆங்கிலம் தான் இலங்கையில் அரசோச்சியது. அவ்வப்போது சிங்கள இன வெறியர்களால் மொழிப்பூசல் எழாமல் இல்லை. இந்த நிலையிலேயே தேர்தல்கள் மூலமாக ஆட்சியைப் பிடிக்கும் ஒரே நோக்காக “சிங்களம் மட்டும்” என்ற மொழியை முன்னிறுத்திய பெருந் தேசியவாத கோசம் வலுப்பெற ஆரம்பித்தது.

1956 ஜூன் 5 ஆம் திகதி “அரச கரும மொழிச் சட்டம்” என்ற சிங்களம் மட்டும் சட்டம் பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டிருந்தது. இச்சட்டத்தை எதிர்த்து அன்றைய தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள் அகிம்சைப் போராட்டமொன்றினை பாராளுமன்ற முன்றலில் ஆரம்பித்தனர். அப் போராட்டம் அரச அனுசரணையுடனான காடைத்தனத்தால் ஒடுக்கப்பட்டது.

இதே கட்டத்தில் தான் நீறுபூத்த நெருப்பாக இருந்த இனவெறி வன்முறைக்குரோதம் வெளிப்படையாக வெளிவந்தது. அதன்பின் இலங்கையில் இனக்கலவரங்கள் அரச ஆசீர்வாதத்துடன் சிறுபான்மையினத்தவர் மேல் அவ்வப்போது கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டமை இரகசியமானவை அல்ல. தமிழ் இனத்தின் ஒரு அங்கமான "அரச ஊழியர்களும்" இந்த அநீதிகளை அனுபவித்தனர். சிங்கள அரசுகளின் அந்தப் பாய்ச்சலின் பாதிப்புகளைப் பகிர்வதே இந்தத் தொடர் வடிவம்.

இலங்கையின் பொருளாதார வளர்ச்சியிலும் அரச நிருவாகத்துறையின் உயர்விலும் தமிழ் அரச ஊழியர்களும் தமிழ்த் தொழிலாளர்களும் பங்களிப்பு திடகாத்திரமாக இருந்தது. ஆங்கிலேயர்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் அரசாங்க நிர்வாக சேவை என்றாலும், தோட்டத்துறை பொருளாதார வளர்ச்சி என்றாலும் தமிழ்த் தொழிலாளர்களின் கடும உழைப்பாலும், திறமையாலும் அர்ப்பணிப்பாலும் ஏற்றமடைந்ததை எவரும் மறுக்க முடியாது.

இவ்வாறு இலங்கை நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கு உழைத்து வந்த தமிழ் அரச ஊழியர்களும் தமிழ்த் தொழிலாளர்களும் இலங்கை சுதந்திர மடைந்ததன் பின்னர் பாரிய பாதிப்பையும் அவலங்களையும் தழுவிக்கொண்டனர். அவர்கள் கடந்த 50 வருடங்களுக்கு மேலாக அனுபவித்து வரும் அவலங்களையும், அளர்த்தங்களையும் எடுத்துக் கூறுவது இன்றைய காலத்தின் தேவையாகும். அவர்களது திறமையும் அறிவும், கடும உழைப்பும், கடமை உணர்வும், விசுவாசமும் ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்காலத்தில் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டிருந்தன.

தமிழ்த் தொழிலாளர்களின் விடுதலைக்குத் தமிழ்த்தாயகம் அமைய வேண்டியது அவசியம் என்பதைச் சர்வதேச சமூகத்திற்கும், சர்வதேச தொழிற்சங்க அமைப்புகளுக்கும் எடுத்துக்கூற வேண்டிய தேவை இன்று ஏற்பட்டுள்ளது.

மொழிவழித் தொழிற்சங்கங்களின் உதயம்

இலங்கை அரச சேவையில் தமிழர்-சிங்களவர் உறவு விரிசல் அடையத் தொடங்கிய வேளையில் தமிழ் ஊழியர்களை, தமிழ்த் தொழிலாளர்களைப் பாதுகாக்க மொழிவழித் தொழிற்சங்கங்கள் தோற்றம் பெறவேண்டிய நிர்ப்பந்தமொன்றினை அச்சூழல் உருவாக்கியது. மொழிவழிப் பிரிவினை பின்னர் நாட்டுப் பிரிவிற்கும் அடித்தளமாக அமைந்தது வரலாறு.

இந்த வகையில் முதலாவது மொழிவழித் தொழிற்சங்கமாக தோற்றம் பெற்றது 'அரசாங்க எழுதுவினைஞர் சங்க'மாகும். இது 1961ஆம் ஆண்டில் தொழிற்சங்கச் சட்டத்தின் கீழ் அங்கீகரிக்கப்பட்ட தொழிற்சங்கமாகப் பதிவுசெய்யப்பட்டது. தொழிற்சங்க அமைப்பாகப் பதிவு செய்வதிலும் பல சிக்கல்கள் அப்போது ஏற்பட்டன. அவற்றையெல்லாம் எதிர்கொண்டு மொழிவழித் தொழிற்சங்கமாகப் பதிவுசெய்யப்பட்டது. இச்சங்கத்தை உருவாக்குவதற்கு தந்தை செல்வா தலைமையிலான இலங்கைத் தமிழ் அரசுக் கட்சியின் ஆதரவும் வழிகாட்டலும் முழுமையாகக் கிடைத்தது.

அரச ஊழியர்கள் கட்டாயம் சிங்களம் படிக்க வேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்தநிலை சிங்கள அரசினால் விதிக்கப்பட்டது. இந்தக் கட்டாய சிங்களத் திணிப்பை அரசாங்க எழுதுவினைஞர் சங்கமும், தமிழரசுக் கட்சியும் வன்மையாக எதிர்த்தன. இது ஒரு பெரும் போராட்டமாக வளர்ச்சியடைந்தது. தமிழ் மக்களுக்கு சிங்கள மொழியில் ஒருபோதும் வெறுப்பு இருக்கவில்லை. ஒரு காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் பல பாடசாலைகளில் சிங்களம் படிக்கும் வாய்ப்பு இருந்தது. தமிழர்கள் விரும்பிப் படித்தார்கள். எந்த ஒரு மொழியையும் கற்பதிலும் அவர்களிடம் வெறுப்பு இருக்கவில்லை. அந்நாட்களில் வாழ்ந்த தமிழர்களில் சிலர் 10 மொழி களுக்கு மேல் படித்த திறமைசாலிகளாக பன்மொழி வல்லுநர்களாக விளங்கினார்கள். தனிநாயகம் அடிகளார் 18 மொழிகளைக் கற்றிருந்தார். இப்படிப் பல மொழியியலாளர்கள் அந்நாட்களில் வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

இருப்பினும் சிங்கள மொழியின் கட்டாயத் திணிப்பைத் தமிழர்கள் பலமாக எதிர்க்க வேண்டியதாயிற்று. இது ஒரு தன்மானப் பிரச்சினையாகக் கருதப்பட்டது. தமிழர்களின் உரிமைப் பிரச்சினையாகப் பார்க்கப்பட்டது. இதன் காரணமாக, தமிழ் ஊழியர்கள் சிங்களம் படிப்பதில்லை என்ற போராட்டத்தில் ஈடுபட்டுப் பலர் பதவி இழக்கவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. பலர் பதவிகளைத் துறந்து வெளிநாடு சென்றனர். உயர் பதவி வகித்த தமிழர்கள் அரச துறைகளிலிருந்து முற்றாக விலகினார்கள். அரச அலுவலகங்களில் அவர்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகள், நெருக்கடிகள், சிங்கள சிற்றூழியர்களின் சிறுமைத்தனமான நடவடிக்கைகள், இன ரீதியான பாகுபாடுகள் என வளர்த்துவிடப்பட்ட நெருக்கடிகளால் கௌரவமான பல தமிழ் உயர் உத்தியோகத்தர்கள் இளைப்பாறியும், பதவிகளைத் துறந்தும் விலகிக்கொண்டனர். 1965ஆம் ஆண்டுக்கு முன்னர் இருந்த நிலையிலிருந்து அரச துறைகளில் தமிழர்களின் தொகை பெருமளவில் வீழ்ச்சியடைந்தது. இது சிங்கள அரசுக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. அந்த வெற்றிடங்களுக்கு சிங்களவர்கள் தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.

தொடர்ந்தும் பதவியிலிருந்த தமிழ் அரச ஊழியர்கள் சிங்கள மொழியில் தேர்ச்சிபெறாத காரணத்தினால் சம்பள உயர்வுகளை இழந்தனர். இந்த அடிப்படையில் இலங்கைத் துறைமுக அதிகார சபையில் பணியாற்றிய இந்நூலாசிரியர் சிங்களத் தேர்ச்சி பெறாத காரணத்தால் 10க்கு மேற்பட்ட சம்பள உயர்வை இழந்ததையும் பதவியுயர்வுகள் மறுக்கப்பட்டதையும் உதாரணத்திற்காக இங்கு குறிப்பிடலாம். திறமையும், ஆற்றலும்மிக்க பல தமிழ் அரச ஊழியர்களின் பதவி உயர்வுகள் மறுக்கப்பட்டன. இவ்வாறு மனமுடைந்த நிலையில் பெரும்பாதிப்புக்களைத் தமிழ் ஊழியர்கள் மௌனமாக அனுபவித்தனர். சிங்கள மொழித் தேர்ச்சியின்மைக்காகத் தமிழ் ஊழியர்களின் சம்பள உயர்வையோ பதவி உயர்வையோ மறுக்க முடியாது என இலங்கை அரச ஊழியரான திரு.கோடீஸ்வரன் வழக்கொன்றைத் தாக்கல் செய்தார். இதுவே பெயர் பெற்ற 'கோடீஸ்வரன் வழக்கு' என்று பின்னாளில் பேசப்பட்டது.

இவ்வழக்கு பிரித்தானிய நாட்டிலுள்ள பிறிவி கவுன்சில் வரைக்கும் சென்ற ஒரு வழக்காகும். தமிழ்ச் சட்டத்தரணிகள் திரு.திருச்செல்வம், சி. இரங்கநாதன், எஸ்.ஏ.ரி.வில்லியம், குரோசட் தம்பையா, எஸ்.சர்வானந்தா போன்றவர்களின் சட்டத்திறமையால் வழக்கை கொழும்பு மாவட்ட நீதி

மன்றில் வென்றெடுத்தனர். பல வருடங்களாக பல இலட்சம் ரூபா செலவு செய்து இந்த வழக்கை அரசாங்க எழுதுவினைஞர் சங்கம் முன்னின்று நடத்தியமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

இலங்கை அரசியல் சட்டத்தில், சிறுபான்மை இனத்தின் பாதுகாப்பிற்காக இடம்பெற்றிருந்த 29ஆவது பிரிவு, 1972இல் சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க அம்மையார் கொண்டு வந்த புதியகுடியரசு அரசியல் சட்டத்தினால் நீக்கப்பட்ட பின்னர் தமிழர்களுக்கு எந்தவிதமான பாதுகாப்பும் இந்நாட்டின் அரசியல் சட்டத்தில் இல்லாதுபோயிற்று. தமிழர்களை நினைத்தபடி பழிவாங்கவும், அரசபதவியிலிருந்து விரட்டியடிக்கவும், புதிய அரசியல் சட்டங்கள் சிங்கள அரசுகளுக்கு வாய்ப்பாக அமைந்துவிட்டன.

அத்துடன் 1958 விருந்து தொடர்ச்சியாக இடம்பெற்ற இனக் கலவரங்களின் போது சிங்களப்பகுதிகளிலும் சிங்கள குடியேற்றப் பிரதேசங்களிலும் பணியாற்றிய தமிழ் அரசு ஊழியர்கள் குறிப்பாக உயர் பதவி வகித்த தமிழர்கள் இனங்கண்டு கொலைசெய்யப்பட்டனர். உதாரணத்திற்கு, 1958ஆம் ஆண்டு இனக்கலவரத்தின் போது கந்தளாய் சீனித் தொழிற்சாலையில் மிக உயர்பதவி வகித்த தென்கிழக்காசியாவிலேயே சிறந்து விளங்கிய ஆராய்ச்சியாளர் திரு.குணரத்தினம் என்பவர் இவ்வாறு கொலை செய்யப்பட்டார். இதுபோன்ற பல நிகழ்வுகளை பெயர்பெற்ற சிங்களப்பத்திரிகையாளரான திரு.தாசி வித்தாச்சி அவர்கள் 'அவசரகாலம் 58' என்ற தனது நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அரசு துறைகளில் பணியாற்றிய தமிழ் ஊழியர்களுக்கு எதிர்காலத்தில் ஏற்படவுள்ள ஆபத்தை நன்கு ஆராய்ந்து அந்நூலில் அவர் அன்றே எழுதியுள்ளார். இந்நூலிலும் பிறிதோர் பகுதியில் அது வெளியாகியுள்ளது. இந்தக் கலவரத்தில் அழிக்கப்பட்ட தமிழர் உயிர் உடைமைகள் பற்றிய விபரத்தை அன்றைய சமசமாஜக் கட்சியாளர் எட்மன்ட் சமரக்கொடி விபரமாக நாடாளுமன்றத்தில் எடுத்துக் கூறியிருந்தார்.

1977 இனக்கலவரத்தால் பாதிக்கப்பட்ட, கொலை செய்யப்பட்ட தமிழ் ஊழியர்களின் விபரங்கள் அரசாங்கத்தால் நியமிக்கப்பட்ட சன் சோனி ஆணைக்குழுவுக்குப் பட்டியலிட்டு சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. கட்டுரையாளர் தமிழ் தொழிற்சங்கக் கூட்டணியின் செயலாளர் நாயகமாக அன்று இருந்தபடியால் தமிழ் ஊழியர்கள் இனக்கலவரத்தினால் அனுபவித்த

அனர்த்தங்கள், கொலைகள் பற்றிய விபரங்கள் ஆதாரத்துடன் சமர்ப்பிக்க வாய்ப்பு ஏற்பட்டிருந்தது.

1983 இனக்கலவரத்தின் போதும் சிங்களப் பகுதியில் பணியாற்றிய அரச கூட்டுத்தாபனங்கள், வர்த்தக நிலையங்களில் பணியாற்றிய ஆயிரக்கணக்கான தமிழ் ஊழியர்கள், தொழிலாளர்கள் சொல்லொண்ணாத துன்பங்களையும் துயரங்களையும் அனுபவித்தனர். பலர் சிங்களக் குண்டர்களால் கொலை செய்யப்பட்டனர். இனிமேல் எமக்கு அரச பதவிகள் வேண்டாம், உயிரைப் பாதுகாத்தால் போதும் என்ற முடிவுடன் பலர் பதவிகளையும், தொழில்களையும் விட்டுவிட்டு வட-கிழக்கு தமிழர் தாயகத்தை நோக்கிப் புலம்பெயர்ந்தார்கள்.

அவர்களுடைய பரிதாப நிலைகளையும் குடும்பங்களின் தவிப்புக்களையும் கருத்தில்கொண்டு அவ்வாறு பாதிக்கப்பட்ட ஊழியர்களுக்கு நிவாரணம் தேடிக்கொடுப்பதற்காக 'பாதிக்கப்பட்ட ஊழியர் சங்கம்' 1983 செப்டெம்பரில் உருவாக்கப்பட்டது. தொழிற்சங்க இயக்கத்தில் ஈடுபட்டிருந்தபடியால் இச்சங்கத்தின் இணைப்புச் செயலாளராக கட்டுரையாளர் செயற்பட்டார். அச்சங்கத்தின் மூலம் மேற்கொள்ளப்பட்ட மதிப்பீட்டின்படி 11,000 அரச கூட்டுத்தாபன ஊழியர்கள் தங்கள் பாதிப்புக்களையும் உயிரிழப்புக்களையும் பதிவுசெய்து கொண்டார்கள் என அறியமுடிகின்றது.

இனக்கலவரத்தின் போது சிங்களக் குண்டர்களாலும் திட்டமிட்ட இனவாதக் கும்பல்களினாலும் பாதிக்கப்பட்ட தமிழ் ஊழியர்களின் சோக வரலாறு இச்சங்கத்தினால் பதிவு செய்யப்பட்டது. தங்களது ஜீவனோபாயத்திற்கு அரச தொழில் துறைகளை நம்பியிருந்தவர்களுக்கே இவ்வாறான நிர்க்கதி ஏற்பட்டது. இவர்களில் பெரும்பாலானோர் இனிமேல் தமது அரசவேலைக்குத் திரும்பிச் செல்வதில்லை என்ற முடிவுக்கு வந்தனர். ஓய்வு பெறத் தகுதியுள்ளவர்கள் ஓய்வு பெறுவது என்ற முடிவுக்கு வந்தனர். பாதிக்கப்பட்டு வந்து பதிவு செய்யப்பட்ட 11,000 ஊழியர்களில் சுமார் 30 வீதத்தினர் மீண்டும் வேலைக்குச் செல்லாததால் வேலையற்றவர்களானார்கள்.

இந்த வெற்றிடங்கள் சிங்களவர்களாலும் முஸ்லிம்களாலும் நிரப்பப்பட்டது. வன்முறையாலும் துன்புறுத்தலாலும் தமிழர்களின் பலம் அரச திணைக்களங்கள், அரச கூட்டுத்தாபனங்களில் அருகி வந்தது. இதையே சிங்கள இனவாதிகள் விரும்பினார்கள். இதற்கு ஆட்சியாளர்களும்

அனுசரணையாக இருந்து வந்தனர். பயத்தினால் வேலைகளைக் கைவிட்டு பாதுகாப்பு தேடிவந்த தமிழ் ஊழியர்களின் வாழ்க்கைநிலை மோசமாக இருந்தது. இவர்களது சம்பளங்களையும் மற்றும் கொடுப்பனவுகளையும் பெற்றுக் கொடுப்பதற்கு பாதிக்கப்பட்ட ஊழியர்கள் சங்கம் மூலம் நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டன.

இன்றைய (2016) பிரதமர் ரணில் விக்கிரமசிங்கவிற்கு செயலாளராகவிருந்த திரு.பற்றி வீரக்கோன் அவர்கள் அன்று அத்தியாவசிய சேவைகளின் ஆணையாளராகவிருந்தவர். இனக்கலவரத்தை அடுத்து அரசு பிரதிநிதியாக யாழ்ப்பாணம் வந்த போது, தமிழ் ஊழியர்களின் அவல நிலைகளை விளக்கி மகஜர் ஒன்று அவரிடம் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. சங்கம் தொடர்ச்சியாக மேற்கொண்ட போராட்டத்தின் பலனாக தமிழ் ஊழியர்களின் கொடுப்பனவுகள் சிலவற்றைப் பெற்றுக்கொடுக்க முடிந்தது. ஆறுமாதத்திற்குப் பின்னரும் வேலைக்கு வரலாம் என்று அரசாங்கம் அறிவித்திருந்த போதிலும் அதிகமானவர்கள் வேலைக்குத் திரும்ப ஆர்வம் அற்றவர்களாகக் காணப்பட்டனர். பிறந்த மண்ணில் ஏதாவது தொழில் செய்து வாழ்வோம் என்ற தன்மான உணர்வு அவர்களிடம் ஏற்பட்டது. கட்டுரையாளர் ஐ.தி.சம்பந்தர் 1983 யூலை இனக்கலவரத்திற்குப் பின்னர் இலங்கைத்துறைமுக அதிகாரசபைக்கு மீண்டும் வேலைக்குச் செல்லவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இதுவரையும் அவருக்கும் அவர் போன்ற 3000 பேருக்கும் நட்பு எதுவும் கொடுக்கப்படவில்லை.

இவ்வாறான சிந்தனை கொண்டவர்களுக்குத் தமிழ் மண்ணில் வேலைவாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கும் முயற்சியில் பாதிக்கப்பட்ட ஊழியர் சங்கம் ஈடுபட்டது. பலதுறைகளிலும் ஆற்றல் படைத்தவர்கள் ஒன்றிணைந்து ஐந்து துறைகளில் தொழில்களை ஆரம்பிப்பதற்கு ஐந்து கொம்பனிகள் உருவாக்கப்பட்டன. நிதிநெருக்கடியின் மத்தியில் பல பொது அமைப்புக்களின் உதவியுடன் ஆரம்பிக்கப்பட்ட கம்பனிகள் செயற்பட ஆரம்பமான போது இலங்கை இராணுவத்தின் குண்டுவீச்சு தாக்குதல்களாலும், அவர்களது ஆக்கிரமிப்பாலும் தொழிற்சாலைகள் இயங்க முடியாத நிலை மீண்டும் ஏற்பட்டது. எல்லாவழிகளாலும் பாதிக்கப்பட்ட தமிழ் ஊழியர்களுக்குப் பல இன்னல்கள் தொடர்ந்த வண்ணம் இருந்தது. தமிழர்களுக்கென்று ஒரு தனி அரசு இல்லாத நிலையை உணரக்கூடியதாகவிருந்தது.

1983 இனக்கலவரம் அரசாங்கத்தினால் திட்டமிடப்பட்ட ஒரு கலவரம் என ஜனாதிபதியினால் நியமிக்கப்பட்ட யூலை 83 இனக்கலவரத்தை விசாரித்த விசாரணைக்கமிஷன் அறிக்கை வெளியிடப்பட்டுள்ளது. மக்களைப் பாதுகாக்க வேண்டிய அரசு ஒரு பகுதி மக்களுக்கெதிரான கலவரங்களைத் தூண்டிவிட்டு தமிழ் மக்களை சொல்லொண்ணாத துயரத்திற்குட்படுத்தியது. பதினோராயிரத்துக்கு அதிகமான தமிழ் ஊழியர்கள் தமிழ்த் தொழிலாளர் பதவிகளை விட்டுப் பயந்து ஓடி, தமிழ்ப் பகுதிகளில் பாதுகாப்புத் தேட வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அதனால் அவர்களது 11,000க்கு மேற்பட்ட குடும்பங்கள் பல்வேறு இன்னல்களுக்கும் ஆளாகினர்.

எமது மதிப்பீட்டின்படி, 36க்கு மேற்பட்ட அரசு, அரசுகூட்டுத் தாபனங்களில் பணியாற்றிய 3000க்கும் மேற்பட்டவர்கள் வேலையை இழந்த நிலையிலுள்ளனர். கடந்தபல வருடங்களாக அவர்களது பிரச்சினைகளைப் பதவிக்கு வந்த அரசாங்கங்களில் எடுத்துக் கூறி வந்தும் இதுவரையிலும் எந்தப் பலனும் ஏற்படவில்லை. இவ்வாறு இனக்கலவரத்தினால் வேலையை இழந்த ஊழியர்களுக்கு, அக்கலவரத்தை அன்று பதவியிலிருந்த அரசாங்கம் முன்னின்று நடத்தியதை விசாரணைக் கமிஷன் நிரூபித்துள்ளது. அவ்வூழியர்களுக்கு நட்பு வழங்கப்படவேண்டுமென பாதிக்கப்பட்ட ஊழியர் சங்கம் கோரிக்கை விடுத்திருந்தது. ஐக்கிய நாடுகள் சர்வதேச தொழிற்சங்கத்திடமும் முறைப்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது.

பிரித்தானியரின் ஆட்சிக்காலத்திலும், சுதந்திரத்திற்கு முன்னரும் அரசுசேவை ஆட்களைச் சேர்ப்பதில் திறமை என்ற முறை கையாளப்பட்டது. அதனால் தமிழர்கள் அரசு பதவிக்கு கூடுதலாக சேர்க்கப்பட்டனர். திரு. தாசி வித்தாச்சி அவர்கள் தனது நூலில் குறிப்பிட்ட போது தமிழர்களிடையே காணப்பட்ட திறமையினாலும், கடும் உழைப்பினாலும் பகிரங்க பொதுப் போட்டிகள் மூலம் உயர் சேவைக்கும் எழுதுவினைஞர் சேவைக்கும் தமிழர்கள் அதிகமாக தேர்வு செய்யப்பட உதவியாக இருந்தது என்று எழுதியிருக்கிறார்.

எது எவ்வாறாயினும், தாசி வித்தாச்சி குறிப்பிட்டது போல் பதவி ஆசைகொண்ட அரசியல்வாதிகள் தமிழ் அரசு ஊழியர்களின் விகிதாசாரத்தொகை வேண்டுமென்று கேட்டு பிரச்சாரம் செய்து வந்தனர். 1948இல் இலங்கை சுதந்திரம் அடையும்போது உதாரணமாக 82,000 அரசு

ஊழியர்களில் 24,000 அரச ஊழியர்களில் 30வீதமானவர்கள் தமிழர்களாக இருந்திருப்பார்கள்.

1950இல் தமிழ் அரச ஊழியர்களுக்கெதிராக இனவாதவிதை விதைக்கப்பட்டது. அரசதுறைகளிலிருந்து தமிழர்களை ஒதுக்குவதற்கும் அரசியல்வாதிகள் தங்கள் இலக்குகளை அடைவதற்கும் தமிழ் ஊழியர்களின் உத்தியோகத்தைக் காட்டிப் பிரச்சாரம் செய்யப்பட்டது.

இந்தக் காலகட்டத்தில் அரச சேவைக்கு ஆட்சேர்ப்புச் செய்வதிலும் பதவி உயர்வு வழங்கப்படுவதிலும் மிக மோசமான இனப்பாகுபாட்டு முறை ஆரம்பமாயிற்று. 1956இல் சிங்களம் மட்டும் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்ட பின்னர், இனரீதியான பாகுபாடு மேலும் வலுவடைந்தது.

இச்சட்டம் இலங்கை அரசியல் சட்டத்தின் 29ஆம் விதிக்கு முரணாகவும் சிங்களமும் தமிழும் அரச கருமமொழி என்பதற்கு முரணாகவும் கொண்டுவரப்பட்டது. குடியேற்ற நாடாக இருந்த இலங்கையின் அரச பேரவையில் திரு.ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தன ஒரு பிரதிநிதியாக இருந்தார். அவர் இலங்கையின் அரசகருமமொழி சிங்களம் எனக்கொண்டுவந்த போது, தமிழ்ப்பிரதிநிதியாக இருந்த திரு.சி.நல்லையா என்பவர் சிங்களத்துடன் தமிழும் சேர்க்கப்படவேண்டுமென ஒரு திருத்தப்பிரேரணை கொண்டு வந்தார். அது ஏகமனதாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

தமிழர்களுக்கெதிராக சட்டம் நிறைவேற்றப்படும் போது இலங்கை அரசியல் சட்டவிதிகளுக்கு மதிப்பளிக்கப்படுவதில்லை. இப்பொழுது வடகிழக்கு நிர்வாகக் கட்டமைப்பை உருவாக்குவதற்கு தற்போதைய இலங்கை அரசியல் சட்ட விதிகள் தடையாக இருக்கிறது என்று கூறி வாதிட்டு வருகின்றார்கள். இது இனவாத அரசியலின் பிரதிபலிப்பே. 1950, 1970 வரையிலான கால கட்டத்தில் அதாவது இரு சகாப்தமாக தமிழர்களை அரசசேவைக்கு அமர்த்துவதில் பெரும் வீழ்ச்சி அடைந்து வந்ததை பின்வரும் விகிதாசாரத்திலிருந்து அறிந்துகொள்ளலாம்.

இந்நாட்டில் வாழும் தமிழர் தொகையின்படி பார்க்கும் போது, அவர்களின் தொகை 5 வீதத்திற்குக் குறைவாக வீழ்ச்சியடைந்துள்ளது.

(1953ஆம் ஆண்டு மேற்கொண்ட சனத்தொகை மதிப்பீட்டின்படி இலங்கைத்தமிழர்கள் 10.96% மலையகத் தமிழர்கள் 12.03% இலங்கை முஸ்லிம்கள் 5.75% இவர்களும் தமிழர்கள்)

சிங்கள அரசினால் மேற்கொள்ளப்பட்ட மிகமோசமான இன ஒதுக்கல் கொள்கையால் அரச துறைகளில் தமிழ் ஊழியர்கள் ஒதுக்கப்பட்டு வந்ததை பின்வரும் புள்ளி விபரங்கள் தெள்ளத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

விகிதாசார அடிப்படையில் அரச சேவைகளிலுள்ள தமிழ் ஊழியர்கள் நிலை -

ஆண்டு	இலங்கை நிர்வாக சேவை	எழுதுவினைஞர் சேவை (அஞ்சல், புகையிரத, ஆஸ்பத்திரி, சங்கச் சேவை உள்ளடங்க)	உயர்பதவிகள் (எஞ்சினியர், டாக்டர், விரிவுரையாளர்)	ஆயுதப்படை	தொழிலாளர்
1970	5%	5%	10%	1%	5%
1965	20%	30%	30%	20%	20%
1956	30%	50%	60%	40%	40%

1956க்குப் பின் மேலே குறிப்பிட்ட துறைகளில் இடம்பெற்ற இன ஒதுக்கலுக்கு மேலாக அரசதுறைக் கூட்டுத்தாபனங்கள், அரச கைத்தொழில் போன்ற பல அரச வட்ட வர்க்கங்களில் உருவாக்கப்பட்ட அதாவது அரச தோட்டத்துறை கூட்டுத்தாபனம் போன்ற துறைகளிலும் தமிழர்கள் மிக மோசமாக ஒதுக்கப்பட்டு வந்துள்ளனர்.

இந்த அரச நிறுவனங்களில் 1956லிருந்து 1970வரை ஆட்சேர்ப்பு செய்யப்பட்ட 189000 ஆட்களில் 99 வீதமானவர்கள் சிங்களவர்கள். தென்கிழக்கு ஆசியாவிலேயே மிகப்பெரிய தொழில் நிறுவனமாக விளங்கிய இலங்கைப் போக்குவரத்து சபைக்கு ஆட்சேர்ப்பு செய்யப்பட்ட 52,000 தொழிலாளர்களில் 98 வீதமானவர்கள் சிங்களவர்கள்.

உயர் நிர்வாக சேவையிலும் கடைப்பிடிக்கப்பட்ட இன ஒதுக்கல் கொள்கையால் தமிழர்களின் பிரதிநிதித்துவம் வியக்கத்தக்க வீழ்ச்சி ஏற்பட்டுள்ளது. உதாரணத்திற்கு 1973இல் நிர்வாக சேவைக்குத் தெரிவு செய்யப்பட்ட 100பேரில் 4 முஸ்லீம்கள் உட்பட 8 தமிழர்கள் மட்டும் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். 92 பேர் சிங்களவர்களாக இருந்தனர்.

தேசிய தமிழ் விவகாரங்களுக்கான இலங்கை நிறுவனம் ஊடாக நீதிக்கான சர்வதேச ஆணைக்குழுவிற்கு சமர்ப்பிக்கப்பட்ட அறிக்கையின் படி, தனியார் துறைகளில் தமிழர்கள் சிங்களம் படிக்காதவர்களாயின் அவர்கள் அத்துறைகளில் தொழில்பெறும் வாய்ப்பு அருகிவிட்டதையும் அறியமுடிகின்றது. அரசாங்கத்தினால் நிருவகிக்கப்படும் கூட்டுத்தாபனங்களில் கூட அமைச்சர்களின் சிபாரிசின் பேரிலே ஆட்சேர்ப்பு செய்யப்படுகிறது. பகிரங்கப் போட்டி மூலம் ஆட்கள் தெரிவுசெய்யப்படுவதில்லை. எனவே தமிழர்கள் இத்துறைகளில் தொழில் பெறுவது மிக அரிதாகக் காணப்படுகின்றது.

1956ஆம் ஆண்டு சிங்களம் மட்டும் சட்டத்தின் காரணமாக, தமிழர்களை அரச சேவைக்கு உள்ளிழுப்பதில் ஒரு புறம் தடங்கல்கள் இருந்த அதே வேளையில், இச்சட்டத்தினால் அங்கு ஏற்கெனவே சேவையிலிருந்த ஒரு சில தமிழ் ஊழியர்களுக்கும் மிக மோசமான பாதிப்பினை ஏற்படுத்துவதிலும் பின்நிற்கவில்லை.

அவர்களுக்குப் பரிச்சயமில்லாத சிங்கள மொழியில் பணியாற்ற வேண்டுமென திடீரென வலியுறுத்தப்பட்டதால் அல்லது அவர்கள் மீது திணிக்கப்பட்டதனால் தமிழ் ஊழியர்கள் பெரும் பாதிப்புக்கு உள்ளாக்கப்பட்டனர். சிங்கள மொழியில் குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் பயிற்சி பெற வேண்டுமென்ற நிபந்தனை, அதனால் வேலையில் உறுதிப்படாத நிலை, சம்பள உயர்வுகள் நிறுத்தப்பட்டமை, பதவி உயர்வுகள் மறுக்கப்பட்டமை, சேவையிலிருந்து வேலை நீக்கம் செய்தல் போன்ற பல பாதிப்புக்களை தமிழர்கள் எதிர்கொண்டனர்.

இவ்வாறான அநீதிகள் தமிழ் ஊழியர்களுக்கு இழைக்கப்படும் போது இடதுசாரி மாக்ஸிச கொள்கையுடன் இயங்கி வந்த தொழிற்சங்கங்களும் பாராமுகமாக இருந்தன. அத்தொழிற்சங்கங்கள் தாம்சார்ந்த அரசியல் கட்சிகளுடன் இணைந்திருந்தன. தமிழ் தொழிலாளர்களின் பாதிப்புக்கு ஒரு அடையாள எதிர்ப்பை மட்டும் அவர்களால் காட்டு முடிந்தது. அது தொழிற்சங்க நடவடிக்கை என்று காட்டுவதற்காக மட்டும் செய்யப்பட்ட கண்துடைப்புக் கைங்கரியங்கள் மாத்திரமே. பிரதான தொழிற்சங்கங்கள் பெளத்த இனவாதத்திற்குத் துணையாக முற்பட்டன. இதனால் தொழிற்சங்கங்கள் மொழி அடிப்படையில் பிளவுபட்டன.

அரச ஊழியர்கள் மொழிவாரியாக பிளவுண்ட போது தமிழ் தொழிலாளருக்கென தனியான மொழிவழி தொழிற்சங்கங்கள் உருவாகின. இச்சிந்தனைக்கு வித்திட்டவர் முன்னாள் அரச அதிபராகவும் பின்னாளில் மானிப்பாய் 'றோஸ் பிரான்ட்' தொழிற்சாலை அதிபருமான திரு. தி. இராசதுரை அவர்கள். திரு.க.சிவானந்தசுந்தரமே மொழிவழி தொழிற் சங்கங்களின் பிதாமகர் ஆவார். அரசாங்க எழுதுவினைஞர் சங்கத்தின் முதல் தலைவரும் அவரே. தமிழர்கள் பிரிந்து தனியான தொழிற் சங்கங்களை அமைக்க முன்வந்தபோது அவர்களது உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கு அரசாங்க எழுதுவினைஞர் சங்கம் 1961ல் தோற்றம் பெற்றது. அதைத் தொடர்ந்து புகைவண்டிப்பகுதி ஊழியர் சங்கம், அஞ்சல் எழுதுவினைஞர் சங்கம் போன்ற பல துறைகளிலும் மொழிவழித்தொழிற் சங்கங்கள் தோற்றம் பெற்றன. இத்தொழிற் சங்கங்கள் சமஷ்டி கட்சியின் ஆதரவுடன் உருவாக்கப்பட்டவையாகும்.

இக் காலகட்டத்திலேயே தமிழர்களுடைய அரசியல் போராட்டமும் புதிய பரிமாணம் பெற்றது. சட்ட நடவடிக்கைப் போராட்டம் தொடங்கப் பட்டது. அரசாங்க எழுதுவினைஞர் சங்கம் சிங்களம் மட்டும் சட்டத்தை எதிர்த்து கொழும்பு மாவட்ட நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தாக்கல் செய்தது. (இவ்வழக்குப் பின்னர் கோடீஸ்வரன் வழக்காக பிரசித்தம் பெற்றது.) அவ்வழக்கில் பின்வரும் காரணங்கள் காட்டப்பட்டன:

அரசாங்கத்திற்கும் அரச ஊழியர்களுக்குமிடையில் ஒரு வேலை ஒப்பந்தம் இருக்கிறது. ஆகவே ஆங்கிலத்தில் வேலை செய்வதற்கு ஆட் சேர்ப்பு செய்யப்பட்ட அரச ஊழியர்களை சிங்கள மொழியில் தேர்ச்சி பெறுமாறு நிர்ப்பந்திப்பது தம்மிஷ்டப்படி ஒப்பந்தத்தை மீறுவதாகும்.

சிங்களம் மட்டும் சட்டத்தினால் தேவைகளை நிறைவேற்றுவதற்கு சிங்கள தேர்ச்சி பெற வேண்டுமென்பது இலங்கை அரசியல் சட்டத்தின் 20வது சரத்தில் குறிப்பிடப்பட்ட சட்ட விதிகளுக்கு முரணானதாக இருப்பதனால் இது ஓர் அதிகார மீறலாகும்.

கோடீஸ்வரன் வழக்கை விசாரித்த மாவட்ட நீதிமன்றம், அரச ஊழியர் தொடர்பாக உள்ளடக்கப்பட்ட பிரகடனம் இலங்கை அரசியல் சட்ட விதிகளின் அதிகார மீறலாகும் என தீர்ப்பளித்தது. இவ்வழக்கில் குறிப்பிட்ட ஊழியர்களுக்குரிய அலுவலகத்தில் பணி புரிவதனால் அரசாங்கத்திற்கும் அரச ஊழியர்களுக்குமிடையில் ஒப்பந்தம் எதுவும் இருக்கவில்லை என

இலங்கை உயர்நீதிமன்றம் மாவட்ட நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பை மறுத்து தீர்ப்பளித்திருந்தது. எழுதுவினைஞர் சங்கம் உயர் நீதிமன்றத் தீர்ப்பை எதிர்த்து இலண்டன் பிரிவி கவுன்சிலுக்கு மேன்முறையீடு செய்தது. இது இலங்கை அரசுக்குப் பெரும் திகிலாக இருந்தது. தோல்வியைச் சகிக்க முடியாத அரசு பிரிவி கவுன்சில் தீர்ப்பை செயற்படுத்தாமல் செய்ய வேண்டுமென்ற இனவாதப் போக்கில் இலங்கையின் சட்டத்தை மாற்றியது.

பிரித்தானிய நாட்டு பிரிவி கவுன்சில் தீர்ப்பு, இலங்கையின் உயர் நீதிமன்ற விசாரணைக்கு எதிராக இருக்கும் பட்சத்தில், இதற்கு சாதகமாக இருந்த இலங்கை அரசியல் சட்டத்தில் சிறுபான்மையினருக்குப் பாதுகாப்பாக இருந்த 29ஆவது சட்டவிதி 1972இல் சிறிமாவோ அம்மையாரின் இடதுசாரி கூட்டு அரசினால் கொண்டுவரப்பட்ட புதிய குடியரசு அரசியல் அமைப்பினால் நீக்கப்பட்டது.

புதிய குடியரசு அரசியல் சட்டத்தின்படி அரசு ஊழியர் ஒருவர் அரசுக்கு தொழில் தொடர்பாக எந்த விடயத்தையொட்டியும் வழக்குத் தாக்கல் செய்யமுடியாது என்பது உறுதிப்படுத்தப்பட்டது. பிரிவி கவுன்சில் மேன்முறையீடும் தடைசெய்யப்பட்டது. தமிழர்கள் தங்கள் நியாயமான அடிப்படை உரிமைகளைப் பெறுவதற்கு அகிம்சை வழியில் போராடும் போது, சிங்கள அரசு இராஜதந்திர பலத்தினால் அதனை முறியடித்து அடக்கி ஒடுக்கியது. அவர்களுக்கு மறுக்கப்பட்ட சட்டரீதியான உரிமைகளை நீதிமன்றத் தீர்ப்பின் மூலம் பெறலாமென சட்டத்திறனைப் பாவித்து சாதகமான தீர்ப்பை, நீதியைப் பெறவிருக்கும் சந்தர்ப்பத்தில் அரசியல் சட்டத்தையே மாற்றி வருகிறார்கள். ஒற்றையாட்சியின் அமைப்பில் சிங்களவர்களைப் பெரும்பான்மையாக உள்ள பாராளுமன்றத்தில் தமிழர்களுக்கு எதிரான எதையும் செய்யக்கூடிய சக்தி இலங்கை பாராளுமன்றத்திற்கு இருந்து வருகிறது.

இலங்கை சுதந்திரமடைந்தவுடன் நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலில் அதாவது 1952ஆம் ஆண்டு பொதுத் தேர்தலில் ஊர்காவற்றுறை தொகுதியில் போட்டியிட்டுத் தோற்ற சட்டமேதை திரு. ஏ. வி. குலசிங்கம், தேர்தல் வழக்கை தானே தாக்கல் செய்து தனது சட்ட வல்லமையால் தானே வாதிட்டு சட்ட உலகில் ஐ.தே.கட்சியைச் சேர்ந்த பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் பதவி இழக்க வேண்டிய நிலையை ஏற்படுத்தினார். அன்றைய பிரதமராக இருந்த டி.எஸ்.சேனநாயக்கா உடனடியாக தேர்தல்

திருத்தச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்து அவர்களைப் பாதுகாத்ததோடு, ஒரு திறமையான தமிழ் சட்ட வல்லுனரின் முயற்சியை முறியடித்தார். தமிழர்கள் நீதியாகவும் நியாயமாகவும் சட்டரீதியாகவும், அகிம்சை ரீதியாகவும் போராடும் போது சிங்கள அரசு அநீதியான முறையில் அவற்றை முறியடித்து வந்துள்ளது. திரு.ஜே.ஆர். ஆட்சியின் போது நடைபெற்ற மற்றுமோர் அநீதி இது.

1983 இனக்கலவரத்தை அடுத்து ஐனாதிபதி ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனா நாடாளுமன்றத்தில் வெது திருத்தச்சட்டத்தைக் கொண்டு வந்து, அதன்மூலம் தனிநாட்டுக் கோரிக்கைகளுக்கான விதிகளைச் சேர்த்து, தனி நாட்டுக் கோரிக்கைகளை ஆதரிப்பவர்களான தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணிப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் பாராளுமன்றம் செல்லவிடாது தடுக்கப்பட்டனர். தங்களுக்கும் சிங்களவர்களுக்கும் தேவையானவற்றை அடைவதற்கு சிங்கள அரசுகள் சட்டங்களை தேவைப்படும்போதெல்லாம் நாடாளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றி வந்தனர்.

அரசாங்க எழுதுவினைஞர் சங்கம் பிரிவிக் கவுன்சிலுக்கு மேன்முறையீடு செய்து வெற்றி கண்ட வழக்கை, இலங்கையில் விசாரித்து தீர்ப்பளிக்கும்படி கொடுக்கப்பட்ட தீர்ப்பை இலங்கை உயர்நீதிமன்றம் விசாரிக்க முடியாதவாறு அரசியல் சட்டத்தின் 29ஆவது விதியை சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கா நீக்கினார். இவ்வாறு அரசு தமிழ் அரச ஊழியர்களை அரசசேவைகளிலிருந்து குறைப்பதற்கு சிங்களம் மட்டும் சட்டத்தை நன்கு பயன்படுத்தியது.

1965ஆண்டு பதவியிலிருந்த 'சேனநாயக்க - செல்வநாயகம் தேசியஅரசுக்கு' கொடுத்த நெருக்கடிகள் காரணமாக பழைய ஊழியர்களில், சிங்களம் மட்டும் சட்டத்திற்கு முன் அரச சேவையில் சேர்க்கப்பட்டவர்கள் மட்டும் தமக்கான ஓய்வுபெறும் காலம் வருவதற்கு முன்னதாக சுய விருப்பில், வழமையான ஓய்வூதியத்துடன் ஓய்வு பெறலாம் என்று ஒரு சலுகை அரசினால் வழங்கப்பட்டது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி பெருந்தொகையான சிரேஷ்ட தமிழ் உத்தியோகத்தர்கள் வயதெல்லையை அடைவதற்கு முன்பாகத் தமது பதவியைத் துறந்து ஓய்வு பெற்றனர். அதனால் அரச சேவையில் தமிழர் தொகை வீழ்ச்சியடைந்தது. பதிலாக அந்த இடங்களுக்கு அரசாங்கம் சிங்களவர்களை நியமித்தது.

'சிங்களம் மட்டும்' சட்ட மூலம் தமிழர்களை அரச சேவையில் இருந்து எவ்வாறு நிர்ப்பந்தத்தின் மூலம் துரத்த முடிந்ததோ அவ்வாறான நடவடிக்கைகளைத் தொடர்ந்து வந்த அரசாங்கங்கள் மேற்கொண்டு வந்தன. 1970இல் பதவிக்கு வந்த திருமதி சிறிமா பண்டாரநாயக்கா அரசாங்கம் அரசதுறை வேலைக்கு ஆட்சேர்ப்புச் செய்வதில் புதிய முறையை நடைமுறைக்குக் கொண்டு வந்தது. அரசசேவைகள் அரசாங்கத்தினால் நிர்வகிக்கப்படும் அரச சபைகள், கூட்டுத்தாபனங்கள் போன்ற அரசதுறைகளுக்கு ஆட்களைச் சேர்க்கும் பொறுப்பு அரசு கட்சிப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு வழங்கப்பட்டது. இதன் மூலம் அரசதுறைகளுக்கு தமிழர்கள் தெரிவுசெய்யப்படுவது இந்த காலகட்டத்தில் அரசதுறைச் சேவைகளில் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களும் அமைச்சர்களும் பெரும் தொகையான கைலஞ்சம் பெற்றுக்கொண்டு வழங்கப்பட்ட பதவிகளாகவே கருதப்பட்டன.

1949ஆம் ஆண்டிலிருந்து தமிழர்களுக்கு எதிராக சிங்கள அரசினால் மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்த இன ஒதுக்கல், அடிப்படை மீறல் மரபுவழித் தமிழ் மண்ணில் திட்டமிட்ட சிங்களக் குடியேற்றம், தமிழ்த் தொழிலாளர்கள் புறக்கணிப்பு, அரச சேவைகளில் தமிழர் ஆட்சேர்ப்புக்குறைப்பு போன்ற ஒடுக்கு முறைகளை காலத்திற்குக் காலம் தமிழரசுக் கட்சி நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் பாராளுமன்றத்தில் எடுத்துக்கூறியே வந்துள்ளனர். நாடாளுமன்றத்துக்கு உள்ளும் வெளியிலும் இந்த அநீதிகளை அவர்கள் எடுத்துக் கூறி வந்துள்ளனர். தமிழர்களின் விடுதலை உணர்வுகளை இதன் மூலம் தட்டியெழுப்பிய அரசியல் கட்சியெனில் அது இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சியே. பின்னர் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியும் அவ்வழியையே பின்பற்றியது. தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் செயலாளர் நாயகமாகவும் இலங்கைப் பாராளுமன்றத்தில் எதிர்க்கட்சித் தலைவராகவும் இருந்த திரு. அ. அமிர்தலிங்கம் 1979ஆம் ஆண்டு 17ஆம் திகதி ஜனாதிபதி ஜெயவர்த்தனாவுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் தமிழர்களுக்கு தொழில் வழங்குவதில் உள்ள புறக்கணிப்பையும் இன்பாகுபாட்டையும் ஆணித்தரமாக எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

1985ஆம் ஆண்டு ஐக்கிய நாடுகள் அவையில்; ஜனாதிபதி ஜே. ஆர். ஜெயவர்த்தனா அவர்கள் இலங்கை விவகாரம் பற்றி ஆற்றிய உரைக்கு பதிலளிக்கும் முகமாக தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி 20-11-1985இல்

வெளியிட்ட நீண்ட அறிக்கையில் இலங்கைத் தமிழ்த் தொழிலாளர்கள் நிலை பற்றி குறிப்பிட்ட உரையின் பகுதிகள் ஹன்சார்ட் பதிவி லிருந்து அகற்றப்பட்டன.

தமிழர்களுக்குத் தொழில் வாய்ப்பு வழங்குவதில் தங்களுடைய அரசாங்கம் மிகுந்த பாகுபாடு காட்டி வருகிறது. முந்திய அரசாங்கங்களிலும் பார்க்க தங்களுடையது மிக மோசமாக நடந்துகொள்கிறது. 1978இல் தங்களுடைய அரசினால் 140000 பேருக்கு தொழில்கள் வழங்கப் பட்டிருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. அதில் தமிழர்களுக்கு 1000 பேருக்காவது தொழில் வழங்கப்படவில்லை என்பதை எந்தவித அச்சமுமின்றி எடுத்துக்கூறுகின்றேன். இதற்கு ஜனாதிபதி ஜயவர்த்தனா 1979யூலை 16ஆம் திகதி பதில் எழுதிய கடிதத்தில் இந்தத் தொழில் வழங்கலில் நீங்கள் எடுத்துக் கூறியது சரி என்பதை நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன் என்றார். அவர் கூறியது போல் இந்த நிலைக்கு எந்தவித உருப்படியான நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை.

இலங்கை சிவில் சேவை

பிரித்தானியர் ஆட்சிக்காலத்தில் சிவில்சேவை உயர் அரசசேவையாக இருந்தது. ஆங்கிலேயர் இலங்கையைக் கைப்பற்றி நிர்வாகத்தைத் தொடங்கியபோது பிரித்தானிய நாட்டிலிருந்து ஆங்கிலேயர்களை வரவழைத்து இந்த உயர் பதவிகளுக்கு அமர்த்தியிருந்தனர். இதனால் நிர்வாகச் செலவுகள் அதிகமாக இருந்தபடியால் செலவினங்களைக் குறைப்பதற்காக இலங்கையின் பரிபாலனத்தில் பல மாற்றங்களைக் கொண்டுவந்தனர்.

1933இல் கோல்புராக் கமிசன் செய்த சிபாரிசைத் தொடர்ந்து இலங்கை யில் முன்னர் இருந்த மூன்று இராச்சியங்களை அதாவது கண்டி, கோட்டை, யாழ்ப்பாணம் ஆகிய இராச்சியங்களை ஒன்றிணைத்து ஒரே நிர்வாகமாகக் கொண்டுவந்தனர். இதன் மூலம் இலங்கையர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பு வழங்கும் பாதை திறக்கப்பட்டது. இந்த நிர்வாக மாற்றம் தேசிய செலவீனத்தில் பெரும் பகுதியைக் குறைவடையச் செய்தது. நாட்டின் பொருளாதாரத்தைப் பெருக்க வழிவகுத்தது.

அரசசேவைகள் ஆங்கில மொழியில் நடைபெற்று வந்ததால் ஆங்கிலமொழிக் கல்வியை ஊக்குவித்தனர். ஆங்கில மொழிக் கல்வியைப்

புகட்டும் தனியார்துறை நிறுவனங்களை ஊக்குவித்தனர். இந்தக் காலகட்டத்தில் கிறிஸ்தவ மிசனரிகளின் வருகையால் இலங்கையின் கரையோரப் பகுதிகளிலும் யாழ்ப்பாணத்திலும் ஆங்கிலக்கல்வி நிறுவனங்கள் நிறுவப்பட்டன. அதன் அருகே தேவாலயங்களும் நிறுவப்பட்டன.

யாழ்ப்பாணத்தில் பல இடங்களில் மிசனரிமார்கள் ஆங்கிலப் பாடசாலைகளை நிறுவினார்கள். வட்டுக்கோட்டை யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி பெயர்பெற்ற பாடசாலையாக விளங்கியது. இங்கு பட்டக் கல்வி வரை படிப்பதற்கு வசதிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன.

தமிழ்ப் பிரதேசம் வரண்ட பூமியாகும். இது இயற்கையாக அமைந்துவிட்டதால் தமிழர்கள் தங்களது ஜீவனோபாயத்திற்குக் கல்வியை மூலதனமாகக் கொண்டனர். அவர்கள் அதனால் படிப்பில் அதிக அக்கறை கொண்டனர். ஆங்கிலக் கல்வியை நன்றாகக் கற்றனர். ஆங்கிலேயரின் ஆட்சியின்போது தகைமை, திறமை ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் ஆட்சேர்ப்புச் செய்யப்பட்டது. இதனால் அரசசேவையில் தமிழர்கள் அதிகமாகச் சேர்க்கப்பட்டனர். இது தமிழர்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட முகஸ்துதி அல்லது சலுகை அல்ல. அவர்களது ஆங்கில அறிவுக்கும் திறமைமைக்கும் கிடைத்த பொருத்தமான பதவிகளாகும்.

அவர்கள் போட்டிப்பரீட்சை மூலம் தெரிவுசெய்யப்பட்டனர். 1946இல் இலங்கை சிவில் சேவையில் 69 சிங்களவர், 31இலங்கைத் தமிழர், 16 பறங்கியர், 37ஐரோப்பியர் என இருந்தனர். இவ்வாண்டிலிருந்து சிங்களவர்களின் தொகை அதிகரிக்கத் தொடங்கியது. இலங்கைக்குச் சுதந்திரம் கிடைத்ததும் சிங்களவர் மத்தியில் இன ரீதியான சிந்தனைகள் வளரத் தொடங்கின.

ஆனாலும் 1956ஆம் ஆண்டுவரை சிவில்சேவையில் குறிப்பிடத்தக்க பெருமளவு மாற்றங்கள் எதுவும் ஏற்படவில்லை. ஆனால் 1956இல் இருந்து 1962வரை இனரீதியாக ஏற்பட்ட மாற்றங்களை பின்வரும் புள்ளிவிபரங்களிலிருந்து மதிப்பிடலாம்.

1956இல் நிர்வாகசேவை தரம் - 1 தரம் - 2 சிங்களவர் தொகை 59.4 சதவீதமாகும். 1962ஐ விட இத்தொகை 73.7 சதவீதமாக அதிகரித்தது. அதேபோன்று தரம் -3, 50 சதவீதத்திலிருந்து 1962இல் 73.5 சதவீதமாக அதிகரித்தது. இதைத் தமிழர்களின் திறமையுடன் ஒப்பிடுகையில் 1956

நிர்வாகசேவைத் தரம் 01,02 இல் 25.7 சதவீதமாக இருந்தது. அத்தொகை 1962இல் 20.6 சதவீதமாக வீழ்ச்சியடைந்தது. அதேபோன்று நிர்வாகச் சேவைத் தரம் 03,41 சத வீதத்திலிருந்து 20.4 சதவீதமாக வீழ்ச்சியடைந்தது.

இதன் பின்னர் இலங்கை நிர்வாக சேவைக்கு ஆட்சேர்ப்புச் செய்வதில் பல மாற்றங்கள் கொண்டுவரப்பட்டன. நிர்வாக சேவையில் சிங்களவர் தொகையை அதிகரிப்பதற்கு இலகுவான ஆட்சேர்ப்பு முறையை அரசாங்கம் நடைமுறைக்குக்கொண்டு வந்தது.

தமிழர்களை இச்சேவைக்குள் உள்ளீர்ப்பதில் பாரபட்சம் காட்டப்பட்டது. அதனால் அவர்களது எண்ணிக்கை பெருமளவு வீழ்ச்சியடைந்தது. 1971 இல் இலங்கை நிர்வாகசேவைக்கு நடைபெற்ற போட்டிப் பரீட்சைக்கு 4000 விண்ணப்பங்களில் 130 பேர் எழுத்துப் பரீட்சையில் தகுதி பெற்றனர். அதன் பின்னர் நடைபெற்ற நேர்முகப் பரீட்சையில் தேர்வுசெய்யப்பட்ட 106 பேரில் 100 பேர், அதாவது 94 சதவீதமான சிங்களவரும், 4பேர் அல்லது 3.8 சதவீதமானவர்கள் மட்டும் தமிழர்களும், 2 அல்லது 1.9 சதவீதமான முஸ்லீம்களும் தெரிவுசெய்யப்பட்டனர்.

1973இல் நடைபெற்ற போட்டிப் பரீட்சையில் 2531விண்ணப்பதாரர்கள் அதில் 68பேர் தேறினார்கள். நேர்முகப்பரீட்சை 92 அல்லது 91 சத வீதத்தில் சிங்களவர்கள் தெரிவுசெய்யப்பட்டனர். இவர்களில் 4பேர் அல்லது 6 சதவீதமான தமிழர்களும் 2 அல்லது 3 சதவீதமான முஸ்லீம்களும் தெரிவுசெய்யப்பட்டனர்.

1975இல் இலங்கை நிர்வாக சேவைக்குத் தெரிவுசெய்யப்பட்ட வீதாசாரங்கள் பின்வருமாறு: இவ்வாண்டில் சிங்களவர் தொகை மேலும் அதிகரித்துள்ளது. 1962இல் தரம் 1,தரம்2இல் 73.7 சதவீதமாக இருந்த சிங்களவர் தொகை 1975இல் 80.1 சதவீதமாக அதிகரித்தது. தமிழர் தொகை 17.1 சத வீதத்திலிருந்து 16.6 சதவீதமாக வீழ்ச்சியடைந்தது.

அதேவருடத்தில் தரம் 3க்குத் தெரிவுசெய்யப்பட்டவர்களின் எண்ணிக்கையில் சிங்களவர்கள் 73.5 சதவீதத்திலிருந்து 81.8 சதவீதமாக அதிகரித்தனர். அதேவேளை தமிழர் எண்ணிக்கை 20.4 சதவீதத்திலிருந்து 15.6 சதவீதமாக வீழ்ச்சியடைந்தது. முஸ்லீம்கள் எண்ணிக்கை 2.3 சத வீதத்திலிருந்து 2.00 சதவீதமாக வீழ்ச்சியடைந்தது.

1977இல் மேலும் இலங்கை நிர்வாக சேவைக்கு சிங்களவர் தொகை 81.8 சதவீதத்திலிருந்து 85.2 சதவீதமாக அதிகரித்துள்ளது. 1977இல்

தமிழர் தொகை 15.6 சதவீதத்திலிருந்து 13.0 சதவீதமாக வீழ்ச்சியடைந்தது. எவருமே நிர்வாக சேவைக்குத் தெரிவுசெய்யப்படாமையால் தமிழர்கள் விரக்தியடைந்து அப்பரீட்சைக்குத் தோற்ற முன்வராதநிலையை அரசாங்கம் உருவாக்கியுள்ளது. இவ்வாறான நடவடிக்கைகளால் நிர்வாக சேவையில் தமிழர்கள் ஒதுக்கப்பட்டனர்.

இலங்கைக் கணக்காளர் சேவை

இலங்கை அரசசேவைகளில் கணக்காளர் சேவை மிக முக்கிய ஸ்தானத்தை வகித்தது. பிரித்தானியர் இந்த நாட்டை ஆண்டு வந்த காலத்தில் கணக்காளர் சேவைக்கு உள்ளீர்ப்பதில் சில வழிமுறைகளைப் பேணிவந்தனர். பிரித்தானியர் பல நாடுகளைக் கைப்பற்றி ஆட்சி நடத்தி வந்தனர். இலங்கையை 150 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக ஆண்டனர். அவர்களுடைய ஆட்சிக் காலத்தில் அதாவது 1946ஆம் ஆண்டுவரையும் எழுதுவினைஞர் சேவையில் பணியாற்றிய அனுபவம் கொண்டவர்களை கணக்காளர் சேவைக்கு நியமித்துவந்தனர். நிதி ஒழுங்கு விதிகள்கணக்கு வகைகளில் அனுபவம் உள்ள சிரேஷ்ட எழுதுவினைஞர் உயர்தரத்திலுள்ளவர்கள் கணக்காளர் சேவைக்குத் தெரிவுசெய்யப்பட்டு அச்சேவைகள் நடைபெற்று வந்தன.

1946லிருந்து கணக்காளர் சேவைக்குப் போட்டிப் பரீட்சைகளின் மூலமாகவே ஆட்சேர்ப்புச் செய்யப்பட்டு வந்தனர். எழுதுவினைஞர் சேவையில் நிறைவேற்று எழுதுவினைஞர் தரம் 02இல் உள்ளவர் களும், எழுதுவினைஞர் சேவையில் ஆறு வருடத்திற்குக் குறையாத சேவை புரிந்த அனுபவம் உள்ளவர்களும் கணக்காளர் போட்டிப் பரீட்சைக்குத் தோற்றுவதற்குத் தகுதியுள்ளவர்களாக ஆக்கப்பட்டனர். போட்டிப் பரீட்சையில் குறிப்பிட்ட புள்ளி பெறுபவர்களே பின்னர் நேர்முகப் பரீட்சைக்குத் தோற்றுவதற்குத் தகுதி உள்ளவர்களாவர்.

இவ்வாறான தெரிவுகள் நடைபெறும்போது பாகுபாடு எதுவும் இருக்கவில்லை. தகுதியானவர்கள் இனரீதியான பாகுபாடின்றி கணக்காளர் சேவைக்குத் தெரிவுசெய்யப்பட்டனர்.

1956இல் சிங்களம் மட்டும் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்ட பின்னர் அரசசேவைக்கு ஆட்சேர்ப்பு செய்யப்படுபவர்கள் அரச சேவையில் நிரந்தரமாக்கப்படுவதற்கு ஒரு நிபந்தனையாக பதவி நியமனம் பெற்ற

மூன்று ஆண்டுக் காலத்திற்குள் சிங்கள மொழியில் தேர்ச்சிபெற வேண்டுமென்று விதிக்கப்பட்டனர். எனினும் சிங்களம் மட்டும் சட்டம் நிறைவேற்றப்படும் போது அரச சேவையிலிருந்து ஊழியர்கள் சிங்களத் தேர்ச்சி பெறுவதிலிருந்து விதிவிலக்களிக்கப்பட்டனர். இத்தகைய அரச ஊழியர்கள் பழைய ஊழியர்கள் என வகைப்படுத்தப்பட்டனர்.

சிங்களம் மட்டும் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்ட பின்னரும் அதிகமான தமிழர்கள் அரசாங்க கணக்காளர் சேவைக்குத் தெரிவு செய்யப்படுவதை ஆட்சி அதிகாரத்திலிருந்து சிங்களவர்கள் ஏற்கவில்லை.

1961 இல்; வடகிழக்கு மக்கள் கட்சி பேதமின்றி விடுதலை உணர்வுடன் ஒன்றுபட்டு சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்தை 5 கச்சேரிகளுக்கு முன்னாலும் தொடர்ந்து நடத்தி வந்தனர். மலையகத் தமிழ்த் தலைவர் இச்சத்தியாக்கிரகத்தில் பங்குபற்றிய பின் ஒரு வாரம் வேலைநிறுத்தம் செய்வதற்கு முன்வந்தனர். மலையகத் தமிழர்கள் ஒரு வாரம் வேலைநிறுத்தம் செய்திருந்தால் சத்தியாக்கிரகம் அன்றே வெற்றியளித்திருக்கும். தமிழர் பிரச்சினைக்கு சமஸ்டி அடிப்படையிலான ஒரு தீர்வும் ஏற்பட்டிருக்கும்.

சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கா அரசு மலையகத் தமிழர்கள் வேலை நிறுத்தத்தில் இறங்கினால் தொண்டமானின் சொத்துக்களை சவீகரிப்போம் என்று பயமுறுத்தி திரு. தொண்டமானை வேலைநிறுத்தம் செய்யவிடாது பிரித்தெடுத்தது. அன்று தொண்டமான் விட்ட தவறைப் பின்னர் மலையக மக்கள் உணர்ந்துகொண்டனர்.

மலையக மக்கள் சிங்கள மக்கள் மத்தியில் வாழ்ந்து வருவதனால் அவர்களைத் தேவையற்ற இன்னல்களுக்கு உட்படுத்த தந்தை செல்வநாயகம் விரும்பவில்லை. தொடர்ந்து நடைபெற்ற போராட்டங்களின் போது மலையகத் தமிழர்களின் உரிமைக்கான கோரிக்கைகள் முன்னெடுக்கப்பட்டன

1976இல் வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானத்தில் திரு. தொண்டமான் பங்குபற்றி மூன்று தலைவர்களில் ஒருவராகத் தெரிவுசெய்யப்பட்டார். இந்த ஒற்றுமையால் திரு. ஜே. ஆர். ஜெயவர்த்தனா கலக்கமடைந்தார். எவ்வாறேனும் திரு. தொண்டமானைப் பிரித்தெடுக்கத் திட்டம் தீட்டினார். 1977இல் திரு. ஜே. ஆர். ஜெயவர்த்தனா ஆட்சிக்கு வந்ததும் திரு. தொண்டமான் அவர்களுக்கு அமைச்சர் பதவி வழங்கி தமது கட்சியுடன் சேர்த்துக்கொண்டார். தமிழர்களின் ஒற்றுமையை உடைக்க சிங்கள

அரசுகள் மலையகத் தமிழர்களுக்கும், முஸ்லீம் தலைவர்களுக்கும் சலுகைகள் வழங்குவதன் மூலம் தம் வசமாக்கிக்கொண்டனர். தமிழர்களின் நியாயமான போராட்டங்களைப் பலவீனம் அடையச்செய்ய இவ்வழிமுறை தொடர்ந்தும் இன்றுவரை உதவி செய்துவந்திருக்கிறது. ஆனால் திரு. தொண்டமான் அரசாங்கத்தில் அமைச்சராகவிருக்கும் போது ஒரு உண்மையை அவர் வெளியிட்டு விடுதலைப் புலிகளின் ஆயுதப் போராட்டத்தை நியாயப்படுத்திவந்தார்.

விடுதலைப் புலிகள் போராடிக்கொண்டு இருப்பதனால்தான் நான் மலையக மக்களின் உரிமைகள் சிலவற்றை அரசுடன் போராடிப்பெற முடிகிறது என்று திரு.தொண்டமான் வெளிப்படையாகக் கூறியது அவரது யதார்த்த நிலையை எடுத்துக்காட்டியது. இது தவிர வடக்கு கிழக்கு இடைக்கால நிர்வாகத்தை பத்து வருடத்திற்கு விடுதலைப் புலிகளிடம் ஒப்படையுங்கள் என்று அமைச்சராக இருந்துகொண்டு திரு.ஜே.ஆர் அரசை வற்புறுத்தி வந்ததை நாம் மறக்கமுடியாது. அவர் ஒரு துணிச்சல் மிக்க அரசியல்வாதி. அவர் எந்த அரசாங்கத்துடன் இருந்தாலும் விடுதலைப் புலிகளின் போராட்டத்தை வரவேற்றதோடு கொச்சைப்படுத்தவும் இல்லை. அதேவேளை மலையகத்தில் உருவான புதிய தலைவர்களும் இளைஞர்களும் மறைமுகமாக போராட்டத்திற்கு பெரும் பங்களிப்பைச் செய்து வந்தனர்.

வட-கிழக்கில் ஒரு சுயாட்சி உருவாகும்போது மலையகத் தமிழர்களுக்கு அது பலமாக அமையும் என்ற நம்பிக்கை மலையக மக்களிடையே வலுப்பெற்றிருந்தது. மலையகத் தமிழர்களின் மொழி, கலை, கலாச்சாரம் என்பன விடுதலைக்காகப் போராடும் வட-கிழக்கு தமிழர்களோடு ஒத்ததாக இருந்ததால் 'நம்மவர்கள்' என்ற பாச உணர்வும் மலையகத்தவர்களிடம் இருந்தது. அதனால் மலையக மக்கள் வெளிப்படையாக விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு முழுமையான ஆதரவை நல்க முடியாது இருந்தாலும், உளமார விடுதலைப் புலிகளின் போராட்டத்தை ஆதரித்து வந்தனர்.

கொழும்பு மாவட்ட நாடாளுமன்ற உறுப்பினராகத் தெரிவுசெய்யப் பட்டிருக்கும் திரு.மனோகணேசன் கொழும்புக் கூட்டங்களில் விடுதலைப் புலிகளுக்கு ஆதரவாக எழுப்பி வரும் குரல் மலையக மக்களின் எண்ணத்தின் எதிரொலியே.

மலையக மக்கள் முன்னணித் தலைவர் திரு.சந்திரசேகரன் அவர்கள் அரசாங்கத்தில் அமைச்சராக இருந்துகொண்டு விடுதலைப்புவிகளின் போராட்டத்திற்கும் சமாதானப் பேச்சுவார்த்தை முறிந்துபோகாமல் தொடரவேண்டும் என்று இரு பகுதியினருக்கும் இடையே இணைப்பை ஏற்படுத்தி வந்தது நாடறிந்ததே. மலையகத் தமிழர்கள் வாழ்கின்ற சூழ்நிலை காரணமாக நேரடியாக அவர்களது பங்களிப்பைச் செலுத்த முடியவில்லை என்றாலும் தமிழர்களின் போராட்டத்திற்கு முழுமையான ஆதரவு நல்கி வருகின்றனர் என்றே கூறலாம்.

தமிழர் போராட்டத்தினாலும், காலஞ்சென்ற எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்காவுடன் செய்து கொண்ட பண்டா-செல்வா ஒப்பந்தத்தினாலும், பல்வேறு தரப்பினரின் பேச்சுவார்த்தைகளினாலும், இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தத்தினாலும், வட-கிழக்குத் தமிழர் தாயகம் தமிழ் பேசும் மக்களின் வாழ்விடம் என்று சட்டரீதியாக உருவாக்கப்பட்டதை இழப்பதற்கு தமிழ்பேசும் முஸ்லீம் சகோதரர்களை தீய சக்திகள் பயன்படுத்துவது வேதனைக்குரிய விடயமாகும். முன்னர் 1970லிருந்து சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கா அவர்களின் ஆட்சியினாலும், பின்னர் கடந்த 30 வருடமாக தமிழர் நடத்திய போராட்டத்தினாலும் சுமார் 40 வருடங்களாகப் பெரும் நன்மை அடைந்தவர்கள் முஸ்லீம் மக்கள் என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை.

இது தொடர்பாகப் பலர் தமது கருத்துக்களை ஏற்கெனவே வெளியிட்டுள்ளனர். இதை சந்தர்ப்பவாதத்தில் நம்பிக்கைகொண்ட முஸ்லீம் தலைவர்கள் ஒருபோதும் மறுக்க முடியாது. சீவேரா என்ற அரசியல் ஆய்வாளர் 23.08.2003 ஆம் திகதி வீரகேசரி வார இதழில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்:

மேலும் ஒரு காலத்தில் தமிழர்கள் பணி புரிந்த அரசதிணைக்களங்கள், கூட்டுத்தாபனங்கள், ஊடகங்கள், கல்வித்துறை போன்ற அரச தொழில் துறைகளில் முஸ்லீம்கள் பெருமளவு தொழில்பெறுவதற்கு தமிழர் போராட்டமும் காரணமாகும். தமிழர்களைக் காணும் இடமெல்லாம் புலிகள் என்று பயமுறுத்தியதால் தமிழ் இளைஞர்கள் தென்இலங்கையில் அரசசேவையில் சேர முன்வரமுடியாத நிலை. இது முஸ்லீம் சகோதரர்களுக்குச் சாதகமாக அமைந்தது. அவர்களும் தமிழ் பேசும் மக்களே.

தமிழரின் விடுதலைப் போராட்டம் ஆயுதப் போராட்டமாக உரு வெடுத்ததும் போராட்டக் குழுக்கள் பல இருந்தன. போட்டிப் போராட்டக் குழுக்களினால் பல கொலைகள் நடந்ததை எவரும் மறுக்கமுடியாது. இலங்கை அரசு ஆயுதப் படைகளின் கொடூரப் பயங்கரவாத நடவடிக்கைகள் தமிழர்களுக்கும் தமிழ்ப் போராளிகளுக்கும் எதிராக கட்டவிழ்த்துவிடப்படும் போது காட்டிக்கொடுப்பவர்கள் தமிழர் முஸ்லீம்களிடையே இருந்தார்கள். அரசு படைகள் தமிழர்களையும் முஸ்லீம்களையும் உளவுப்படையாக பயன்படுத்திய பல சம்பவங்களை தமிழ்க்குழுக்கள் அவர்களது உளவுப்பிரிவுகள் மூலம் அறிந்துகொள்வது வழக்கம். அவ்வாறு தங்களுக்கு முட்டுக்கட்டையாக விடுதலைப் போருக்கு முரணாக இருப்பவர்களைத் தண்டிப்பது அல்லது அழித்து ஒழிப்பது அவர்கள் போராட்டத்தை முன்னெடுப்பதற்கு வழியென்பது அவர்களது கொள்கையாக இருக்கும் போது, அதை நடைமுறைப்படுத்தும்போது பல தமிழர்களும் சில முஸ்லீம்களும் இவ்வாறு இயக்கங்களினால் கொல்லப்பட்டதைக் காரணமாக வைத்து இனவாத அரசுக்கு எதிராக தமிழர் தாயகத்தை உருவாக்கப் போராடுபவர்கள் மீது பல்லவி பாடுவதும் கொலைகாரர் என்று பட்டம் சூட்டுவதும் விடுதலை நோக்கில் பிரயாணம் செய்யும் மக்களுக்குப் பொருத்தமானது அல்ல.

ஆனால் கிழக்கு மாகாணத்தில் காத்தான்குடிப் பள்ளிவாசலிலும் மற்றும் சில இடங்களிலும் நடைபெற்ற முஸ்லீம்களின் கொலையைப் பெரிதுபடுத்தி அது எவ்வாறு ஏன் நடைபெற்றது என்பதை அறிந்து கொள்ளாது, விடுதலைப்புலிகள் மீது அப்பழியைச் சுமத்தி காலாகாலமாக பிரசாரம் செய்து வருகிறார்கள் முஸ்லீம் அரசியல் தலைவர்கள். இது அவர்களது அரசியல் லாபத்திற்கே. நடைபெற்ற சம்பவங்களைத் தமிழ்த் தலைவர்களும் தமிழ் மக்களும் கண்டிக்கிறார்கள். தமிழ் புத்திஜீவிகள் பகிரங்கமாகக் கண்டனம் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். முஸ்லீம் மட்டுமின்றி தமிழ்த் தலைவர்கள், தமிழ் புத்திஜீவிகள் என்று பலரும் போராட்ட காலத்தில் கொல்லப்பட்டு இருக்கிறார்கள். ஏன் போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட முக்கியமான போராளிகள்கூட ஐயுறவு ஏற்படும் போது தீர்த்துக் கட்டப்பட்டுள்ளனர்.

ஆயுதப் போராட்டம் நடக்கும் போது இந்நிகழ்வுகள் தவிர்க்கமுடியாத ஒன்றாகும். உலகநாடுகளில் நடைபெறும் ஆயுதப் போராட்டங்களைப்

பார்க்கும்போது இங்கு நடைபெறுவதைப் பெரிதுபடுத்த முடியாது. ஆனால் கிழக்கு மாகாணத்தில் நடைபெற்ற முஸ்லீம் மக்களின் சில படுகொலைகளை மையமாக வைத்து முஸ்லீம் தலைவர்கள் நடத்தி வரும் பிரசாரம் தீயசக்திகளின் அல்லது சிங்கள அரசின் தூண்டுதலால் மேற்கொள்ளப்படுவதுதான் எவராலும் ஏற்கமுடியாத ஒன்றாகும்.

இருபதாயிரம் தமிழ் விடுதலை போராளிகளையும் எண்பதாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட போராளிகளல்லாத தமிழர்களையும் இழந்த தமிழ் மக்கள் இவற்றைக் காரணம் காட்டி விடுதலைப் புலிகள் மீது அபாண்டம் சுமத்தவில்லை. ஆனால் கிழக்கு மாகாணத்தில் வந்தாறுமுலை இனக் கலவரத்தில் 158 தமிழ்மக்கள் படுகொலை செய்யப்பட்டுள்ளனர். முஸ்லீம் காவற்படையினர் இலங்கை இராணுவத்துடன் சேர்ந்து எத்தனை தமிழர்களைக் கொலை செய்தார்கள் என்பது மறைக்கமுடியாத உண்மைச் சம்பவங்கள்.

இதற்காக தமிழ்த் தலைவர்களோ தமிழ் மக்களோ முஸ்லீம்மக்களையோ முஸ்லீம் தலைவர்களையோ கண்டித்துப் பிரச்சாரம் செய்யவில்லை. காரணம் இது விடுதலைப் போராட்டம். புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தத்தின் பின்னர் கிழக்கு மாகாணத்தில் முஸ்லீம்களும் தமிழர்களும் கொலை செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். சமாதானத்தைக் குழப்பிய தீய சக்திகளின் செயல் என்று விசாரணையின் பின் தெரியவந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. சரியான முடிவுகள் வருவதற்கு முன்னரே எல்லாக் கொலைகளும் விடுதலைப் புலிகளின் மீது சுமத்தப்படுகிறது.

சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைகள் முடிவடைந்து ஒரு நல்ல அரசியல் தீர்வு ஏற்பட்டு வடகிழக்கில் இடைக்கால நிர்வாகம் உருவாக இருப்பதைக் குழப்புவதற்காக மேற்கொள்ளப்படும் பிரச்சாரமாக இது கருதப்படுகிறது. கிழக்கில் சம்மாந்துறையில் அண்மையில் இரு முஸ்லீம்கள் கொலை செய்யப்பட்ட சம்பவத்தை சிறீலங்கா முஸ்லீம் காங்கிரஸ் மிகப் பெரிது படுத்தி முஸ்லீம் மக்களின் பாதுகாப்புக்கு விசேட பாதுகாப்புப் படை உருவாக்கப்பட வேண்டும் என்று தலைவர் ரணில் விக்கிரமசிங்காவிடம் அரசாங்கத்தை வற்புறுத்தி 500 விசேட பொலிஸ்படையை உருவாக்க வழிசெய்துள்ளனர். ஆரம்பத்தில் முழுப்பேரும் முஸ்லீம்கள் என்று இருந்து பின்னர் சிங்களவர்களே கூடுதலாகத் திரட்டப்பட்டனர்.

கிழக்கு வாழ் தமிழ்மக்களைக் கொலைசெய்ய வந்தது இந்தப் படையா? என்ற கேள்வியும் எழுந்துள்ளது. இந்த நாட்டின் ஜனாதிபதி சந்திரிகா குமாரதுங்கா இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி சிறீலங்கா முஸ்லீம் காங்கிரஸ் குழுவிற்கு ஊக்கமும் உற்சாகமும் அளித்து வந்தார். ஜனாதிபதி முஸ்லீம் மக்கள் மீது கொண்ட அக்கறையில் இவ்வாறு செய்யவில்லை. உண்மையாக முஸ்லீம் மக்களில் அக்கறை இருந்திருந்தால் சிறீலங்கா முஸ்லீம் காங்கிரஸின் ஸ்தாபகரும் பெரும் தலைவருமான அஷ்ரப் அவர்கள் விமானத்தில் சென்ற போது விபத்துக்கு உள்ளாகி உயிரிழந்த சதிச்சம்பவத்தை ஒரு நடுநிலையான விசாரணைக் கமிஷனை நியமித்து எவ்வாறு விபத்து நிகழ்ந்தது என்பதை அறிந்திருக்கலாம். அல்லது கடந்த தேர்தல் நடத்திய காலத்தில் ஆயுதப்படையினால் முஸ்லீம் இளைஞர்கள் கொலை செய்யப்பட்ட சம்பவத்தைத் தடுத்திருக்கலாம்.

ஜனாதிபதி அவர்கள் சமாதானப் பேச்சுவார்த்தையைக் குழப்பி தமிழர் முஸ்லீம்களிடையே கசப்பை வளர்த்து தமது அரசியலை நடத்துவதே அவரது நோக்கம். அரசியல் ஆலோசகர் லக்ஷ்மன் கதிர்காமரை வைத்துக்கொண்டு இந்தியாவை விடுதலைப் புலிகளுக்கு எதிராகத் திசை திருப்ப எவ்வளவு பிரயத்தனம் செய்து வருகிறார் ஜனாதிபதி சந்திரிகா அவர்கள். திருகோணமலையில் இந்தியா குத்தகைக்கு எடுத்துள்ள எண்ணைக்குதத்தைத் தூர நின்று தாக்குவதற்காகவே குரங்கு பாஞ்சான் முகாமை விடுதலைப் புலிகள் வைத்திருக்கிறார்கள் என்று இந்திய அரசுக்கு கோள்முடித்திருக்கிறார் கதிர்காமர். ஆதாரமற்ற பல தகவல்களை விடுதலைப் புலிகளுக்கு எதிராக இந்தியாவிடம் சென்று கூறியிருக்கிறார். இவ்வாறான பொய்த் தகவல்களை ஒரு வல்லரசுக்கு கொடுத்து தமிழர்களுக்கு எதிராக இந்தியாவைப் போர்தொடுக்கத் தூண்டுவது சர்வதேச சட்டத்திற்கு முரணானது. குற்றவியல் குற்றமும் கூட.

சட்டம் தெரிந்த கதிர்காமருக்கு இது தெரியாமலில்லை. சந்திரிகா அம்மையாரோடு ஒட்டிக்கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பதற்காகத் தமிழர்களை அழித்தொழிக்க திரு.கதிர்காமர் மேற்கொண்டுவரும் நடவடிக்கைகளையிட்டு சர்வதேச தமிழர் சமூகம் அவருக்கெதிராக சட்ட நடவடிக்கை எடுக்கவிருப்பதாகவும் செய்திகள் வெளியிட்டுள்ளன. கடந்த 20 வருடங்களாக அவர்களது பிரச்சினைகளைப் பதவிக்கு வந்த அரசாங்கங்களுக்கு எடுத்துக்கூறி வந்தும் இதுவரையிலும் எந்தவித பலனும்

ஏற்படவில்லை. இவ்வாறு இனக்கலவரத்தினால் வேலையை இழந்த ஊழியர்களுக்கு, அக்கலவரத்தை அன்று பதவியிலிருந்த அரசாங்கம் முன்னின்று நடத்தியதை விசாரணைக் கமிஷன் நிரூபித்துள்ளதால் அவ்வூழியர்களுக்கு நட்பாடு வழங்கப்பட வேண்டுமென பாதிக்கப்பட்ட ஊழியர் சங்கம் கோரிக்கை விடுத்துள்ளது. ஐக்கிய நாடுகள் சர்வதேச தொழிற்சங்கத்திடமும் முறைப்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது.

பிரித்தானியர் ஆட்சிக்காலத்திலும் சுதந்திரத்திற்கு முன்னரும் அரச சேவைகளுக்கு 'திறமைகாண் தேர்வு' என்ற முறை கையாளப்பட்டது. அதனால் தமிழர்கள் அரச பதவிக்கு கூடுதலாகச் சேர்க்கப்பட்டனர். திரு.தாசி வித்தாச்சி அவர்கள் தனது நூலில் குறிப்பிட்டது போல தமிழர்களிடையே காணப்பட்ட திறமையினாலும் கடும் உழைப்பினாலும் பகிரங்கப் பொதுப் போட்டிகள் மூலமும் உயர்சேவைக்கும் எழுதுவினைஞர் சேவைக்கும் தமிழர்கள் அதிகமாக தேர்வு செய்வதற்கு உதவியாக இருந்தது.

எது எவ்வாறாயினும் தாசி வித்தாச்சி குறிப்பிட்டது போல் பதவி ஆசைகொண்ட அரசியல்வாதிகள் தமிழ் அரச ஊழியர்களின் விகிதா சாரத்தொகை குறைக்கப்பட வேண்டும் என்று கேட்டுப் பிரசாரம்செய்து வந்தனர். 1948இல் இலங்கை சுதந்திரம் அடையும்போது உதாரணமாக 82,000 அரச ஊழியர்களில் 20வீதமானவர்கள் தமிழர்களாக இருந்திருப்பர்.

1950இல் தமிழ் அரச ஊழியர்களுக்கு எதிராக இனவாத விதை விதைக்கப்பட்டது. அரசதுறைகளிலிருந்து தமிழர்களை ஒதுக்குவதற்கும் அரசியல்வாதிகள் தங்கள் இலக்குகளை அடைவதற்கும் தமிழ் ஊழியர்களின் உத்தியோகம் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுப் பிரசாரம் செய்யப்பட்டது.

இக்கால கட்டத்தில் அரசசேவைக்கு ஆட்சேர்ப்பு செய்வதிலும் பதவி உயர்வு வழங்குவதிலும் மிகமோசமான இனப்பாகுபாட்டுமுறை ஆரம்பமாயிற்று. 1956இல் கொண்டுவரப்பட்ட சிங்களம் மட்டும் சட்டத்தின் பின்னர் இனரீதியான பாகுபாடு மேலும் விரிவடைந்தது.

இச்சட்டம் இலங்கை அரசியல் சட்டத்தின் 29ஆம் விதிக்கு முரணாகவும் சிங்களமும் தமிழும் அரசகருமமொழி என்பதற்கு முரணாகவும் கொண்டுவரப்பட்டது. குடியேற்ற நாடாக இருந்த இலங்கையின் அரச பேரவையில் திரு. ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனா ஒரு பிரதிநிதியாக இருந்தார். அவர் இலங்கையின் அரசமொழி சிங்களம் எனக்கொண்டு

வந்தபோது தமிழ்ப் பிரதிநியாக இருந்த திரு.சி.நல்லையா என்பவர் சிங்களத்துடன் தமிழும் சேர்க்கப்பட வேண்டுமென ஒரு திருத்தப் பிரேரணையைக் கொண்டுவந்தார். அது ஏகமனதாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

எழுதுவினைஞர் சேவை

இலங்கையில் பிரித்தானியர் ஆட்சி நடைபெற்ற காலத்தில் எழுதுவினைஞர் சேவைக்கு அந்த அந்தத் திணைக்களங்களின் ஊடாகவே ஆட்சேர்ப்பு செய்வதென்பது ஒரு விதியாக இருந்தது. அரசசேவையில் பணிபுரிவதற்கு ஆங்கில அறிவு முக்கியமானதாக இருந்தது. ஆங்கில அறிவை நன்கு பெற்றிருந்த தமிழர்களும் பறங்கியரும் அதிகளவில் இச்சேவைக்கு ஆட்சேர்ப்புச் செய்யப்பட வாய்ப்பிருந்தது.

இவர்களுக்கு வேறுவழிகளில் தொழில் பெறுவதற்கு இயற்கை வளங்கள் சாதகமாக இல்லாததால் அரசசேவையையே நம்பியிருக்கும் நிலைமையில் இருந்தார்கள். எனினும் இலங்கை சுதந்திரம் அடைவதற்கு முன்னதாகவே அரசசேவையில் தமிழர் பிடித்துவைத்துள்ள இடங்களை சிங்களவர்பிடித்து விடவேண்டும் என்ற ஆசை உயர்குழாம் சிங்களவர்களிடையே ஏற்பட்டுவிட்டது. அரசசேவையில் தமிழர்கள் முதன்மையாக இருக்கிறார்கள் என்பதற்காக அவர்களுக்கு எதிராக சிங்களப் பெரும்பான்மையினர் பாகுபாடுகாட்ட முட்பட்டதையிட்டு அதிர்ச்சி அடைந்துள்ளனர் என அகில இலங்கை தமிழ் காங்கிரஸ் தலைவர் ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் அவர்கள் சட்ட மீளமைப்பு கமிசனுக்கு தலைமை வகித்த சோல்பரிப்பிரபு அவர்களுக்கு எடுத்து விளக்கினார்.

சிங்களப் பெரும்பான்மைக்கு சாதகமாக ஓரளவு பாகுபாடான நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்பட்டு வருவதை சோல்பரிக் கமிசன் ஏற்றுக் கொண்டது. இக்கால கட்டத்திலிருந்துதான் தமிழர்கள் அரசசேவையில் கூடுதலாக இருக்கிறார்கள் என்ற துவேசம் உருவானது. ஆனால் இலங்கைக்கு சுதந்திரம் கிடைக்கும் வரை சிங்களவர்களின் ஆசை பெருமளவு வெற்றியளிக்கவில்லை. காரணம் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் திறமையும் தகைமையும் ஆற்றலும் உள்ளவர்களுக்கு முன்னுரிமை அளிக்கப்பட்டு வந்தது. தமிழர்கள் இத்துறையில் கெட்டிக்காரர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள்.

இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்ததைத் தொடர்ந்து, பொது எழுதுவினைஞர் பரீட்சை மூலமும் எழுதுவினைஞர் சேவைக்கு ஆட்சேர்ப்புச் செய்யப்பட்டனர். எழுத்துப் பரீட்சையின் பின்னர் நேர்முகப் பரீட்சையின் மூலம் ஆட்சேர்ப்புச் செய்யப்பட்டு வந்தது. பரீட்சார்த்தியின் தகைமையையும் ஆற்றலையும் கொண்டு எழுதுவினைஞர்சேவை, புகையிரத சேவை, அஞ்சல் எழுதுவினைஞர்சேவை, சுங்க எழுதுவினைஞர்சேவை, அஞ்சல் அதிபர் தரம்-02 ஆகியவற்றிற்கு உத்தியோகத்தர்கள் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். இவையாவும் அரச வர்த்தமானியில் பிரசுரிக்கப்பட்டு வந்தன. 1953ஆம் ஆண்டிற்குப் பின்னர் பொது எழுது வினைஞர் சேவையில் இருந்து புகைவண்டி, சுங்க எழுதுவினைஞர்கள், மற்றும் அஞ்சல் ஆகிய சேவைகள் தனியாகப் பிரிக்கப்பட்டன.

காலத்திற்குக் காலம் பொது எழுதுவினைஞர் சேவையில் பல மாற்றங்கள் கொண்டுவரப்பட்டன. சுதந்திர இலங்கையில் பெரும்பான்மை சிங்களவர்களைக்கொண்ட அமைச்சரவை, எவ்வித எதிர்ப்புமின்றி சிங்களவர்கள் பெரும்பான்மையாக அரசசேவையில் எடுபடக்கூடியதாகப் பல மாற்றங்கள் கொண்டுவரும் வகையில் காய்களை நகர்த்திவந்தது.

1955ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 1ஆம் திகதி வெளியான 10844ஆம் இலக்க வர்த்தமானி அறிவித்தலின் பிரகாரம் பொது எழுதுவினைஞர் சேவை இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டது. அவை பொதுஎழுதுவினைஞர் சேவை, நிறைவேற்று எழுதுவினைஞர் சேவை என்பவையாகும். அப்பதவிகளுக்காக வழங்கப்பட்ட பதவி உயர்வுகளின்போது சில நிபந்தனைகள் விதிக்கப்பட்டன.

மேலும் இச்சேவையில் 1971ஆம் ஆண்டில் பல மாற்றங்கள் கொண்டுவரப்பட்டன. பதவிக்கு வரும் சிங்கள அரசுகள் தங்களுக்குச் சாதகமானவர்கள் இச்சேவையில் உயர் பதவிகளுக்குத் தெரிவுசெய்வதற்கு ஏற்ற மாற்றங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. சிறீலங்கா சுதந்திரக்கட்சி அதாவது சிறீமாவோ பண்டாரநாயக்கா ஆட்சியில் இருந்த காலத்தில் பல அரச பதவிகளுக்கான வெற்றிடங்கள் அமைச்சர்கள், பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் துண்டுவழங்கல் மூலம் நிரப்பப்பட்டன. எதிர்க்கட்சி யிலுள்ள பாராளுமன்ற உறுப்பினருக்கு இந்த வாய்ப்பு மிகக் குறைவாக இருந்தது. ஆனாலும் சிங்களப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் எவ்வாறேனும் தங்கள் கோட்டா முறையில் நிறைவு செய்யக்கூடியதாக இருந்தது.

இந்த முறைமை தமிழ்ப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு மிகவும் சிரமமாக இருந்தது. தமிழ்ப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் அரசுக்கு எதிராகப் பல போராட்டங்கள் நடத்தி வந்ததால் அவர்கள் வழங்கும் துண்டுகளுக்கு அரசுபதவிகள் வழங்கப்படுவது மிகக்குறைவாகவே இடம்பெற்றிருந்தது.

எந்த அரசாங்கம் பதவிக்கு வந்தபோதும் முஸ்லீம் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் சிலர் எவ்வாறேனும் அமைச்சர்களாக வந்துவிடுவார்கள். அதனால் தமிழ் பேசும் மக்கள் என்ற போர்வையில் தமிழர்களின் வெற்றிடங்களில் முஸ்லீம் மக்கள் அச்சேவைக்கு எடுபட பல வாய்ப்புக்கள் ஏற்பட்டுவந்தன.

1956ஆம் ஆண்டு நிறைவேற்றப்பட்ட சிங்களம் மட்டும் சட்டம், தமிழர்கள் அரசு சேவையில் தொடர்ந்து பணியாற்றுவதற்கு பல தடைகளை ஏற்படுத்தியது. சிங்களத் தேர்ச்சி என்ற நிபந்தனை அமுலுக்கு வந்தது.

ஆங்கில அறிவுடன் அரசுசேவையில் சேர்ந்த அரசு ஊழியர்கள் பழைய ஊழியர்கள் என்று வகுக்கப்பட்டனர். இவர்கள் பதவி உயர்வு பெறுவதற்கு 1961க்குப் பின்னர் சிங்களத் தேர்ச்சி கட்டாயமாக்கப்பட்டது. இதனால் ஆங்கில அறிவுடன் இருந்த சிங்கள உத்தியோகத்தர்களும் பாதிக்கப்பட்டனர். அதிலும் பெருமளவு தமிழ் அரசு ஊழியர்கள் பெரும் பாதிப்புக்கு உட்பட்டனர். சிங்களவர் வளம் படைத்த பகுதிகளில் வாழ்ந்து வந்ததினால் பாதிப்புக்குள்ளான சிங்கள உத்தியோகத்தர்கள் பெருமளவு தயக்கமடையவில்லை.

ஆனால் கல்வியையும் அரசு உத்தியோகத்தையும் நம்பி வாழ்ந்த தமிழர்களுக்கு பெரும் பாதிப்பு ஏற்பட்டது. பழைய ஊழியர் நிலையில் உள்ள பலர் சிங்கள மொழியில் பணியாற்ற முடியாத காரணத்தினால் வயது எல்லை வருவதற்கு முன்பே இளைப்பாறினார்கள். இவ்வாறு அரசுசேவையில் இருந்து பெருந்தொகையான தமிழர்கள் பதவிகளைவிட்டு வெளியேறினார்கள். அந்த இடங்களைச் சிங்களவர்கள் பிடித்துக் கொண்டனர். தென்னிலங்கையில் வாழ்ந்த முஸ்லீம் மக்கள் தமிழிலும் சிங்களத்திலும் பணியாற்றும் திறனைப் பெற்றிருந்தார்கள். அதனால் தமிழர்கள் விட்டுச்சென்ற வெற்றிடங்களை அவர்கள் நிரப்பிக்கொண்டார்கள்.

மொழியாற்றலில் தமிழர்கள் கட்டாய சிங்களத் திணிப்பிற்கு கீழ்ப் பணிய மறுத்தது போல் முஸ்லீம் மக்கள் அவ்வாறு தியாகம் செய்ய

முன்வரவில்லை. அவர்களிடத்தில் சிங்கள மொழித்துவேசம் இல்லையெனக் கருதிய சிங்களவர்களும், சிங்கள அரசும், அவர்களுக்கு மதிப்பளித்து அரசபதவிகளை அவர்களுக்கு வழங்குவதில் திருப்தி அடைந்தனர். இருப்பினும் இச்செயற்பாடானது, முஸ்லீம் மக்கள் மீது பற்றுக்கொண்டமையால் அல்ல. தமிழ் முஸ்லீம் மக்களிடையே பகைமையை வளர்க்க இந்த வழிவகைகளை சிங்கள அரசு கையாண்டது என்பதே உண்மை.

வட-கிழக்கில் தமிழ் ஆட்சிமொழியாக இருக்க வேண்டும் என்று போராட்டம் நடத்தி வருபவர்களும் தமிழர்களே. அத்தகைய போராட்டங்களில் ஈடுபட முன்வராதவர்கள், தமிழ் பேசும் மக்கள் என்ற போர்வையில் நன்மை அடைபவர்கள் முஸ்லீம் மக்களே. இனக்கலவரங்களால் தென்னிலங்கையில் தமிழர்கள் வர்த்தக நிலையங்களையும் வீடுகளையும் விட்டுச் சென்றபோது, அவற்றால் அதிக நன்மை அடைந்தவர்களும் முஸ்லீம் சகோதரர்களே.

1977ஆம் ஆண்டிற்குப் பின்னர் அரசுதுறை வேலைகள் வழங்குவதற்கு ஜே.ஆர். அரசாங்கம் புதிய வழிமுறைகளை நடைமுறைப்படுத்தியது. தொழில்வங்கி என்று ஒன்றை உருவாக்கி சிங்களவர்களை அதிகமாக ஆட்சேர்ப்புச் செய்யும் நடைமுறைகள் அமுல் செய்யப்பட்டன. அதே அரசினால் திட்டமிடப்பட்ட 1977, 1983 இனக்கலவரத்தால் சிங்களப் பகுதிகளில் வாழ்ந்த தமிழ் அரச ஊழியர்கள் பலர் கொல்லப்பட்டனர். பலர் பதவிகளை விட்டு வடகிழக்கு தமிழர் தாயகத்திற்குச் சென்றனர். முஸ்லீம் மக்களுக்கு அவ்வாறு சிங்களப் பகுதிகளிலிருந்து புலம்பெயர்ந்து செல்லும் சூழ்நிலை எப்போதும் ஏற்பட்டிருக்கவில்லை.

இனக்கலவரங்களின்போது, தமிழர்களைக் குறிவைத்தே கலகக்காரர்கள் தாக்கினார்கள். முஸ்லிம்களைத் தாக்குவதைத் தவிர்த்துக்கொண்டார்கள். இதனால் பல்வேறு அரசுதுறைகளிலும்; பணியாற்றிய தமிழ் ஊழியர்கள் மலையகத் தமிழ்த் தொழிலாளர்கள் ஆகியோர் பெருமளவு பாதிப்புக்கு உட்பட்டனர்.

1977ஆம் ஆண்டு இனக்கலவரத்தை விசாரித்த சன்சோனி ஆணைக்குழுவிற்கு தமிழ் தொழிற்சங்க கூட்டணியினால் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட சாட்சியங்களில் சிங்களப் பகுதிகளில் பாதிக்கப்பட்ட, கொலைசெய்யப்பட்ட தமிழ் ஊழியர்களின் பட்டியல்கள் சமர்ப்பிக்கப்பட்டன. இந்தக் கொடுமான பாதிப்புக்கு உட்பட்ட சம்பவங்களால் பயந்த தமிழ் ஊழியர்கள் மீண்டும்

சிங்களப் பகுதிக்குச் சென்று தொழில்புரிய விரும்பவில்லை. அதனால் தமிழ் ஊழியர்களின் வெற்றிடங்களை சிங்களவர்கள் பிடித்துக்கொள்ள வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. அரசதுறை நிறுவனங்களில் இருந்து தமிழ் ஊழியர்கள் குறைவதற்கு இதுவும் ஒரு காரணமாக அமைந்தது.

1983இல் நடைபெற்ற இனக்கலவரத்தாலும் பெருமளவு அரச, தனியார்துறை ஊழியர்கள் பாதிக்கப்பட்டனர். தென்னிலங்கையில் அவர்கள் பணியாற்றிய வேலைத்தளங்களிலேயே கொலைசெய்யப்பட்டனர். இக்கலவரத்தால் நிலைபெயர்ந்த அரச, தனியார்துறை தமிழ் ஊழியர்கள் வடக்கு கிழக்கு தமிழர் தாயகத்தை நாடி ஓடினார்கள். அவ்வாறு நிலைபெயர்ந்து சென்றவர்கள் பாதிக்கப்பட்ட ஊழியர் சங்கம் ஒன்றை நிறுவினார்கள். அதன் மூலம் திரட்டப்பட்ட புள்ளிவிபரங்களின்படி 11000 அரச கூட்டுத்தாபன ஊழியர்கள் பதிவுசெய்யப்பட்டனர். இவர்களின் எதிர்காலம் இருள் சூழ்ந்ததாகவே இருந்தது. 1983இல் திட்டமிட்டு நடத்தப்பட்ட இனக்கலவரத்தின் மூலம் வெளிப்படுத்தப்பட்ட அரச பயங்கரவாதம் நாடறிந்த ஒன்றே.

இக்கலவரத்தின் பின்னர் தமிழ் ஊழியர்கள் மீண்டும் வேலைக்குச் செல்லவில்லை. அந்த இடங்களை சிங்களவர்கள் பிடித்துக்கொண்டனர். ஓரளவு வெற்றிடங்கள் தமிழ் பேசும் மக்களுக்கு வழங்க வேண்டும் என்பதற்காக அவ்விடங்கள் முஸ்லீம் சகோதரர்களுக்கு வழங்கப்பட்டது.

இனக்கலவரங்கள் மூலம் அரசதுறை அரச கூட்டுத்தாபனங்களில் இருந்து தமிழர்தொகை குறைக்கப்பட்டது. இது சிங்கள மக்களைத் திருப்தி செய்வதற்கு சிங்கள அரசியல்வாதிகள் மேற்கொண்ட மறைமுக நடவடிக்கைகளாகும்.

சாதாரண நடைமுறைகள் மூலம் தமிழர்களை அரசசேவைக்கு ஆட்சேர்ப்பு செய்வதற்கு பல்வேறு பாகுபாடான நடைமுறைகள் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்தன. அதன் மூலம் 1950இல் இருந்து எழுதுவினைஞர் சேவையில் தமிழர்தொகை வீழ்ச்சியடைந்த விகிதாசாரம் பின்வருமாறு:

1950இல் சராசரியாக சிங்களவர் 55 சதவீதமும், தமிழர்கள் 40 சதவீதமும், முஸ்லீம்கள் 2 சதவீதமும் ஆட்சேர்ப்புச் செய்யப்பட்டு இருந்தனர். 1960இல் ஆட்சேர்ப்புச் செய்யப்பட்ட சராசரி விகிதம் சிங்களவர் 85 சதவீதமும், தமிழர்கள் 14 சதவீதமும், முஸ்லீம்கள் 1 சதவீதமும் ஆகும்.

1977இல் திருகோணமலையில் ஆட்சேர்ப்புச் செய்யப்பட்ட 70 எழுதுவினைஞர்களில் ஒருவர் மட்டும் தான் தமிழர் என்பதை திருகோணமலைப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் திரு.இரா.சம்பந்தன் அவர்கள் பொதுநிர்வாக அமைச்சின் வாக்கெடுப்பில் பேசும் போது சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

மேலும் 1980ஆம் ஆண்டு பொதுவேலை நிறுத்தத்தால் வேலை இழந்தவர்களின் வெற்றிடங்களுக்கு ஆட்சேர்ப்புச் செய்யப்பட்ட எழுது வினைஞர்களில் ஒருவீதமான தமிழர்கள்கூட ஆட்சேர்ப்புச் செய்யப் படவில்லையென திரு.சம்பந்தன் முறையீடு செய்துள்ளார்.

1977யூலை 22க்கும் 1980 மார்ச் 30க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் ஆட்சேர்ப்புச் செய்யப்பட்ட விடயங்கள் அட்டவணை 11இல் கொடுக்கப் பட்டுள்ளது. இதன்படி 1977 காலப்பகுதியில் தமிழர் தொகை 4.5 சத வீதத்தில் வீழ்ச்சியுற்றிருக்கும் அதேவேளை சிங்களவர் தொகை 95 சத வீதமாக உயர்வுற்றுள்ளது.

1978இல் வெளியிடப்பட்ட அஞ்சல் திணைக்கள சிரேஷ்ட உத்தியோகத்தர் பட்டியல் இந்நூலில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் இன விகிதாசாரம் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. இவர்களில் 1966இல் ஆட்சேர்ப்புச் செய்யப்பட்ட இருவர் தவிர ஏனையோர் 1958க்கு முன்னதாக ஆட்சேர்ப்புச் செய்யப்பட்டவர்களாவர்.

அஞ்சல் திணைக்களத்தின் சில பகுதிகளின் சேவைகளுக்கு 50.60 இல் இனவிகிதாசாரப்படி ஆட்சேர்ப்புச் செய்யப்பட்ட விபரங்களும் அந்த அட்டவணையில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இதன்படி 50இல் ஆட்சேர்ப்புச் செய்யப்பட்டவர்களுள் சிங்களவர் 52 சதவீதமாகவும், தமிழர் 45 சத வீதமாகவும், முஸ்லீம்கள் 3 சதவீதமாகவும் காணப்பட்டனர்.

1960இல் சராசரித்தொகை சிங்களவர் 79 சதவீதமாகவும், தமிழர் 20சதவீதமாகவும், முஸ்லீம் 1சதவீதமாகவும் காணப்பட்டனர். 1970ஆம் ஆண்டுகளில் தமிழர்களின் தொகை பாரிய அளவில் வீழ்ச்சியடைந்துள்ளது. அஞ்சல் சேவையிலும் பொது எழுதுவினைஞர் சேவையில் உள்ளது போன்ற நிலையே இருந்தது. அதாவது சிங்களவர் 85வீதம் தமிழர் 12வீதம் முஸ்லீம் 3வீதம்.

மேற்குறிப்பிட்ட புள்ளிவிபரங்கள் அரசசேவைகளில் தமிழர்கள் தொகை வியத்தகு அளவு வீழ்ச்சியடைந்துள்ளதை எடுத்துக்காட்டிய

போதிலும் தமிழர்கள் இச்சேவைகளில் பெருந்தொகையாக இருக்கிறார்கள் என்ற நம்பிக்கையும் கருத்துக்களும் பரப்பப்பட்டுவந்தன.

தமிழர்கள் பொது எழுதுவினைஞர் சேவையில் உள்ள நிலமை பற்றி ஒரு சிங்களவரான திரு.அபயசேகரா என்பவர் தமது அவதானிப்பை பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:

“அரச்சேவையில் தமிழர்களின் தொகை பெருமளவு குறைந்திருந்தாலும் தமிழர்கள்தான் இச்சேவைகளை ஆக்கிரமித்துள்ளார்கள் என்ற நம்பிக்கையும் கருத்தும் சிங்களவர் மத்தியில் இன்னும் நிலவி வருகிறது. இந்த நம்பிக்கை மறையாது நிலைத்து நிற்கிறது. இது தொடர்பாக இருப்பவர்கள் இச்சேவைகள் பற்றி கவனம் செலுத்துகிறார்கள். இதுவே மிகைப்படுத்தி மதிப்பிடுவதற்கான காரணமாகும்”.

சிங்களம் மட்டும் சட்டத்தால் தமிழ் ஊழியர்களுக்கு ஏற்பட்ட பாதிப்பு

ஆங்கில அறிவற்ற கிராமப்புற சிங்கள மக்களிடையே 'தமிழர்கள் தான் உயர் அரசு பதவிகளை ஆக்கிரமித்துள்ளார்கள்' என்ற உண்மைக்குப் புறம்பான கருத்துக்களை அரசியல்வாதிகள் திட்டமிட்டவகையில் விதைக்கத்தொடங்கினார்கள். இதனால் சிங்கள மக்களிடையே ஒரு தவறான விழிப்புணர்வு ஏற்பட்டது. அது இனரீதியான வெறுப்பாக அவர்களிடையே வளர்ந்துவந்தது.

பிரித்தானியர் ஆட்சியின் போது சர்வஜன வாக்குரிமை இலங்கைக்கு வழங்கப்பட்டது. இது 1931இல் நடைபெற்றது. இதன் மூலம் இனரீதியான பிரதிநிதித்துவம் ஒழிக்கப்பட்டது. தொகுதிவாரிப் பிரதிநிதித்துவம் நடைமுறைக்கு வந்தது. ஆனால் இந்த எதிர்பார்ப்புக்கள் இலங்கையில் செவ்விய முறையில் நடைமுறைக்குவரவில்லை. தேர்தல் பிரச்சாரத்தின் போது சாதி, மதம், இனம் என்பன பிரச்சாரக் கருவிகளாக அமைந்தன. முதலாவது நாடாளுமன்றத் தேர்தலில் இது பிரதிபலிக்கத் தொடங்கியது.

1947இல் நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தல் முடிவு பற்றிய கருத்துக்களை தனது நூலொன்றில் வெளியிட்ட ஐவர் ஜென்னிங்ஸ் என்பவர், தேர்தலில் மக்கள் சாதி சமய இன அடிப்படையில் வாக்களித்துள்ளார்கள் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இலங்கையில் பௌத்த சிங்கள தேசியவாதம் தலையெடுக்கத் தொடங்கியது. ஆங்கிலேயர் இலங்கை நிர்வாகத்திலிருந்து விலகிச் சென்றதும் அரசு திணைக்களங்களில் தமிழர்கள் ஆட்சிசெய்கிறார்கள் என்ற மனோநிலை பெரும்பான்மைச் சிங்களவர்கள் மத்தியில் ஏற்பட்டது.

பிரித்தானிய நாட்டினரின் பொருளாதாரக்கொள்கையானது, தொழிலாளர் வளங்களை இன-மத பேதமின்றி நாட்டின் வளர்ச்சிக்காகத் திட்டமிட்டுப் பயன்படுத்தி, ஒட்டுமொத்த பொருளாதாரப் பெருக்கத்தைக் காணல் என்பதாக அமைந்திருந்தது. இதன் காரணமாக, அவர்களுடைய

ஆட்சியின் போது ஆங்கிலம் படித்த சிறுபான்மையினரிடம் தொழில் வாய்ப்புக் குவிந்திருந்தது.

பிரித்தானிய நாட்டவரின் ஜனநாயக முறையிலான நாடாளுமன்றத்தைத் தழுவி, சுதந்திர இலங்கையில் ஆட்சி நிர்வாகம் அமைக்கப்பட்டிருந்த போதிலும் அதன் வழிமுறைகள் இன,மத பேதமற்றுப் பின்பற்றப்படவில்லை. மாறாக, இன ரீதியாக மக்கள் தட்டியெழுப்பப்பட்டனர். நாடாளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மையான பிரதிநிதித்துவம் இருக்கக்கூடாது என்ற அடிப் படையில் மலையகத் தமிழர்களின் பிரஜாவுரிமை, வாக்குரிமை என்ப வற்றைப் பறிக்கும் சட்டம் நாடாளுமன்றத்தில் கொண்டுவரப்பட்டது. அன்று மலையகத்திலிருந்து 7 நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். இதை முற்றாக இல்லாமல் செய்வதற்கு கொண்டுவரப் பட்டது தான் இந்திய பிரஜாவுரிமைச் சட்டமாகும்.

புத்த பகவான் பிறந்த 2500ஆவது புத்த ஜெயந்தி இலங்கையில் வெகு விமரிசையாகக் கொண்டாடப்பட்டது. இந்த புத்த ஜெயந்தியானது பௌத்த சிங்களவர்களிடையே புத்துணர்வையும் புதிய சிந்தனைகளையும் வேரூன்றச் செய்தன.இந்தியாவில் பௌத்தம் தோன்றியபோதிலும் அங்கு பௌத்தம் தழைத்தோங்கவில்லை, இந்தியா தன்னை பௌத்த நாடென்று கூறிக்கொள்ளவும் இல்லை. ஆனால் இலங்கை புத்த சமயத்தினருக்குரிய நாடு,எனவே புத்த சமயம் இலங்கையில்தான் பேணிப் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்ற வலுவான சிந்தனை சிங்களவர் மத்தியில் உருவானது. அரசியல்வாதிகள் பெரும்பான்மைச் சிங்களவர்களின் ஆதரவைப் பெறுவதற்கு பௌத்த சமயப் பிரச்சாரத்தையும் ஒரு தேர்தல் பிரச்சாரமாக மேற்கொள்ள முற்பட்டனர்.

இலங்கை வாழ் தமிழ் மக்களுக்கு பக்கபலமாக இந்தியாவில் தமிழர்கள் கோடிக்கணக்காக வாழ்கிறார்கள். அவர்களது ஆதிக்கம் இலங்கை வாழ் சிங்களவர்களுக்கு ஆபத்தாக இருக்கும் என்ற அரசியல்வாதிகளின் பிரச்சாரமும் சிங்கள மக்களை தமிழர்களுக்கு எதிராகச் சிந்திக்கவைத்தது.

ஆங்கிலேயர் காலத்தில் ஆங்கில அறிவுடன் அரசசேவைக்குத் தெரிவுசெய்யப்பட்ட தமிழர்களில் அதிகமானவர்கள் அரச அலுவலகங்களில் பணி புரிந்துகொண்டனர். இதை உதாரணம் காட்டி சிங்கள அரசியல்வாதிகள் சிங்கள மக்கள் மத்தியில் மேற்கொண்ட பிரசாரம் தமிழ் அரச ஊழியர்களுக்கு பலத்த இன்னல்களை ஏற்படுத்தியது.

ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்காலத்தில் கிறிஸ்தவராக இருந்த எஸ்.டபிள்யூ. ஆர்.டி.பண்டாரநாயக்கா ஒரு பெளத்தராகத் தன்னை மாற்றிக்கொண்டு இலங்கையில் பெளத்தத்தையும் சிங்களத்தையும் பாதுகாக்கும் காவலனாக மாறினார். பிரித்தானிய நாட்டில் பெயர்பெற்ற ஓக்ஸ்போட் பல்கலைக் கழகத்தில் உயர்கல்வி கற்று உயர் சிந்தனையுடன் இலங்கை திரும்பிய திரு.பண்டாரநாயக்கா இலங்கைக்கு ஏற்றது சமஷ்டி அரசியல்முறைதான் என்று 1921இல் கூறியிருந்தார்.

பிரித்தானிய நாட்டு நாடாளுமன்ற ஆட்சிமுறையை நன்கு படித்திருந்த இவர், இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்த பின்னர் பதவியை எட்டிப் பிடிப்பதற்காக பிரித்தானியாவில் படித்துப் பெற்ற நல்ல கொள்கைகளை எல்லாம் முற்றுமுழுதாக காற்றில் பறக்கவிட்டார்.

ஒரு சிங்கள இனவாதியாக மாறி ஆட்சியைக் கைப்பற்றுவதற்காக தான் ஆட்சிபீடமேறினால் 'சிங்களத்தை 24 மணித்தியாலத்தில் ஆட்சி மொழி ஆக்குவேன். மலையகத் தமிழர்களை இந்து சமுத்திரத்தில் தள்ளிவிடுவேன்' என்ற அரசியல் கோசத்தை முன்வைத்து 1956இல் இலங்கையின் ஆட்சியைக் கைப்பற்றினார். அவர் கூறியபடி ஆட்சிக்கு வந்ததும் 'சிங்களம் மட்டும் சட்டத்தை' நிறைவேற்றினார். அரசதுறைகளில் பணிபுரிந்த தமிழ் ஊழியர்களை அத்துறையிலிருந்து அகற்றுவதற்கு 'சிங்களம் மட்டும்' மூலம் துரித நடவடிக்கை எடுத்தார்.

ஆனால் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றிய எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி.பண்டாரநாயக்காவினால் நீண்டகாலம் ஆட்சியில் இருக்க முடியவில்லை. எந்த பெளத்த மதத்தை அரசியல் மதமாக மாற்றினாரோ அந்த மதத்தின்(பெளத்த) மதகுரு தல்துவே சோமராம என்பவரால் தனது அகவை அறுபதில் 26.09.1959 அன்று சுட்டுக்கொல்லப்பட்டார். ஆனால் அவர் நிறைவேற்றிய சிங்களம் மட்டும் சட்டத்தை அவரது மறைவின் பின்னர், 1960 ஜூலையில் பதவிக்கு வந்த அவரது மனைவி சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கா மிகத் தீவிரமாக அமுல்நடத்தி தமிழ் அரச ஊழியர்களை அரச திணைக்களங்களிலிருந்து விரட்டியடித்தார்.

அதற்காக அவரது ஆட்சிக்காலத்தில் காலத்திற்குக் காலம் கொண்டு வரப்பட்ட பல சட்டங்களினால் எவ்வாறு தமிழ் ஊழியர்கள் பாதிப்படைந்தார்கள் என்பது சில ஆதாரங்களுடன் இங்கு எடுத்துக்காட்டப்படுகிறது. சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சி மட்டுமின்றி ஐ.தே.கட்சியும் அதேவழியில்

சேர்ந்து தமிழர்களைப் பழிவாங்கினார்கள் என்பதையும் பின்வரும் உதாரணங்களிலிருந்து விளங்கிக்கொள்ளலாம்.

1956ஆம் ஆண்டு ஜூன் 5ஆம் திகதி இலங்கை நாடாளுமன்றத்தில் கொண்டுவரப்பட்ட 1956இன் 33ஆம் இலக்க அரசகரும மொழிச்சட்டம் (சிங்களம் மட்டும்) 1956ஜூலை 7ஆம் திகதி மகாதேசாதிபதியின் அங்கீகாரம் பெற்றுச் சட்டமாகியது.

இலங்கை நாடாளுமன்றத்தில் அவசர அவசரமாக நிறைவேற்றப்பட்டு அதிவிரைவாக சட்டமாகிய முதற் சட்டம் இதுவேயாகும். எவ்வளவு விரைவாக அரச தமிழ் ஊழியர்களை அப்பதவிகளிலிருந்து விரட்டித் துரத்தலாம் என்பதிலேயே கண்ணாக இருந்த ஆட்சியாளர்களாலேயே இச்சட்டம் இவ்வளவு விரைவாக நிறைவேற்றப்பட்டது.

ஜனநாயக முறைப்படி நடந்துகொள்வதாக போலித்தனமாக உலகிற்குக் காட்டிக்கொண்டு இச்சட்டத்தை அமல் நடத்துவதன் மூலம் தமிழர்களை உயிருடன் கொல்வது போல் நோகாமல் சாகடிக்கும் ஒரு செயற்றிட்டத்தை அமல் நடத்துவதற்காக இரு அரசாங்கங்களினாலும் மாறி மாறிக் கொண்டு வரப்பட்ட சுற்றறிக்கைகளும் சுற்றுநிருபங்களும் இதற்கு ஆதாரங்களாகும்.

மொழிவழித் தொழிற்சங்கங்களின் வலுவான தொழிற்சங்கமாக விளங்கிய அரசாங்க எழுதுவினைஞர் சங்கத்தின் கடும் எதிர்ப்பாலும், இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சியின் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களின் எதிர்ப்பு இயக்கத்தாலும், தமிழ் அரச ஊழியர்களுக்கு எதிரான நடவடிக்கைகளாலும் சில தடைகளும் தாமதங்களும் ஏற்பட்டாலும்கூட இறுதியில் சிங்கள அரசுகள் தங்கள் அபிலாசைகளை வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றினார்கள்.

காலத்திற்குக் காலம் கொண்டுவரப்பட்ட கடுமையான அரசு சுற்றுநிருபங்களும் அதன் தீவிர அமுலாக்கமும் தமிழ் ஊழியர்களுக்குத் தாங்க முடியாத இடர்ப்பாடுகளையும் மன உளைச்சல்களையும் விளைவித்தன. ஒவ்வொரு சிங்கள அமைச்சர்களும் தங்களுக்கு ஏற்ற வகையில் அமல்நடத்திய வகையால் தமது பதவிக்காலங்களில் பல சிரமங்களைத் தமிழ் ஊழியர்கள் அனுபவித்தனர். தமிழ் ஊழியர்களின் அடிப்படை உரிமைகளை மீறும் வகையில் பல சம்பவங்கள் இங்கு இடம்பெற்றன.

1956 செப்டெம்பர் 10ஆம் திகதி அரசுஊழியர்கள் தொடர்பாக அமைச்சரவைப் பத்திரம் சமர்ப்பிக்கப்பட்டு விவாதிக்கப்பட்டது. அமைச்சரவை முற்றுமுமுதாக சிங்களவர்களாக இருந்தபடியால் தமிழ்

ஊழியர்களுக்கு சாதகமான கருத்துக்கூற எவரும் அங்கிருக்கவில்லை. இந்த முடிவுகள் பின்னர் அறிக்கையாக வெளிவந்தன.

சிங்களத்தில் பணியாற்ற முடியாதவர்கள் ஓய்வுபெறலாம் என்றும் ஏனையோர் குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் சிங்களத்தேர்ச்சி பெறவேண்டும் எனவும் தீர்மானிக்கப்பட்டதாக அவ்வறிக்கை கூறியது.

1956 செப்டெம்பர் 24ஆம் திகதிக்கு முன்பு பணியில் சேர்ந்தவர்கள் பழைய ஊழியர்களாகக் கருதப்பட்டார்கள். குறித்த அத்திகதிக்குப் பின்பு சேர்ந்தவர்கள் புதிய ஊழியர்கள் எனப் பிரிக்கப்பட்டனர்.

அரச ஊழியர்கள் விடயம் நிதி அமைச்சின் கீழுள்ள திறைசேரியின் பொறுப்பில் விடப்பட்டது.

சிங்களத்தை அமுலாக்குதல் தொடர்பாகத் திறைசேரி சுற்றறிக்கைகள், சுற்று நிருபங்கள் என்பவை அமைச்சுக்கும் திணைக்களங்களுக்கும் அனுப்பப்பட்டு வந்தன.

1956 நவம்பர் 29ஆம் திகதிய 336ஆம் இலக்க திறைசேரி சுற்றறிக்கையில் 1958ஆம் ஆண்டின் 33ஆம் இலக்க அரச கரும மொழிச் சட்டத்தை அரச சேவையில் எவ்வாறு அமுல்படுத்துவது என்ற விதிகள் உள்ளடங்கியதாக வெளிவந்தது.

1957 மே 23இன் 379ஆம் இலக்க திறைசேரி சுற்றறிக்கை பழைய ஊழியர் என வரையறை செய்யப்பட்ட திகதியையும் அரசகரும மொழியை அமுல்நடத்துவதற்குப் பிரதமர் செய்த சிபாரிசுகளையும் உள்ளடக்கியதாக இருந்தது.

1958 ஜனவரி 31ஆம் திகதி 428ஆம் இலக்க திறைசேரி சுற்றறிக்கை புதிய ஊழியர்களுக்கான நிபந்தனைகளையும் அவர்கள் சிங்களத் தேர்ச்சி பெறவேண்டிய காலஎல்லை 3வருடம் எனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

இச்சுற்று நிருபத்தில் 1956 இன் 33 ஆம் இலக்க அரசகருமமொழிச் சட்டத்தை அமுல்நடத்துவதற்கு காலத்திற்குக் காலம் பிறப்பிக்கப்படும் விதிகளுக்கு புதிய ஊழியர்கள் கீழ்ப்படிந்தொழுக வேண்டுமெனவும் கடுமையாக வற்புறுத்தப்பட்டிருந்தது.

எதிர்காலத்தில் திணைக்கள பதவி உயர்வுப் பரீட்சைகள் சிங்களத்தில் மட்டும் நடைபெறும் என மேலும் அச்சுற்று நிருபத்தில் குறிப்பிடப்பட்டு இருந்தது.

1956 ஜனவரி 27ஆம் திகதிய 4-3 ஆம் இலக்க திறைசேரி சுற்றறிக்கை புதிய ஊழியர்கள் சிங்களத் தேர்ச்சி பெறுவதற்கான பாடத்திட்டங்கள் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தன.

'பழைய ஊழியர்கள்; எனப் பிரிக்கப்பட்டவர்கள் பதவி உயர்விற்கு குறிப்பிட்டளவில் சிங்களத் தேர்ச்சி பெற்றவர்களாக இருக்கவேண்டுமென அதன்பின் வந்த சுற்றறிக்கையில் வற்புறுத்தப்பட்டது.

1960 அக்டோபர் 31ஆம் திகதி 554ஆம் இலக்க திறைசேரி சுற்றறிக்கை புதிய ஊழியர்கள் சிங்களத் தேர்ச்சிபெறவேண்டிய நான்கு தரங்கள் பற்றிக் குறிப்பிட்டது.

1961 இல் வெளிவந்த 1961 அக்டோபர் 31ஆம் திகதிய 555ஆம் இலக்க திறைசேரி சுற்றறிக்கையில் 1961 ஜனவரி 1ஆம் திகதியன்று சிங்களத்தை நடைமுறைப்படுத்தல் 582ஆம் இலக்க சுற்றறிக்கையில் குறிப்பிடப்பட்டு இருந்தது.

அரசகரும மொழியை அமுல்நடத்துதல் தொடர்பாக அமைச்சரவை முடிவுகள் அமைச்சரவையின் செயலாளரால் 1960 டிசம்பர் 20ஆம் திகதி சிர 278-60 என்ற இலக்க அமைச்சரவை சுற்றறிக்கை சகல அமைச்சர் களுக்கும் திணைக்களத்தவர்களுக்கும் திறைசேரியினால் அனுப்பி வைக்கப்பட்டது.

இவ்வறிக்கையின்படி ஐம்பது வயது அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட பழைய அரச ஊழியர்களில் 1963 டிசம்பர் 31ஆம் திகதி 536ஆம் இலக்க திறைசேரி சுற்றுநிருபத்தின்படி ஓய்வுபெற விரும்பாதவர்கள் இச்சுற்றறிக்கையின் திகதியிலிருந்து 3வருடகாலத்திற்கும் தரம் 3 அல்லது 7ஆம் வகுப்பு சிங்களத் தேர்ச்சிப் பரீட்சையில் சித்தியடைந்திருத்தல் வேண்டும் என்றும் வற்புறுத்தப்பட்டது.

ஐம்பது வயதை அடைந்த ஒரு அரச ஊழியர் குடும்பச் சுமையுடன் அவரது முதிர்ந்த உடல் உளவள நிலையிலும் சிங்களமொழியை ஆரம்பத்திலிருந்து கற்றுத் தேர்ந்து ஏழாம் வகுப்புத்தர சிங்களத் தேர்ச்சியில் சித்தியடையவேண்டுமென்று இச்சுற்றறிக்கை மூலம் வலியுறுத்தப்பட்டதிலிருந்து தமிழ் அரச ஊழியர்கள் எவ்வாறெல்லாம் துன்புறுத்தப்பட்டார்கள் என்பதை தெளிவாக அறிந்துகொள்ளலாம்.

அரச தொழிலையே ஜீவனோபாயமாகக்கொண்டுள்ள தமிழ் அரச ஊழியர்கள் அவர்களது எதிர்கால வாழ்க்கையை குடும்பச் சுமையுடன்

முன்னெடுக்க முடியாது தவித்தனர். ஏறிவரும் வாழ்க்கைச் செலவை ஈடுசெய்ய சம்பள உயர்வு மறுக்கப்பட்டால் எவ்வாறு அவர்களால் வாழ்க்கையை கொண்டிசெல்ல முடியும்?

1963ஆம் ஆண்டிற்குப் பின்னர் தமிழ் அரச ஊழியர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட நெருக்கடிகளையும் தொல்லைகளையும் தொடர்ந்து வெளியிடப்பட்டுவந்த அரச சுற்றறிக்கைகள் மூலம் தெரிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

ஐம்பது வயதிற்குட்பட்ட பழைய ஊழியர்கள் தரம் 4 அல்லது 8ஆம் வகுப்புத்தரத்தில் தேர்ச்சிபெறுதல் வேண்டும். அச்சுற்றறிக்கையில் குறிப்பிட்ட 3 வருடகாலம் முடிவதற்குள் சிங்களத் தேர்ச்சிபெறவேண்டுமென குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் சிங்களத் தேர்ச்சிபெறாதவர்களுக்கு கடும் தண்டனை விதிக்கப்படுமென எச்சரிக்கப்பட்டனர். முதல் நடவடிக்கையாகக் குறிப்பிட்ட பரீட்சைக்குப் பின்னர் வழங்கப்படவுள்ள சம்பள உயர்வு, அப்பரீட்சையில் சித்தியடையாவிடில் இடைநிறுத்தப்படும்.

இவ்வாறு இடைநிறுத்தப்படும் சம்பள உயர்வு பன்னிரண்டு மாதங்களுக்குமேல் நடைமுறைப்படுத்தப்படமாட்டாது. இடைநிறுத்தப்படும் சம்பள உயர்வு நிரந்தரமாக நிறுத்தப்பட்டு அச்சிங்களத்தேர்ச்சிப் பரீட்சை சித்தியெய்தும்வரை அதுதொடரும். நிரந்தர சம்பளவுயர்வு நிறுத்தல் என்பது சம்பள உயர்வுக்கான பாக்கிகளை இழப்பதோடு குறிப்பிட்ட சேவைக்காலம் முழுவதையும் இழந்தவராவர்.

சிங்களத் தேர்ச்சிப் பரீட்சை முதலாவதாக 1962பெப்ரவரி 17ஆம் திகதி நடத்தப்பட்டது. தமிழர்களின் பாரம்பரிய பிரதேசமான வட-கிழக்கு மாகாணங்களிலும் சிங்களமொழியை அமல்நடத்துவதற்குத் தீவிர நடவடிக்கைகள் அரசினால் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

1962ஆம் ஆண்டிலிருந்து சிங்களமொழி அறிவில்லாத தமிழ் அரச ஊழியர்கள் வடகிழக்கு மாகாணங்களிலிருந்து உடனடியாக சிங்களப் பகுதிகளுக்கு இடமாற்றம் செய்வதற்கு அரசாங்கத்தினால் உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டது. அதேவேளை சிங்களத்தேர்ச்சி பெற்றுள்ள அரச ஊழியர்கள் வட-கிழக்குக்கு இடமாற்றம் செய்யப்படவேண்டுமெனவும் உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டது.

இந்த அறிவுறுத்தல்கள் 1961 அக்டோபர் 30ஆம் திகதிய 2-9-1945ஆம் இலக்க (h.a) திறைசேரி சுற்றுநிருபக் கடிதத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. சுற்றறிக்கையிலுள்ள அறிவுறுத்தல்களைத் தொடர்ந்து சிங்களமொழித் தேர்ச்சிபெறாத பழைய அரச ஊழியர்கள் தமது பிரதேசங்களுக்கு இட மாற்றம்பெறும் வாய்ப்புக்களை இழந்தனர்.

அரசசேவைகளிலுள்ளவர்கள் குடும்பங்களில் உடல்நல வசதிக்காக வாழும் பிரதேசங்களுக்கு இடமாற்றம்பெறுவது அவர்களுக்குரிய மனித உரிமையாகும். சிங்களமொழித் திணிப்பால் நீண்டகாலமாக அரசசேவையிலிருந்த தமிழ் ஊழியர்கள் இந்த வாய்ப்புக்களை இழந்ததினால் பெரும் பாதிப்படைந்தனர்.

இவ்வாறான பாதிப்புக்களுக்கும் தமிழ் அரச ஊழியர்களின் இன்னல்களுக்கும் எதிர்நோக்கிய பிரச்சினைகளுக்கும் குரல் எழுப்பியவர்கள் அரசாங்க எழுதுவினைஞர் சங்கமும், இலங்கைத் தமிழரசுக்கட்சி நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களுமேயாவர். இவர்களது எதிர்ப்பால் கால எல்லைகள் நீடிக்கப்பட்டனவேயன்றி தமிழ் அரச ஊழியர்களின்மீது சுமத்தப்பட்ட சிங்களமொழித் தேர்ச்சி என்ற சுமை விட்டகலவேயில்லை. காலத்திற்குக் காலம், புதிய அரச ஊழியர்களுக்கு சிங்களமொழித் தேர்ச்சி கட்டாயமானது என்ற அறிவுறுத்தல் நிபந்தனை அரச சுற்றறிக்கைகளால் வற்புறுத்தப்பட்டு வந்தன. அவர்களைச் சேவையில் உறுதிப்படுத்துவதற்கு சிங்களமொழிப் பரீட்சைகளில் அவர்கள் சித்தியடைந்திருக்க வேண்டுமென்ற நிபந்தனையால் புதிய ஊழியர்களின் மனநிலை குழம்பியும், அச்சுறுத்தலுக்குள்ளாகியும் பாதிப்படைந்தது.

அரசசேவையில் சேரும் தமிழர்களில், தமது துறையில் உயர்பதவிகளை எட்டும் ஆர்வத்துடன் முன்னேறத் துடிப்பவர்களுக்கு சிங்களமொழிப் பரீட்சை பெரும் தடங்கலாக இருந்துவந்தது.

சுயமரியாதையுடன் வாழும் தமிழர்கள் கட்டாயத்தின் பெயரில் ஒரு மொழியைப் படிப்பது என்பது வெறுப்பாக இருந்தது. இதை ஒரு அவமானம், அடிமைத்தனம் என்று கருதிய தமிழ் ஊழியர்கள் பலர் அரசசேவையிலிருந்து விலகினார்கள். அரசாங்க எழுதுவினைஞர் சங்கத்தினதும் தமிழரசுக்கட்சி தமிழ்ப் பாராளுமன்ற உறுப்பினரதும் கட்டும் எதிர்ப்பினால் சிங்களத்தேர்ச்சி பெறவேண்டிய கால எல்லைகள் 1965 வரையும் நீடிக்கப்பட்டது.

பழைய ஊழியர்கள் எனப் பிரிக்கப்பட்டவர்கள் பதவி உயர்விற்கு சிங்களத் தேர்ச்சி குறிப்பிட்ட தரத்தில் பெறவேண்டுமென அதன்பின் வந்த சுற்றறிக்கையில் வற்புறுத்தப்பட்டது.

புதிய ஊழியர்கள் அவர்களது பணிகளில் நிரந்தரமாக்கப்படுவதற்கு சிங்களத் தேர்ச்சிபெறவேண்டிய காலஎல்லை 1965வரை நீடிக்கப்பட்டாலும் திணைக்கள அதிகாரிகளின் (அதாவது இனவாத சிங்கள அதிகாரிகளின்) பல்வேறுவழிகளிலான துன்புறுத்தல்களுக்கு ஆளானார்கள். தன்மானம் மிகுந்த புதிய அரச ஊழியர்கள் பதவிகளைத் துறந்தனர். ஆனால் அவர்கள் பாரிய பொருளாதாரத் தாக்கத்திற்கு உட்பட்டனர். கடுமையாகப் படித்து பல போட்டிப் பரீட்சைகளுக்குத் தோற்றி அரசதொழிலால் தங்கள் வாழ்க்கையை ஓட்டலாம் என்று கருதிய புதிய தமிழ் அரச ஊழியர்கள் பெரும் பாதிப்புக்கு உட்பட்டனர். இது அவர்களுக்கு சிங்கள அரசினால் இழைக்கப்பட்ட பெரும் அநீதியாகும்.

மறுபுறத்தில் பழைய அரசாங்க ஊழியர்களுக்கு சிங்களத் தேர்ச்சி பெறவேண்டும் என்று பல்வேறு திறைசேரி சுற்றறிக்கைகளும் அமைச்சரவை அறிவுறுத்தல்களும் திணைக்கள தலைமை அதிகாரிகளின் வற்புறுத்தல்களும் தொடர்ந்து வெளிவந்துகொண்டிருந்தன. நோகாமல் ஒருவரைச் சாகடிப்பது போல தமிழ் அரச ஊழியர்கள் சாகடிக்கப்பட்டனர்.

19ஆவது அமைச்சரவை முடிவுகளின்படி பழைய ஊழியர்கள் சிங்களத் தேர்ச்சி தரம் 1 இல் 1-1-1964 ஆம் ஆண்டுக்கு முன்னரும் தரம் 11-1-1965க்கான ஊழியர்கள் தகுதியின்மை என்பதன் கீழ் ஓய்வுபெற வேண்டும் எனவும் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. (Please ask Mr. Sampanther to varify this statement. It is meaningless. I could not figure out what he is trying to say).

இந்த நிபந்தனையை 26-2-1964 இன் 638ஆம் இலக்க திறைசேரி சுற்றறிக்கையும் வற்புறுத்தியது. ஒரு சிங்களத்தேர்ச்சிப் பரீட்சைக்கு அமரத்தவறிய பழைய அரச ஊழியர்கள் தகைமையின்மை என்பதன் கீழ் ஓய்வுபெறுவதற்குத் தயாராக இருக்கும்படி அவர்களுக்கு அறிவுறுத்தல்கள் வழங்கும்படி அமைச்சுக்களுக்கும் திணைக்களத் தலைவர்களுக்கும் அறிவுறுத்தல் கொடுக்கப்பட்டது. 25-6-1964 இன் 648 ஆம் இலக்க திறைசேரி சுற்றறிக்கையில் இவ்வறிவித்தல்கள் வெளியிடப்

பட்டிருந்தது. ஓய்வுபெறுவதற்குரிய 10 வருட சேவையைக் கூட பூர்த்தி செய்யாத பல தமிழ் ஊழியர்கள் இந்த வகைக்குள் உட்பட்டு இருந்தனர்.

பழைய ஊழியர்கள் என பிரிக்கப்பட்ட பல தமிழ் ஊழியர்களைக் கட்டாய ஓய்வு பெறுமாறு நிர்ப்பந்தித்து சில திணைக்கள தலைமை அதிகாரிகளினால் கடிதங்கள் வழங்கப்பட்டன. ஓய்வுபெறுவதற்குத் தயாராகுங்கள் என்று மற்றும் சில திணைக்கள தலைமை அதிகாரிகளினால் கடிதங்கள் வழங்கப்பட்டன. அவ்வாறான கடிதங்களை வழங்கிய ஒரு திணைக்களமாக மோட்டார் போக்குவரத்துத் திணைக்களத்தைக் குறிப்பிடலாம். 1964ஆம் ஆண்டில் தமிழ் அரச ஊழியர் எதிர்நோக்கிய இவ்வாறான பாதிப்புக்களுக்கு அரச ஊழியரான திரு. கோடீஸ்வரன் மாவட்ட நீதிமன்றத்தில் தாக்கல் செய்திருந்த வழக்கிற்குச் சாதகமான தீர்ப்புக் கிடைத்தது. 1962 பெப்ரவரியிலிருந்து சிங்களத் தேர்ச்சியின்மையினால் நிறுத்தப்பட்ட சம்பள உயர்வு தனக்கு மீண்டும் வழங்கப்பட வேண்டுமென அன்றைய அரசியல் அமைப்பின் 29ஆவது விதியின் கீழ் திரு.கோடீஸ்வரன் அவர்கள் தாக்கல் செய்த வழக்கே இதுவாகும்.

சிங்களத் தேர்ச்சி பெறவில்லையென்று பழிவாங்கப்பட்ட பழைய அரச ஊழியர்களுக்கு ஒரு நல்ல செய்தியாக இதன் தீர்ப்பு அமைந்திருந்தது. ஆனால் அரசாங்கம் இந்தத் தீர்ப்பை எதிர்த்து மேன்முறையீடு செய்திருந்தது. எனினும் மேன்முறையீடு நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பு வரும்வரையும் கொழும்பு மாவட்ட நீதிமன்ற தீர்ப்பின் பிரகாரம் பழிவாங்கல் அதாவது கட்டாய ஓய்வு பெறுதலில் அனுப்பப்படவிருந்த தமிழ் ஊழியர்கள் மேற்கொள்ள விருந்த நடவடிக்கைகள் தற்காலிகமாக நிறுத்திவைக்கப்பட்டன.

திரு.கோடீஸ்வரன் வழக்கில் கொழும்பு மாவட்ட நீதிமன்றம் வழங்கிய தீர்ப்பு அரசாங்கத்திற்கும் சிங்கள மக்களிற்கும் அதிருப்தியாக இருந்தது. தமது தான்தோன்றித்தனமான விருப்பத்துக்குரிய தீர்மானங்களுக்கு ஒரு சிங்கள நீதிமன்றமே முட்டுக்கட்டையாக இருப்பதை அவர்கள் விரும்பாமலிருந்திருக்கக்கூடும். அரசு மாவட்ட நீதிமன்றம் வழங்கிய வழக்கின் தீர்ப்பிற்கு எதிராக மேல்நீதிமன்றத்திடம் முறையிட்டது.

அரசாங்கம் உயர் நீதிமன்றத் தீர்ப்பைத் துரிதப்படுத்த முனைந்து வந்தது. இலங்கை அரசாங்கம் என்பது சிங்களப் பெரும்பான்மை அமைச்சரவைகளை உள்ளடக்கிய ஒரு அமைப்பாகும். அந்த அரசாங்கத்தினால் நிருவகிக்கப்படுவதே நீதித்துறையாகும். நீதித்துறை சுதந்திரமானது அதில்

எவரும் தலையிட முடியாது எனக்கூறிக்கொண்டாலும் இலங்கை நீதித் துறையில் இனப்பாகுபாடான முறை கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. நீதிபதிகளாக இருப்பவர்கள் சிங்களவர்களே. அவர்கள் அரசுக்குச் சாதகமான ஒரு தீர்ப்பை வழங்கவேண்டுமானால் அதற்கான சில சட்ட ஆதாரங்களைக் காட்டி தீர்ப்பளிக்கும் தன்னிச்சை அவர்களுக்குண்டு.

கோடீஸ்வரன் வழக்கு 1956ஆம் ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்ட 1956 இன் 33 இலக்க சிங்களம் மட்டும் சட்டத்தை செல்லுபடியற்றதாக்கக் கூடியதாக அமைந்துவிட்டது.

தமிழ்ச் சட்டத்தரணிகளின் சட்டவல்லமையினால் தாக்கல் செய்யப்பட்ட திரு.கோடீஸ்வரன் வழக்கு தமிழர்களின் நிலைக்கு அரசினால் ஈடுகொடுக்க முடியாத நிலையை ஏற்படுத்திவிட்டது.

1949 இல் நடைபெற்ற பொதுத்தேர்தலில் தோல்வியுற்ற பிரபல சட்ட வல்லுனர் திரு.ர.வி. குலசிங்கம் தேர்தல் வழக்கு ஒன்றை தாக்கல் செய்து வெற்றி பெற்றார். அந்தத் தீர்ப்பால் தென்னிலங்கையில் ஐ.தே. கட்சி சார்பில் போட்டியிட்ட நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் பதவியிழக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அதனால் டி.எஸ்.சேனநாயக்கா அரசு தேர்தல் சட்டத்தை மாற்றி அவர்களைப் பாதுகாத்தது.

இதேபோன்ற ஒரு நிலை கோடீஸ்வரன் வழக்கால் அரசாங்கத்திற்கு ஏற்பட்டது. நீதி நியாயத்தால் தமிழர்கள் தங்கள் உரிமைகளைப் பாதுகாக்கலாம். நிலைநிறுத்தலாம் என்று அந்த நீதிக்கும் சிங்கள அரசில் இடம் இல்லை என்பதை திரு.கோடீஸ்வரன் தாக்கல் செய்த வழக்கின் மூலம் அனைவரும் அறிந்துகொண்டனர். திரு.கோடீஸ்வரன் வழக்கை விசாரித்த உயர்நீதிமன்றம் அதன் தீர்ப்பை தமிழ்மக்கள் எதிர்பார்த்தபடி இலங்கை அரசுக்கு சாதகமாகவே வழங்கியது. அரசு ஊழியர் ஒருவர் இந்நாட்டின் சட்டப்படி தனது சம்பளம் தொடர்பாக அரசுக்கெதிராக வழக்குத் தொடரும் உரிமை இல்லையெனத் தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டது.

இறுதி வரையும் ஜனநாயக முறையில், சட்டபூர்வமாக, தமிழ் அரச ஊழியர்களின் அடிப்படை உரிமைகளுக்குப் போராடுவது என அரசாங்க எழுதுவினைஞர்கள் சங்கம் முடிவெடுத்தது. அதன்படி திரு.கோடீஸ்வரன் உயர்நீதிமன்றத் தீர்ப்புக்கெதிராக பிரிவி கவுன்சிலுக்கு மேன்முறையீடு செய்தார்.

இந்த வழக்கை விசாரித்த பிரிவி கவுன்சில் இலங்கை அரசியல் சட்டவிதிகளின் அடிப்படையில் விசாரித்து தீர்ப்பு வழங்குமாறு மீண்டும் இலங்கை உயர்நீதிமன்றத்தில் இவ்வழக்கைப் பாரப்படுத்தியது.

மீண்டும் உயர்நீதிமன்றம் இவ்வழக்கை விசாரிப்பதற்கு நிரல் படுத்துவதற்கு முன்னதாகவே சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கா அரசு 1972இல் புதிய குடியரசியல் சட்டத்தைக் கொண்டுவந்தது. இலங்கை சுதந்திரமடையும்போது வரையப்பட்ட இலங்கை அரசியலமைப்பில் சிறுபான்மையோரின் பாதுகாப்பிற்காக இடம்பெற்றிருந்த 29ஆவது சரத்து நீக்கப்பட்டுவிட்டது. மிகவும் சர்ச்சைக்குரியதாக இருந்த இந்தச் சரத்தை சிங்கள அரசு நீக்கியதன் மூலம் சிங்கள மக்களின் அபிலாசைகளை நிறைவு செய்தனர்.

அதேவேளை தமிழ் அரசு ஊழியர்களின் வயிற்றில் கடுமையாக அடித்துவிட்டனர். 1963 இலிருந்து தொடர்ச்சியாக அரசாங்கத்தினால் வெளியிடப்பட்ட பல சுற்றறிக்கைகள் மூலம் தமிழ் அரசு ஊழியர்களுக்கு கொடுத்து வந்த நெருக்கடிகள், பல எதிர்ப்புக்களின் விளைவாகப் பின் போடப்பட்டு வந்ததும் அதனால் சற்று மூச்சுவிட்டுக்கொண்டிருந்த ஊழியர்களுக்கு 29ஆவது சரத்து நீக்கப்பட்ட புதிய குடியரசியல் சட்டம் பேரிடியாக அமைந்தது.

இது தமிழ் அரசு ஊழியர்களுக்கு மட்டுமின்றி தமிழ் இனத்துக்கே பெரும் அழிவை ஏற்படுத்தும் அரசியல் சட்டமாக அமைந்துவிட்டது. தமிழ் மக்கள் ஒன்றிணைந்து இந்த அரசியல் சட்டத்தை தீயிட்டு எரித்ததிலிருந்து தமிழ் மக்களின் போராட்டத்தை த.வி.கூட்டணி முன்னெடுத்தது. இதன் தொடர்ச்சியாக, தமிழ் அரசு ஊழியர்கள் பலவிதமான இன்னல்களையும் எதிர்கொள்ள வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. தமிழர்கள் தங்களது உரிமைகளுக்கு சட்ட ரீதியாகவும் அரசியல் அமைப்பு ரீதியாகவும் நியாயம் நீதி கோருவதற்கு மேற்கொண்ட நேர்மையான முயற்சிகள் அனைத்தும் சிங்கள அரசினால் ஒடுக்கப்பட்ட வரலாற்றுச் சான்றாக திரு. கோடீஸ்வரன் வழக்கும் அமைந்துள்ளது.

தமிழ் அரசு ஊழியர்களுக்குத் தொடர்ச்சியாக ஏற்பட்டு வந்த இடர் பாடுகளையும் அநீதிகளையும் தமிழ் முஸ்லீம் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவந்தனர். இவர்களது முறைப் பாடுகளைத் தொடர்ந்து ஒரு அமைச்சரவை உப குழு நியமிக்கப்பட்டது.

இந்து சமய கலாசார, பிரதேச அபிவிருத்தி அமைச்சர் செல்லையா இராஜதுரை தலைமையில் நீதி அமைச்சர் கே.டபிள்யூ.தேவநாயகம் கிராமிய கைத்தொழில் அபிவிருத்தி அமைச்சர் எஸ்.தொண்டமான், வெளிநாட்டு அமைச்சர் ஏ.சி.எஸ்.ஹமீட், நிதித்துறை பிரதி அமைச்சர் எச்.என்.நையினா மரிக்கார் ஆகியோரை உறுப்பினராகக் கொண்ட உபகுழு இந்நிலமைகளை மீளாய்வு செய்தது.

இந்தக் குழு விசாரணைகளை மேற்கொண்டு வருவதனால் அதன் மீளாய்வு முடிவு வரும்வரை தமிழ் அரச ஊழியர்களுக்கு எதிராக மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்த கடும் நடவடிக்கைகள் தற்காலிகமாக நிறுத்தி வைக்கப்பட்டன. 1979 ஆகஸ்ட் 24ஆம் திகதியில் 143ஆம் இலக்க பொதுநிர்வாக சுற்றறிக்கை இதற்கு வகைசெய்தது.

சிங்களத் தேர்ச்சியின்மைக்காக நிறுத்தப்பட்டுவந்த சம்பள உயர்வு, சேவையிலிருந்து நிறுத்துதல் போன்ற நடவடிக்கைகள் தற்காலிகமாக நிறுத்தி வைக்கப்பட்டன. இந்த நடவடிக்கைகளால் தமிழ் ஊழியர்களுக்கு சற்று ஆறுதல் கிடைத்தது. புதிய அரசாங்கம் தமிழ் பேசும் அமைச்சர்களைத் திருப்திப்படுத்துவதற்காக மேற்கொண்ட இந்த நடவடிக்கைகளால் தமிழ் அரச ஊழியர்களுக்கு பெரும் விமோசனம் கிடைத்துவிடவில்லை. மூச்சுவிடுவதற்கு மாத்திரமே அவகாசம் கிடைத்தது.

இந்த அமைச்சரவையின் உபகுழு தயாரித்த அறிக்கைகளும் சிபாரிசுகளும் அமைச்சரவைக்கு காலக்கிரமத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டன. அமைச்சரவை அதை நீண்டகாலமாக இழுத்தடித்து வந்தது. இந்த உபகுழு கொடுத்த அழுத்தங்களினாலும் அமைச்சரவை வேண்டாவெறுப்பாகவே இவற்றைப் பரிசீலித்தது. இதன் வெளிப்பாடாக, 1980 நவம்பர் 26ஆம் திகதியிடப்பட்டு 182ஆம் இலக்க பொதுநிர்வாக சுற்றுநிருபம் வெளியிடப்பட்டது.

தமிழ் மக்களையும் தமிழ்பேசும் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களையும் திருப்திப்படுத்துவதற்காக அதில் தமிழ் அரச ஊழியர்களுக்கு அரிய சலுகைகள் வழங்கப்பட்டன. இதைக் கொடுப்பதற்குக்கூட அமைச்சரவை முடிவெடுப்பதற்கு இரண்டு வருடங்கள் கடந்துசென்றன. ஆனால் சிங்களம் மட்டும் சட்டத்தை அமுல்நடத்துவதற்கு மிகத் துரிதமாக நடவடிக்கையெடுக்க அவர்களால் முடிந்ததை முன்னர் சுட்டிக்காட்டியுள்ளோம்.

சிங்களத் தேர்ச்சியின்மை காரணமாக வேலையிலிருந்து நிறுத்துவதற்கு முன்பாக இழந்த சம்பள உயர்வுகளை மீழ் வழங்குவது என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. அவ்வாறு செய்வதன் மூலம் அவ்வூழியர் ஓய்வுபெறுவதற்குத் தகுதியாக்கப்பட்டனர்.

இந்த சலுகைகளைப் பயன்படுத்தி பல தமிழ் ஊழியர்கள் அரசுசேவையைவிட்டு விலகுவார்கள் என்பது அரசின் நோக்கம். இவ்வாறான சில சலுகைகள் அரசு ஊழியர்களுக்கும் அதேவேளை மற்றுமொரு தரத்திலுள்ளவர்களுக்கு சிங்களத் தேர்ச்சிபெற வேண்டுமென்ற நிபந்தனையும் அதே சுற்றுநிருபத்தின் மூலம் வந்துள்ளதையும் நாம் கவனிக்கவேண்டும்.

1980 நவம்பர் 26ஆம் திகதிய 182ஆம் இலக்க பொதுநிர்வாக சுற்றுநிருபம் மேலும் கூறுவது தமிழ்பேசும் பகுதிகளில் பணியாற்றுவதற்கு ஆட்சேர்ப்புச் செய்யப்படும் தொழில்நுட்பத் தர ஊழியர்களும் அரசு கரும மொழித்தரம் ஒன்றில் தேர்ச்சி பெறுதல் வேண்டுமென்பதாகும்.

24 வருடங்களுக்குப் பின்னர் பொது நிர்வாக அமைச்சு எந்த அடிப்படையில் மதிப்பீடு செய்து தமிழ்ப் பகுதிகளில் பணியாற்றும் தொழில்நுட்ப ஊழியர்களுக்கு இந்த நிபந்தனையை விதித்தது என்பது கேள்விக்கும் ஆச்சரியத்துக்கும் உரியது. இதே சுற்றறிக்கையில் அரசதுறையில் பணியாற்றும் சட்டத் துறையினருக்கும் சிங்களத்தேர்ச்சியில் தரம் III இல் சித்திபெற்றிருக்க வேண்டுமெனக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. அதேவேளை தமிழ்ப் பகுதிகளில் நீதியை நிலைநாட்டும் அரசு சட்ட உத்தியோகத்தர்களுக்கு போதியளவு தமிழ்மொழி அறிவு இருக்கவேண்டியது அவசியம் என்பதில் அரசு கண்மூடித்தனமாகவே இருந்தது.

182 ஆம் இலக்க பொதுநிர்வாக சுற்றறிக்கைதான் கடைசியாக அரசாங்கத்தினால் வெளியிடப்பட்ட அறிக்கையாகும். அதில் சிங்களமொழித் தேர்ச்சி தொடர்பாக சேர்க்கவேண்டிய அனைத்து அம்சங்களும் சேர்க்கப்பட்டிருந்தன. 1956இலிருந்து தமிழ் ஊழியர்கள் மீது திணிக்கவேண்டிய சிங்கள மொழித் தேர்ச்சி பற்றி மீளத் தொகுத்தளிக்கப்பட்டிருந்தது.

ஒவ்வொரு தரத்திலுமுள்ள அரசு ஊழியர்கள் மீது திணிக்க வேண்டிய சிங்களத் தேர்ச்சி விடயத்தில் அடுத்து பதவிக்கு வந்த அரசுகள் மிகத் தெளிவாகவும் அக்கறையுடனும் இருந்து வந்துள்ளார்கள் என்பதை இச் சுற்றறிக்கை எடுத்துக் காட்டுகிறது. இவ்வாறான நிபந்தனைகளும்

திணிப்புக்களும் ஏன் என்பதை அரசாங்கம் விளங்கிக்கொள்ளவும் விளக்கப்படுத்தவும் முன்வரவில்லை.

அரசகருமமொழிச் சட்டத்தை அமுல்நடத்த வேண்டும் என்ற தவறான அபிப்பிராயத்திலேயே இவ்வாறான கடுமையான சுற்றுநிருபங்கள் மூலம் தமிழ் அரச ஊழியர்கள் அன்றாடம் வதைக்கப்பட்டனர்

ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்காலத்தில் அரச ஊழியர்களுக்கு மொழிப்பரீட்சை ஏதும் இருக்கவில்லை. இலங்கை அரசாங்கம் சிங்கள அரச கருமமொழி விடயமாக நடந்துகொண்ட விதத்தின் மூலம் தமிழ் அரச ஊழியர்களை கையாட்கள் போல் பரிகாச விளையாட்டு நடத்தி வந்திருக்கிறது. என்றோ ஒருநாள் தமிழ் அரச ஊழியர்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகளுக்கு இலங்கை அரசாங்கம் பதில் சொல்லியே ஆகவேண்டும்.

1977 தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தில் ஐ.தே.கட்சி கூறியது என்ன? நடந்தது என்ன?

ஒரு முக்கிய விடயத்தை இங்கு குறிப்பிட வேண்டியுள்ளது. 1977 இல் நடைபெற்ற தேர்தலில் தமிழ் அரசு ஊழியர்கள் உண்மையாக பெரும் பிரச்சினைகளை அனுபவித்து வருகின்றனர். இதனை பொதுஜன ஐக்கிய முன்னணி (பொ.ஐ.மு.) கட்சி தனது தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தில் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டிருந்தது.

இது தமிழ் மக்களின் வாக்குகளைப் பெறுவதற்காக செய்யப்பட்ட கொள்கை விளக்கமாகும். இத்தேர்தலில் பெரும்பான்மைப் பிரதிநிதித்துவத்தைப் பெற்ற இக்கட்சி 1978 இல் தமிழர்களின் சம்மத மின்றியே புதிய அரசியல் சட்டம் ஒன்றைக் கொண்டுவந்தது. இந்த அரசியல் சட்டத்திற்கு 'இலங்கை ஜனநாயக சோசலிச சட்டம்' எனப் பெயரிடப்பட்டது. அந்தச் சட்டத்தின் 12(1) ஆம் சரத்தில் சகல பிரஜைகளும் சட்டத்தின் முன் சமனானவர்கள். சமமான சட்டப் பாதுகாப்பிற்கு உரிமையுடையவர்கள். 12(2) ஆம் சரத்தில், எந்த ஒரு பிரஜையும் இன, மொழி, சமயம், பால், வயது, அரசியல்கருத்து, பிறப்பிடம் அல்லது வேறு எக்காரணங்களுக்காகவும் பாசுபாடாக நடத்தப்படமாட்டார்கள். அதே சட்டத்தின் 25(5) சரத்தில் அரசுசேவைகள், நீதிச்சேவைகள், உள்ளூராட்சி சேவைகள் அரசு கூட்டுத்தாபனம் அல்லது சட்ட ரீதியான நிறுவனம் ஆகியவற்றிற்கு அனுமதிக்கப்படும் ஆட்கள் ஏதேனும் ஒரு தேசிய மொழியில் பரீட்சிப்பதற்கு உரித்துடையவர். இவ்வாறான சேவைகளுக்கு அனுமதிக்கப்படுபவர்கள் அச்சேவையில் சேர்க்கப்பட்ட குறிப்பிட்ட காலவரையறைக்குள் அரசு கருமமொழி பெறவேண்டியது அவசியமாகும் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

மேற்கூறியவற்றை ஒப்புநோக்கும் போது சட்டதிட்டத்தின் 22(5) ஆம் சரத்திலுள்ளவை, சரத்து 12(1), 12(2) ஆகியவற்றில் குறிப்பிட்டவற்றை செல்லுபடியற்றதாக்குகிறது. இலங்கைச் சட்டத்தில் இத்தகைய முன்னுக்குப்

பின் முரணான விதிகள் இடம்பெற்றிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. இலங்கை அரசாங்கம் தேவைக்கேற்ப வியாக்கியானம் செய்து அநீதிகளை மூடி மறைப்பதற்காக செய்யப்பட்ட ஏமாற்று வித்தையே இதுவாகும்.

சிங்கள மொழியில் படித்து அரசசேவைக்குள் நுழையும் ஒருவர் சிங்களமொழித் தேர்ச்சியைக் கட்டாயம் பெற்றிருக்கவேண்டும் என்ற நிபந்தனைக்குட்படவில்லை. ஆனால் தமிழ் மொழியில் கல்வி பயின்ற (தமிழ் அல்லது முஸ்லீம்கள்) ஒருவர் அரச சேவைக்கு அம்மொழி மூலம் தெரிவுசெய்யப்படும் போது சிங்களமொழித் தேர்ச்சி பெறவேண்டுமென கட்டாயப்படுத்தப்படுகின்றார்.

இலங்கையில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட இரு தேசிய மொழிகளில் தமிழும் ஒன்றாகும். சிங்களமொழி மூலம் கல்வி கற்று அரசசேவைக்குச் செல்பவர்கள் ஏன் தேசியமொழிகளில் ஒன்றான தமிழ்மொழித் தேர்ச்சிபெற வற்புறுத்தப்படவில்லை?

எனவே அரசியல் சட்டம் சரத்து 12(1), 12(2) இல் குறிப்பிடப்பட்ட சட்டத்தின் முன் சமம், இனமொழி பாகுபாடில்லை எனக் கூறப்பட்டவை அர்த்தமற்றவையாகும். இது ஒரு பட்டவர்த்தனமான இனரீதியான பாகுபாடாகும். மறுவார்த்தையில் கூறுவதானால் சிங்களவர்களல்லாதவர்களுக்கு சட்டரீதியாக இழைக்கப்பட்ட பாகுபாடாகும்.

இச்சட்டம் பிரச்சினைகளுக்கு விசேட கவனம் செலுத்தப்பட வேண்டும். பழைய அரசியல் சட்டத்தில் இடம்பெற்ற 29ஆவது சட்ட விதியின் கீழ் செல்லையா கோடஸ்வரன் உயர்நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தாக்கல் செய்தது போல் கட்டாய சிங்கள தேர்ச்சித் திணிப்புக்கெதிராக புதிய அரசியல் சட்டத்தின் 12(1), 12(2) ஆம் விதிகளின் கீழ் உயர்நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தாக்கல் செய்யலாம்.

1983 இனக்கலவரத்தின் பின்னர் அரசாங்க எழுதுவினைஞர் சங்கம் உட்பட மொழிவழித் தொழிற்சங்கங்களின் தொழிற்பாடுகள் மங்கி விட்டதாலும் தற்போதைய தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் தலைமைகள் மொழிவழித் தொழிற்சங்கங்களை வளர்க்க முன்வராததாலும் தமிழ் அரச ஊழியர்களின் பிரச்சினைகளை சட்டமூலம் முன்னெடுக்க எவரும் முன்வருவதாக இல்லை.

சிங்கள மொழித்தேர்ச்சி விடயம் தொடர்பாக தொடர்ந்து வந்த அரசுகள் காலத்திற்குக் காலம் வெளியிட்ட சுற்றறிக்கைகள் மூலம் தமிழ்

அரச ஊழியர்களுக்கு ஏற்படுத்தப்பட்ட பிரச்சினைகளை சட்டமூலமாக முன்னெடுக்க எவரும் முன்வருவதாக இல்லை.

சிங்கள மொழித்தேர்ச்சி விடயம் தொடர்பாக தொடர்ந்து வந்த அரசுகள் காலத்திற்குக் காலம் வெளியிட்ட சுற்றறிக்கைகள் மூலம் சில தமிழ் அரச ஊழியர்களுக்கு சில சலுகைகள் வழங்கப்பட்டது பிரசாரத் திற்காக மட்டுமே. சிங்களம் மட்டும் சட்டம் வந்த 25 வருட காலத்திற்குள் பெரும் தொகையான தமிழ் அரச ஊழியர்கள் 55 வயதெல்லையை அடையும் முன்பே சேவையிலிருந்து ஓய்வுபெற்றுவிட்டனர். பல்வேறுபட்ட அரசசேவைகளுக்கு தமிழர்களை ஆட்சேர்ப்புச் செய்வதும் அதன்பின்னர் அருகிவிட்டது. எந்த நோக்கத்திற்காக அரசாங்கம் சிங்களம் மட்டும் சட்டத்தைக் கொண்டுவந்ததோ அந்த நோக்கத்தை சிங்கள அரசாங்கம் வெற்றிகரமாகச் சாதித்துவிட்டது. அரசசேவைகளிலிருந்து தமிழர்களை விரட்டியடித்து ஊழியர் தொகையைக் குறைத்தல், புதிய தமிழ் ஊழியர்களின் ஆட்சேர்ப்பை மட்டுப்படுத்தல் என்பவற்றில் ஆட்சியாளர் இறுதியில் வெற்றிகண்டுள்ளார்.

தொடர்ந்து வெளிவரும் புள்ளிவிபரங்கள் இதை நிரூபித்துக் காட்டுகின்றன.

சன்சோனிக் கமிசன் ஈழத்தமிழர்களின் ஒரு சட்டரீதியான வரலாற்று பதிவேடு

இலங்கையில் நடைபெற்ற இனக்கலவரங்களுள் 1977இல் இடம்பெற்ற கலவரமே அதிகமான வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒன்றாகும். இதன் முக்கியத்துவம், ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனா பெரும்பான்மைப் பிரதிநிதிகளுடன் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்ற பின்னர் நடைபெற்ற கலவரம் என்பதாகும். ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனா குள்ளநரித் தந்திரம் கொண்டவர். இலங்கை அரசியலில் பல அரசியல் சாணக்கியங்களைப் புரிந்தவர். எதிரிகளை மிகப் புத்திசாலித்தனமாகப் பழிவாங்குவார். 1977 இனக் கலவரமும் ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனாவின் பழிவாங்கல் நடவடிக்கை யொன்றே என்பது சன்சோனி ஆணைக்குழு விசாரணை நடத்திய போது தெரியவந்தது.

14250 பக்கங்களைக் கொண்ட விசாரணை விபரங்கள் அடங்கிய ஆவணங்கள் ஈழத்து அரசியல் வரலாறுகளில் பதியப்பட்டுள்ளன. தமிழர் தமிழீழம் ஏன் கேட்க முற்பட்டார்கள் என்பதைத் தமிழ் சிங்கள அறிஞர்கள் தெளிவாகக் கூறியுள்ளனர்.

இது தவிர 1977 இனக்கலவரம் எவ்வாறு திட்டமிடப்பட்டது. அதன் பின்னணி என்ன என்பதும் ஆதாரத்துடன் இவ்வறிக்கையில் கூறப்பட்டுள்ளது. இலங்கையின் வரலாற்றில் இரண்டாவது பெரிய இனக்கலவரம் இது. நூற்றுக்கணக்கான தமிழர்கள் மிருகத்தனமாகப் படுகொலை செய்யப்பட்டனர். ஆயிரக்கணக்கான தமிழர்களின் வீடுகள் தீக்கிரையாக்கப்பட்டன. ஆயிரக்கணக்கான வர்த்தக நிலையங்கள் அழிக்கப்பட்டன. ஒரு இலட்சத்துக்கு மேற்பட்ட தமிழர்கள் அகதிகளாக்கப்பட்டனர். இரவோடு இரவாக உடமைகளையும் உற்றார் உறவினர்களையும் இழந்து தலைவிரி கோலமாக கொழும்பிலும் கண்டியிலும் மாத்தளையிலும் அமைக்கப்பட்டிருந்த அகதிகள் முகாம்களில் தஞ்சம் அடைந்திருந்த தமிழ்மக்களின் நிலையை நேரில் கண்டபின் அவர்களின் நிலைபற்றிய

நிகழ்வுகள் பற்றி சன்சோனி ஆணைக்குழுவிற்கு தமிழ்த் தொழிற்சங்கக் கூட்டணியின் சார்பில் சாட்சியம் வழங்கியமையால் யதார்த்தமான நிலைகளை முழுமையாக அறிந்துகொள்ளும் வாய்ப்பு இந்நூலாசிரியருக்குக் கிடைத்தது.

பிரதமர் ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனா எரிகிற நெருப்பில் எண்ணை வார்த்தது போல் தமிழ் மக்களை எச்சரிக்கும் விதத்தில் 'போர் என்றால் போர் சமாதானம் என்றால் சமாதானம்' என்று அவசியமின்றியே முரசு கொட்டினார். கலவரம் மேலும் பரவுவதற்கு அவரது உரையும் ஒரு காரணமாயிற்று. எதிர்க்கட்சித் தலைவராக இருந்த திரு. அ.அமிர்தலிங்கமும் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியும் இக்கலவரத்தை வன்மையாகக் கண்டித்து இந்தியாவைத் தலையிடுமாறு குரல் எழுப்பினார்கள். அதற்குப் பிரதமர் ஜே.ஆர். 'கலவரம் பற்றி கமிசன் அமைத்து விசாரிப்போம். கலவரத்துக்கு யார் யார் காரணமாக இருப்பினும் அவர்கள் எத்தனை பெரிய மனிதர்களாயினும் விடமாட்டோம். சரியான பாடம் புகட்டுவோம். கலவரத்தினால் அப்பாவி மக்கள் அனேகர் உயிர் இழந்தனர். தமிழ் மக்களே அதிகம் பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர்' என்றார்.

உலகநாடுகளை நியாயப்படுத்த நியமிக்கப்பட்ட விசாரணைக் குழுவே சன்சோனி ஆணைக்குழு. இளைப்பாறிய உச்ச நீதிமன்ற நிதியரசராகவிருந்த பறங்கிய இனத்தவரான சன்சோனி தலைமையில் நியமிக்கப்பட்ட ஆணைக்குழுவினால் நியாயம் கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்த்தே தமிழ் மக்கள் சாட்சியங்களை அளித்தனர்.

இந்த இனக்கலவரத்தால் முதன்முதலில் அகதிகளாக்கப்பட்டவர்கள் கட்டுபெத்த பல்கலைக்கழகத் தமிழ் மாணவர்கள். சிங்கள மாணவர்களும் காடையர்களும் தமிழ் பல்கலைக்கழக மாணவர்களை தாக்கத் தொடங்கினார்கள். அதனால் அவர்கள் கொழும்புக்கு ஓடி வந்தார்கள். அவர்களுக்கு ஒரு தங்குமிடம் ஒழுங்குபடுத்தும்படி தலைவர் மு.சிவசிதம்பரம் கேட்டுக் கொண்டதற்கு இணங்க இந்நூலாசிரியரும், விடுதலைப் போராட்ட இயக்கமாகப் பின்னர் விளங்கிய PLOTE அமைப்பின் தலைவரான உமாமகேஸ்வரனும் மற்றும் பலரும் பம்பலப்பிட்டியிலுள்ள திருநாவுக்கரசு எம்.பி. அவர்களின் வீட்டில் கூடி ஆலோசித்தோம்.

பம்பலப்பிட்டி சரஸ்வதி மண்டபத்தில் அலையென இடம்பெயர்ந்து வரும் அகதிகளுக்கு தஞ்சம் கொடுக்க ஏற்பாடாகியது. பம்பலப்பிட்டி

சரஸ்வதி மண்டபத்தில் அவசரமாகக் கூட்டப்பட்ட கூட்டத்தில் பிரபல தொழிற்சங்கவாதி கே.சி.நித்தியானந்தா தலைமையில் தமிழ் அகதிகள் புனர்வாழ்வுக் கழகம் (Tamil Refugees Rehabilitation Organisation- TRRO) உருவாக்கப்பட்டது. இக்கழகத்திற்கு சட்டத்தரணி கந்தசாமி செயலாளராகத் தெரிவுசெய்யப்பட்டார்.

ஒரு பிரசித்தி பெற்ற சட்டத்தரணியாக விளங்கிய இவர் தனது முழுநேரப் பணியாகிய சட்டத்தரணித் தொழிலை ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு தமிழ் அகதிகளின் நலனுக்காக முழுநேரமாக உழைத்தார். அவருடைய விடாமுயற்சியினால் தமிழர் புனர்வாழ்வுக் கழகத்திற்கு போதியளவு நிதிதிரட்ட முடிந்தது. அன்றைய காலகட்டத்தில் இந்த அமைப்பு தமிழ் அகதிகளின் முழுப் பிரச்சினைகளையும் முன்னின்று அணுகியது. இந்தக் கலவரத்தின் போது மிகமோசமாகப் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் மலையகத் தமிழ் மக்களே. அவர்களில் பெரும்பான்மையானோர் கொழும்பு, கண்டி, மாத்தளை மற்றும் பல பிரதேசங்களில் அமைக்கப்பட்டிருந்த அகதி முகாம்களில் தஞ்சம் புகுந்திருந்தனர்.

அவர்கள் அங்கிருந்து விலகி பாதுகாப்பான இடத்தில் சென்று குடியேறவே விரும்பினார்கள். தமிழர்களுக்குப் பாதுகாப்பு வடகிழக்குப் பிரதேசமே எனக் கருதினார்கள். இவர்களை வட மாகாணத்தின் வவுனியா, கிளிநொச்சி, நெடுங்கேணி ஆகிய இடங்களில் குடியேற்றுவதற்கான ஏற்பாடுகளை தமிழ் அகதிகள் புனர்வாழ்வுக் கழகம் மேற்கொண்டிருந்தது. தமிழர்கள் வசமிருந்த ஆயிரம் ஏக்கர் வரையிலான கென்ட், டொலர் ஆகிய பண்ணைகளில் மலையகத் தமிழர்கள் குடியேற்றப்பட்டனர்.

இக்குடியேற்றங்களுக்கு ஆரம்பத்தில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் கொழும்புக் கிளைச் செயலாளராகவிருந்த உமாமகேஸ்வரன் மற்றும் இளைஞர்கள் பொறுப்பாக இருந்தனர். இது ஒருபுறம் நடைபெற ஏனைய அகதிகள் கப்பல் மூலமும் புகைவண்டிகள் மூலமும் வடகிழக்குப் பிரதேசங்களுக்கு அனுப்பப்பட்டனர். மூன்று மாதங்களாக இப்பணிகள் நடைபெற்றன.

இனக்கலவரத்தை விசாரிப்பதற்காக நியமிக்கப்பட்ட சன்சோனி ஆணைக்குழு விசாரணைகளை மேற்கொள்வதற்கான துரித நடவடிக்கைகளை எடுத்து வந்தது. இந்த விசாரணையில் சாட்சியம் அளிப்பதற்கும் அறிக்கை சமர்ப்பிப்பதற்கும் தமிழ் அகதிகள் புனர்வாழ்வுக் கழகம்

அல்பிரட் பிளேஸ் சட்டத்தரணியான அம்பலவாணரின் அலுவலகக் கட்டிடத்தில் ஒரு தனியான அலுவலகத்தைத் திறந்தது. விசாரணைக்கு சமர்ப்பிக்கப்பட வேண்டிய ஆவணங்கள் மற்றும் ஆதாரங்களில் விசாரணையைக் கொண்டு நடத்துவதற்கு சட்டத்தரணிகளின் சகல ஏற்பாடுகளையும் TRRO துரிதமாக மேற்கொண்டு வந்தது.

இலங்கையில் பிரபல்யமான 50 சட்டத்தரணிகள் இதில் ஈடுபட முன்வந்தனர். சாட்சியம் அளிப்பதற்குத் தயாராகவிருந்த அரசியல்வாதிகள், அறிஞர்கள், பாதிக்கப்பட்டவர்கள், ஆலயதர்மகர்த்தாக்கள் ஆகியோரது சாட்சியங்கள் தயார்செய்யப்பட்டன. இதற்கு இலட்சக்கணக்கான நிதி தேவைப்பட்டது. வெளிநாடுகளில் இருந்து நிதியைப் பெறுவதற்கு TRRO செயலாளரான சட்டத்தரணி கந்தசாமி தீவிரமாக ஈடுபட்டிருந்தார். செயற்திறன் மிக்க சுயநலமற்ற இவரின் வேண்டுகோளிற்ரு வெளிநாடுகளிலிருந்து நிதிகள் பெருமளவில் வந்தன.

சன்சோனி கமிஷனின் விசாரணை ஆணைக்குழு இரண்டாண்டுகளாக யாழ்ப்பாணம், வவுனியா, திருகோணமலை, கண்டி, கொழும்பு ஆகிய இடங்களில் அமர்வுகளை நடத்தியது. சிங்களவர்கள் சார்பிலும் பலர் சாட்சியங்கள் அளிக்க முன்வந்தனர். தமிழர்கள் சார்பில் TRRO உட்பட பல அமைப்புக்கள் சாட்சியம் அளிக்க முன்வந்தன. மனம் வைத்து ஒரு விடயத்தை முன்னெடுத்தால் திறமையுடன் சாதிப்பார்கள் என்பதை சன்சோனி ஆணைக்குழுவிற்கு அளித்த சாட்சியத்தில் தமிழர்கள் நிரூபித்தனர். அரசியல்வாதிகள், வரலாற்று ஆய்வாளர்கள், தமிழ் அறிஞர்கள், பொது அமைப்புக்களின் பிரதிநிதிகள், பாதிக்கப்பட்டோர், பெரும் வர்த்தகப் பிரமுகர்கள், வர்த்தக நிலைய உரிமையாளர்கள் ஆகியோர் அளித்த சாட்சியங்கள் மூலம் பல்வேறு இன அடக்குமுறையின் வடிவங்கள் வரலாறுகளாகப் பதிவாகின.

சேர்.பொன்.இராமநாதன் காலம் தொடக்கம் இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்த பின்னர் தமிழர்களுக்கு எதிராக சிங்களத் தலைவர்களும் சிங்கள ஆட்சியாளர்களும் மேற்கொண்ட ஒடுக்குமுறைகள், இன ஒதுக்கல் சட்டங்கள், இன ஒழிப்பு நடவடிக்கைகள், தமிழ் பகுதிகளில் சிங்களக் குடியேற்றம், ஆங்கிலேயர் நாட்டைப் பிடிக்கும் போது இலங்கையிலிருந்த தமிழ் இராச்சியம், தமிழீழக் கோரிக்கை ஏன் உருவானது போன்ற பெரிதும்

முக்கியத்துவமானவரலாற்றுத் தகவல்கள்கூட சன்சோனி விசாரணைக் குழுவினால் பதியப்பட்டன.

வடகிழக்குத் தமிழரின் தாயகம் என்பது ஆதாரத்துடன் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது. இங்கு பதியப்பட்ட வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஆவணங்களே பின்னர் திம்புப் பேச்சுவார்த்தைகளின் போதும் ஆதாரமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. அளிக்கப்பட்ட சாட்சியங்களிலிருந்தும் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட வரலாற்றுச் சான்றுகளிலிருந்தும் நல்ல ஒரு தீர்வை அதாவது தமிழரது கோரிக்கை நியாயமானது என்று நீதியரசர் தீர்ப்பு அளிக்கவிருந்த நேரத்தில் பிரதமர் ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனா தனது அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி அவரது மனதைக் குழப்பிவிட்டார்.

நிலைகுழம்பிய நிலையிலும் நீதியரசர் சன்சோனி தனது அறிக்கையில் குறிப்பிட்டிருந்த தமிழருக்கு வழங்கப்படவேண்டிய நடவடிக்கைகள் பற்றிய சிபாரிசுகளைக்கூட ஜே.ஆர். அரசாங்கம் அமுல்படுத்தவில்லை. இந்த வகையிலும் தமிழர்கள் சிங்கள அரசினால் ஏமாற்றப்பட்டனர். ஆனால் ஈழத்தமிழருடைய வரலாறு இவ்வாணைக்குழுவினருக்கு வழங்கப்பட்ட சாட்சியங்களினூடாக சட்டரீதியாகப் பதியப்பட்டுவிட்டது. சன்சோனி ஆணைக்குழு சாட்சியங்களையும் அறிக்கைகளையும் சிபாரிசுகளையும் இன்று அனைத்துத் தமிழர்களும் படிக்கவேண்டியது அவசியம்.

சன்சோனி ஆணைக்குழுவின் சிபாரிசுகள் ஏன் அமுலாக்கப்படவில்லை? இலங்கையில் நடந்த இனக்கலவரங்களில் 1977இல் இடம்பெற்ற கலவரம் வரலாற்று முக்கியத்துவம் பெற்ற ஒன்றாகும். இது ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனா பெரும்பான்மைப் பிரதிநிதிகளுடன் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்ற பின்னர் நடைபெற்ற கலவரமாகும். திரு.ஜே.ஆர். நரித்தந்திரம் உடையவர். இலங்கை அரசியலில் பல அரசியல் சாணக்கியங்களைப் புரிந்தவர். மிகப் புத்திசாலித்தனமாகப் பழிவாங்கல் செய்பவர். 1977 இனக்கலவரமும் திரு.ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனா புரிந்த பழிவாங்கல் நடவடிக்கைகளும் சன்சோனி ஆணைக்குழு விசாரணை நடத்திய போது தெரியவந்தது. 14240 பக்கங்களைக் கொண்ட விசாரணை விபரங்கள் அடங்கிய ஆவணங்களில் ஈழத்து அரசியல் வரலாறுகள் பதியப்பட்டுள்ளன. தமிழர் தமிழீழம் ஏன் கேட்கமுற்பட்டார்கள் என்பதை தமிழ் சிங்கள அறிஞர்கள் தெளிவாகக் கூறியுள்ளனர். இதுதவிர 1977 இனக்கலவரம் எவ்வாறு திட்டமிடப்பட்டது, அதன் பின்னணி என்ன என்பதும் ஆதாரத்துடன் கூறப்பட்டுள்ளது.

தமிழ்த் தொழிலாளர்களின் அவலங்களும் மொழிவழித் தொழிற்சங்கங்களும்

மேதின உலகத் தொழிலாளர்கள் ஒன்றுபட்டு போராடி தொழிலாளர்களின் உரிமையை சர்வதேச ரீதியில் நிலைநாட்டியதை நினைவுகூர்வது தொழிலாளர் தினமாகும்.

தொழிலாளர்களுக்கு இழைக்கப்படும் அநீதிகளையும் அவர்களை முதலாளிமார் அடிமைகளாக நடத்தி நாளொன்றுக்கு 14 மணித்தியாலங்களுக்கு மேலாக வேலைவாங்கியதை எதிர்த்து சிக்காக்கோ நகரில் தொழிலாளர்கள் ஒரு அணியாகத் திரண்டு போராட்டம் நடத்தினர். அவர்களது ஊர்வலத்தின் மீது பொலிசார் துப்பாக்கிச் சூடு நடத்தியதில் ஒரு தொழிலாளி உயிரிழந்ததோடு பலர் காயமுற்றனர்.

1886 மே 3ஆம் திகதி நடைபெற்ற இந்த போராட்டத்தின் விளைவாக, நாளொன்றுக்கு எட்டு மணித்தியாலம்தான் வேலைசெய்யலாம் என்று சர்வதேச ரீதியாக பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட தினமே மே தினமாகும். உலகெல்லாம் மேதினம் கொண்டாடப்படுவது வென்றெடுத்த தொழிலாளர்களின் உரிமையை நிலைநாட்டவே.

ஒரு நாட்டின் பொருளாதாரத்திற்கு முதுகெலும்பாக உழைப்பவர்கள் தொழிலாளர்கள். அவர்கள் வேலைசெய்யும் நேரம் மற்றும் உரிமைகளைப் போராடிப் பெற்ற மேதினத்தில் இலங்கைத் தமிழ் ஊழியர்கள் அவலங்களைச் சிந்திக்க வேண்டியது அவசியமாகும்.

இலங்கை சுதந்திரம் பெற்றபோது இடதுசாரிகள் வர்க்க ரீதியாக தொழிலாளர்களை ஒன்றுபடுத்தி தொழிற்சங்கங்களை அமைத்து தொழிலாளர்களின் உரிமைகளுக்கு இனபேதமற்ற முறையில் குரல்கொடுத்து வந்தனர். இத்தொழிற் சங்கங்களைக் கட்டியெழுப்புவதில் முன்னின்று உழைப்பவர்களுள் கே.சி.நித்தியானந்தா, வெருகல் வாசன், ஆசீர்வாதம், கந்தசாமி, பாலா தம்பு போன்ற தமிழ்த் தொழிற்சங்கவாதிகள் முக்கியமானவர்கள். அரசு ஊழியர்களின் உரிமைக்காக 1947இல் நடைபெற்ற

தொழிலாளர்களின் ஊர்வலத்தில் பொலிசாரின் துப்பாக்கிச் சூட்டுக்கு இலக்காகி உயிரைத் தியாகம் செய்தவர் கந்தசாமி என்ற தமிழ் ஊழியர்.

இவ்வாறு இனபேதம் அற்ற முறையில் இரு இனத்தவர்களாலும் கட்டியெழுப்பப்பட்ட இடதுசாரித் தொழிற்சங்கங்கள் 1956இல் சிங்களம் மட்டும் சட்டம் வந்த பின்னர் படிப்படியாக இனவாதத் தொழிற்சங்கங்களாக உருப்பெற்றன. இருப்பினும் இச்சட்டத்தால் பாதிக்கப்பட்டபோது தமிழ் ஊழியர்களுக்காகக் குரல்கொடுக்க இச்சங்கங்கள் முன்வரவில்லை. அதனால் தமிழ் ஊழியர்களின் அவலங்களுக்கு குரல் கொடுப்பதற்காகத் தோற்றம் பெற்றதே மொழிவழித் தொழிற்சங்கங்களாகும். முதன்முதலாகத் தோற்றம் பெற்ற அரசாங்க எழுதுவினைஞர் சங்கம், சிங்களம் மட்டும் சட்டத்தால் பாதிக்கப்பட்ட தமிழ் ஊழியர்களுக்குக் குரல்கொடுத்து வெற்றியும் கண்டது.

பிரசித்தி பெற்ற கோடல்வரன் வழக்கு தொழிற்சங்க ரீதியாக வெற்றியடைந்தது ஒரு வரலாறு. ஏனைய துறைகளில் பணியாற்றிய தமிழ் ஊழியர்களின்; அவலங்களுக்கு குரல் கொடுப்பதற்காக தோற்றம் பெற்றதே ஏனைய மொழிவழித் தொழிற்சங்கங்களாகும். மொத்தம் 18 மொழிவழித் தொழிற்சங்கங்கள் இணைந்து உருவாக்கப்பட்ட தமிழ் தொழிற்சங்கக் கூட்டணி ஒரு பலமான அமைப்பாக பல வருடங்கள் செயற்பட்டு வந்தது.

கோடல்வரன்

1983 இனக் கலவரத்தின் பின் மொழிவழித் தொழிற்சங்கத்தின் செயற்பாட்டில் தாக்கம் ஏற்படத் தொடங்கியது. கடந்த 2009வரை, 30 வருடங்களாகத் தொடர்ந்த போராட்டச் சூழலில் மொழிவழித் தொழிற்சங்கங்களுக்கு முன்னோடியாகச் செயற்பட்டு வந்த அரசாங்க எழுதுவினைஞர் சங்கத்தின் செயற்பாடு மங்கிவிட்டது. இதற்குப் பல காரணங்களைக் கூறலாம். மொழிவழித் தொழிற்சங்கங்கள் அகிம்சைவழிப் போராட்டத்திற்கும் பக்கபலமாக இருந்தன என்பது முக்கியமாகக் கவனிக்கப்பட வேண்டியதொரு விடயமாகும்.

1982இல் இன்னாட்டில் உள்ள சிங்கள, தமிழ்த் தொழிற்சங்கங்கள் இணைந்து சுகததாச ஸ்ரேடியத்தில் நடத்திய 4000 பேர் பங்குபற்றிய பேராளர் மகாநாட்டில் தமிழ்த் தொழிற்சங்கக் கூட்டணியின் சார்பில்

பங்குகொண்ட பேராளர்கள் முன்மொழிந்த தமிழர்களின் சுயநிர்ணய உரிமை நீண்டதொருவிவாதத்தின் பின்னர் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

இவ்வாறு பலத்துடன் செயற்பட்ட மொழிவழித் தொழிற்சங்கங்களை வளர்க்கத் தவறியது தமிழ் அரசியல்வாதிகளே. இன்று கடந்த 30 வருடங்களாக தமிழ்த் தொழிலாளர் அவலங்களுக்கு குரல் கொடுக்க வலுவான மொழிவழித் தொழிற்சங்கங்கள் இல்லை.

வவுனியாவில் ஒரு நிலையான தொழிற்சங்கத் தலைமை அலுவலகத்திற்காக 30 ஆண்டுகளுக்கு முன் அமைக்கப்பட்ட கட்டிடம் வவுனியா புகையிரத நிலைய வீதியில் ஒரு வர்த்தக நிலையமாக இன்று காட்சியளிக்கிறது.

இலங்கை பொலிஸ், ஆயுதப்படைகளின் ஆட்சேர்ப்பில் இடம்பெற்ற இனஒதுக்கல்

இலங்கை ஒரு பல்லின மக்களைக்கொண்ட நாடாகும். இத்தன்மை கொண்ட நாடுகளில் பாதுகாப்புப்படைகள் இனவிகிதாசார அடிப்படையில் அமையவேண்டியது வழிமுறையாகும். பிரித்தானியர் இந்நாட்டை ஆளும்போது இந்நிலைப்பாடு கடைப்பிடிக்கப்பட்டது. ஆனால் இலங்கை சுதந்திரமடைந்த பின்னர் சிங்களப் பெரும்பான்மை இனத்தின் கையில் ஆட்சி அதிகாரங்கள் சிக்கியபடியால் இனரீதியான ஒதுக்கல் சகல வழி முறைகளிலும் கடைப்பிடிக்கப்பட்டன. அரசசேவைகளில் தமிழர்கள் கூடுதலாகப் பணிபுரிகின்றனர் என்று அத்துறையிலிருந்து தமிழர்களை ஒதுக்குவதற்கும் புறக்கணிப்பதற்கும் அடுத்தடுத்து ஆட்சிக்கு வந்த சிங்கள அரசுகள் நடவடிக்கை எடுத்துவந்தன.

அதேபோன்று இன்னாட்டின் பாதுகாப்புப்படைகளாக விளங்கிய பொலிஸ், இராணுவம், கடற்படை, விமானப்படை ஆகியவற்றில் 98 சதவீதமானவர்கள் சிங்களவர்கள் என்ற ரீதியிலேயே ஆட்சேர்ப்புச் செய்யப்பட்டு வந்தன. இதுபற்றி தமிழ் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களால் நாடாளுமன்றத்திலும் பொதுவெளியிலும் பல கேள்விகள் எழுப்பப்பட்டன. ஆனால் அரசு அதைக் கருத்தில் கொள்ளாது இனவாதரீதியாகவே பாதுகாப்புப் படைகளுக்கு ஆட்சேர்ப்புச்செய்து வந்துள்ளது.

இலங்கையில் தொடர்ச்சியாக அதாவது 1958,1977,1981,1983 ஆகிய ஆண்டுகளில் நடைபெற்ற இனக்கலவரங்களின்போது கலவரங்கள் நடத்திய சிங்களக் குண்டர்களுக்கு அனுசரணையாக ஆயுதப்படைகள் செயற்பட்டுவந்தன என்பது வரலாறு. இனக்கலவரங்களின் போது பல்லாயிரக்கணக்கான தமிழர்கள் உயிரிழப்பதற்கும் கோடானுகோடி ரூபா பெறுமதியான தமிழர் உடைமைகள் தீக்கிரையாவதற்கும், வேறு வழிகளில் பறிக்கப்படுவதற்கும் ஆயுதப்படைகளே காரணம் எனக் கண்டறியப்பட்டது. சிங்களப் பகுதிகளில் மட்டுமல்ல தமிழ்ப் பகுதிகளில்

வாழும் தமிழ் மக்கள் பாதுகாப்பற்ற முறையில் வாழ்வதற்கு ஆயுதப் படையில் சிங்களவர்கள் 98 வீதமாக இருப்பது பிரதானமான காரணமாகும்.

தமிழர்கள் தங்கள் பாதுகாப்பை தாமே ஏற்படுத்திக்கொள்ள வேண்டிய சூழ்நிலை 1972இலிருந்து உருவானது. ஆயுதப்படைகளின் அரசு பயங்கரவாத நடவடிக்கைகளும் அரசின் இன ஒதுக்கல் கொள்கைகளும் தமிழ் இளைஞர்களை ஆயுதம் ஏந்த வழிவகுத்தது என்பது வரலாறு.

1983 இனக்கலவரத்தை அடுத்து தமிழ் ஆயுதக்குழுக்கள் தமிழ் மக்களின் பாதுகாப்பை மேற்கொள்ள வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். அதன் பின்னர் தென்னிலங்கையில் வாழும் தமிழர்கள் ஓரளவேனும் பாதுகாப்பாகவும் பெரும் இனக்கலவரங்கள் ஏற்படாமல் இருக்கக்கூடிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. அன்று தமிழர்களுக்கென ஒரு ஆயுதப்படை இருப்பதை சர்வதேசம் அங்கீகரித்துள்ளது. 1983இல் 13 இராணுவத்தினர் கொல்லப்பட்டபோது தென்னிலங்கை யூலை 83 இனக்கலவரம் பெருமளவு வெடித்தது. ஆனால் பின்னாளில் தமிழரிடம் ஒரு விடுதலைப் போராளிகளின் படையிருந்ததால் 1990க்குப் பின் ஆயிரக்கணக்கான சிங்கள இராணுவம் வடகிழக்கில் கொல்லப்பட்ட போது தென்னிலங்கையில் இனக்கலவரம் எதுவுமே ஏற்படவில்லை.

2009 வரை தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளினால் நிருவகிக்கப்பட்ட ஆயுதப்படையின் பலத்தினாலேயே அன்று இலங்கை அரசு விடுதலைப் புலிகளுடன் ஒரு புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தத்தை செய்து சமாதான சூழலை உருவாக்கி இனப்பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கான ஒரு பேச்சுவார்த்தையை நடத்திவந்தது.

இவ்வாறான சூழ்நிலையில் தமிழர்களின் பாதுகாப்பிற்கு ஒரு ஆயுதப்படை அவசியம் என்பதையும் அது ஏன் உருவாக்கப்பட்ட தென்பதையும் இங்கு ஆராய்வதன் மூலம் நியாயப்படுத்த முடியும். இலங்கை சுதந்திரமடைந்த பின்னர் இலங்கை அரசு படிப்படியாக சிங்கள மயப்படுத்தி வந்துள்ளதை பின்வரும் புள்ளி விபரங்கள் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

அக்காலகட்டத்தில் எதிர்க்கட்சித் தலைவராக இருந்த திரு.அ. அமிர்தலிங்கம் அவர்கள் பாராளுமன்றத்தில் செய்த முறைப்பாடு கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது.

“இலங்கைத் தமிழ் பேசும் மக்களுக்கு எதிராக மேற்கொள்ளப்படும் மிகமோசமான குறைபாடு ஆயுதப்படைகளுக்கு ஆட்சேர்ப்புச் செய்யும் போது கடைப்பிடிக்கப்படும் பாகுபாடான நடைமுறையாகும். பொலிஸ்படைக்கு ஆட்சேர்ப்பதில் இனரீதியான ஒதுக்கல் முறை கடைப்பிடிக்கப் படுவதை ஜனாதிபதியின் கவனத்திற்கு பல சந்தர்ப்பங்களில் கொண்டு வந்துள்ளேன். 1977ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற பொலிஸ்படைக்கான ஆட்சேர்ப்பில் 5 சதவீதமான தமிழர்கள்கூட ஆட்சேர்ப்புச் செய்யப்படவில்லை என்பதை எடுத்துக்கூறுவதில் வருந்துகின்றோம். நான் இது விடயமாக எழுப்பிய கேள்விகளுக்கு பாதுகாப்பு பிரதியமைச்சர் பாதுகாப்புக் காரணங்களுக்காக இனவிகிதாசாரங்களை வெளியிட முடியாது என்று கூறியுள்ளார். ஆட்சேர்ப்புச் செய்வதில் மட்டுமல்ல தமிழ் பொலிஸாருக்கு வழங்கப்படும் பதவி உயர்வுகளிலும் மிகுந்த பாகுபாடு காட்டப்படுகிறது. சிங்கள ஆட்சேர்ப்புச் செய்யப்படும் அதே திகதிகளில் ஆட்சேர்ப்புச் செய்யப்படும் தமிழ், முஸ்லீம் பொலிஸாருக்கு முறைப்படி பதவி உயர்வுகள் வழங்கப்படுவதில்லை.

சிங்கள பொலிஸார் உடனடியாக சார்ஜன்ட் தரத்திற்கும், அதிலிருந்து உதவி இன்ஸ்பெக்டர் தரத்திற்கும், உதவி இன்ஸ்பெக்டர் - இன்ஸ்பெக்டராகவும், இன்ஸ்பெக்டர்கள் உதவி அத்தியட்சகர்களாகவும் பதவி உயர்த்தப்படுகின்றனர். திறமையாகவும், கடமையுணர்வுடன் பணியாற்றும் தமிழ் பேசும் பொலிஸாருக்கு அவ்வாறு பதவி உயர்வு வழங்கப்படுவதில்லை. அவர்கள் சிங்களவர்கள் என்பதனால் அத்தகைய நன்மைகளைப் பெறுகின்றனர். தமிழ் பொலிஸார் எந்தவித பதவி உயர்வும் இன்றி அதேநிலையில் காலம் காலமாக இருந்துவருகின்றனர். இக்காலகட்டத்தில் 43 சார்ஜன்ட் தரத்தில் உள்ளவர்கள் உதவி-இன்ஸ்பெக்டர்களாக பதவி உயர்வு வழங்கப்பட்ட போது 2 அல்லது 3 தமிழ்பேசும் பொலிஸாருக்கு மட்டும் பதவி உயர்வு வழங்கப்படுகிறது.”

பொலிஸ்சேவைக்கு மட்டுமின்றி ஆயுதப்படைகளுக்கு ஆட்சேர்ப்புச் செய்யும் போதும் 2 சதவீதமான தமிழர்கள் கூட ஆட்சேர்ப்புச் செய்யப்படவில்லையென்று திரு. அ. அமிர்தலிங்கம் 1980இல் பாராளுமன்றத்தில் எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

1983ஆம் ஆண்டு தமிழ் இளைஞர்கள் இச்சேவைக்கு விண்ணப்பித்து நேர்முகப் பரீட்சைக்குச் சென்றபோது பரீட்சை நடத்திய அதிகாரிகளினால்

அவர்கள் அவமானப்படுத்தப்பட்டார்கள். மேலும் ஆயுதப்படைச் சேவைகளுக்கு விண்ணப்பித்திருந்த தமிழ் இளைஞர்களைப் பார்த்து 'உங்களுக்கு எமது விமானப்படையில், கடற்படையில், இராணுவத்தில் இடமில்லை, வேறு எங்காவது செல்லுங்கள்' என்று சிங்கள இராணுவ உயர் அதிகாரிகள் அவமானப்படுத்தும் விதமாக நடந்துகொண்டதையும் திரு. அமிர்தலிங்கம் அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்கு கொண்டுவந்திருந்தும் சிங்கள அரசு அதற்கு ஒருவித நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை. அதனால் தமிழ் இளைஞர்கள் விரக்தியடைந்துள்ளனர் என்பதையும் திரு. அமிர்தலிங்கம் சுட்டிக்காட்டினார்.

1970-1980 வரையும் ஆயுதப்படைக்கு ஆட்சேர்ப்புச் செய்வதில் மேற்கொள்ளப்பட்ட இனரீதியான பாகுபாடுகளை கீழே தரப்படும் புள்ளி விபரங்கள் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

அட்டவணை-1

1970-1980 பொலிஸ் - ஆயுதப்படைக்கு ஆட்சேர்ப்பு

சேவைகள்	மொத்தம்	சிங்களவர்	தமிழர்	முஸ்லிம்
பொலிஸ்	17,500	16,550	950	0
	(100)	(94.6)	(5.4)	(0)
இராணுவம்	10,000	9,680	320	0
	(100)	(96.8)	(3.2)	(0)
கடற்படை	2,170	2,024	146	0
	(100)	(93.3)	(6.7)	(0)

ஆதாரம்: Parliament Hansard - DSR, SL, VOL: 23 PT, March 21, 1983 col. 82 131.

வேறு எந்த ஜனநாயக நாட்டிலும் இல்லாதவாறு இலங்கை அரசாங்கம் ஆயுதப்படைகளை பெரும்பான்மை சிங்களவர்களினாலேயே உருவாக்கி வந்திருக்கிறது என்பதை மேலுள்ள புள்ளிவிபரங்கள் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இனக்கலவரங்கள் நடைபெறுவதற்கும், நடைபெறும்போது தமிழர்கள் பெருமளவு கொல்லப்படுவதற்கும் அரசு படைகளே காரணம் என்பதை 1977, 1983களில் நடைபெற்ற இனக்கலவரங்களை விசாரித்த விசாரணைக்குழு அறிக்கை வெளியிட்டுள்ளது. இந்த யதார்த்த நிலையை சர்வதேச சமூகமும் சர்வதேச நாடுகளும் புரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்ப தற்காகவே ஆதாரத்துடன் இத்தகவல் வெளிக்கொணரப்படுகிறது.

சிரேஷ்ட பொலிஸ் உத்தியோகத்தர் பற்றி நாடாளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட பின்வரும் புள்ளிவிபரங்கள் பொலிஸ் சேவைக்கு எவ்வாறு ஆட்சேர்ப்புச் செய்யப்பட்டதென்பதை வெளிப்படுத்துகின்றது.

அட்டவணை 2

பொலிஸ் சேவை 1978 - An Analysis of Ethnic Composition

சேவை தரம்	மொத்தம்	சிங்களவர்	தமிழர்	முஸ்லிம்	பிறர்
தலைமை இன்ஸ்பெக்டர்	9	7	2	-	-
தரம் 1 இன்ஸ்பெக்டர்	41	31	7	3	-
தரம் 2 இன்ஸ்பெக்டர்	477	385	75	17	-

அட்டவணை 3

Direct Recruitment of Asst.Suptd.of Police

Year	Total	%	Sinhalese	%	Tamils	%
1957	5	100	3	60	2	40
1958	2	100	1	50	1	50
1959	3	100	2	67	1	33
1961	4	100	3	75	1	25
1962	2	100	2	100	0	00
1963	3	100	2	67	1	33
1965	3	100	3	100	0	00
1966	2	100	2	100	0	00
1971	9	100	8	89	1	11
1974	6	100	6	100	0	00

அட்டவணை 4

Direct Recruitment of Sub. Inspectors

Year	Total	%	Sinhalese	%	Tamils	%	Muslims	%
1955	18	100	14	77.8	3	16.7	1	5.5
1956	30	100	22	73.3	7	23.3	1	3.4
1957	55	100	42	76.4	10	18.2	3	5.4
1958	28	100	21	75.0	5	17.9	2	7.1
1959	11	100	9	81.8	2	18.2	0	
1960	20	100	19	95.0	1	5.0	0	
1961	10	100	7	70.0	3	30.0	0	
1962	20	100	17	85.0	3	15.0	0	
1963	35	100	31	88.6	3	8.6	1	2.8
1964	20	100	17	85.0	2	10.0	1	5.0
1967	68	100	59	86.8	8	11.7	1	1.5
1968	14	100	14	100.00				
1978	60	100	50	83.3	7	11.7	3	5.0

Source : parliament of Sri lanka Hansard vol: 4 No.2 : January 05, 1979, col - 162 -206.

**அரச நிர்வாக சேவையில்
மலையகத்தவர் எண்ணிக்கை அதிகரிப்பு
காலத்தின் தேவையாகும்**

இலங்கை அரச நிர்வாக சேவைக்கான வெற்றடங்களை நிரப்புவதற்கான நாடளாவிய போட்டிப் பரீட்சைகளை அரசாங்கம் நடத்திவந்தது. இலங்கைப் பல்கலைக்கழகங்களில் கற்றுப் பட்டம் பெற்ற தமிழ் மாணவர்களுள் மலையகத்தவரும் அடங்குவர். மலையகத் தமிழ் மாணவர்களின் இணைப்பானது இலங்கை அரச நிர்வாக சேவையில் எவ்வாறு அமைகின்றது என்பதை ஆய்வாளர் எம். வாமதேவன் அவர்கள் 01.07.2012 அன்றைய வீரகேசரி இதழில் ஒரு ஆய்வுக் கட்டுரையாக எழுதியிருந்தார். அக் கட்டுரையில் இடம்பெற்றுள்ள விரிவான தகவல் காரணமாகவும், இந்நூலின் கருத்துக்கு மேலும் தகவல்களை வழங்கவும், வலுச்சேர்க்கவும் அக்கட்டுரை உதவுவதாலும், இவ்வியலில் முழுமையாக அக்கட்டுரை பதிவுசெய்யப்படுகின்றது.

எம்.வாமதேவனின் கட்டுரை

இலங்கை அரச நிர்வாக சேவைக்கு ஆட்சேர்ப்பிற்கான போட்டிப் பரீட்சை நாடு முழுவதும் நடைபெற்று வருகிறது. இவ்வேளையில் பொதுவாக அரச சேவையிலும், குறிப்பாக நிர்வாக சேவையில் மலையகத் தமிழரின் ஈடுபாடு அல்லது பங்கு எத்தகையதாக உள்ளது என்பது குறித்து சிந்திப்பது பொருத்தமானதொன்றாகும். அரசாங்க சேவையில் இம்மக்களின் பங்கு மிகக்குறைவாக இருப்பது குறித்து தொடர்ந்து பல்வேறு மட்டங்களிலும் பல்தரப்பினராலும் சுட்டிக்காட்டப்பட்டு வருகின்றது. மலையகத்தமிழர் ஏனைய இனத்தவர்களோடு சமநிலையில் இல்லை என்பதற்கு ஒரு குறிகாட்டியாக சுட்டிக்காட்டப்படுகின்ற ஒன்று என்ற வகையில் இது குறித்து ஆழமாக ஆராய வேண்டியதேவை ஒன்றுள்ளது.

அரச சேவையானது 2005இல் ஏற்பட்ட ஆட்சி மாற்றமும் அரச கொள்கை காரணமாக பொறுப்புக்கள் கடமைகள் என்பவற்றின் மாற்றம் காரணமாக, எண்ணிக்கையளவில் பெருக்கமடைந்து வருகிறது. பல்வேறு அரச துறைகளுக்குள், கல்வித் துறையில் ஆசிரியர் நியமனம், நிர்வாகத் துறையில் பட்டதாரிகள் அரச நியமனங்கள், என்று அதிகரித்த எண்ணிக்கை மாதாந்தம் நிகழ்ந்து வருகின்றது.

1948இல் மலையகத் தமிழர் குடியுரிமை பறிக்கப்பட்ட காரணத்தால் இவர்களுக்கு அரச சேவையானது எட்டாக்கனியாக இருந்தது. அத்தோடு கல்விமட்டம் குறைவாக இருந்த காரணத்தினாலும் உயர் மட்ட அரச சேவையில் சேருவதற்கு இவர்கள் தகுதியற்றவர்களாக இருந்தனர். இந்த நிலை தற்போது படிப்படியாக மாறி இன்று அனைவரும் குடியுரிமை பெற்றவர்களாக கல்வித்துறையில் பல்கலைக்கழக கல்வி உட்பட ஏனைய மட்டங்களில் குறிப்பிடத்தக்களவு முன்னேற்றம் அடைந்துள்ள நிலை காணக்கூடியதாக உள்ளது. எனவே தற்போது அரச சேவையில் ஈடுபாடு சில துறைகளில் செறிந்தும் ஏனைய துறைகளில் மிகக்குறைவாகவும் காணப்படுகின்றது.

கல்விதுறையில் அதிகரித்த ஈடுபாடு

இங்கு மலையகத்தவர் அரச உத்தியோகம் என்று பார்க்கையில் அதிக அளவில் ஈடுபட்டுள்ள துறை கல்வியாகும். கல்வித்துறையில் தற்போது ஏறக்குறைய 10,000 பேர் ஆசிரியர்களாக இருக்கின்றனர். இத்தகைய வளர்ச்சி 1970களிலிருந்து படிப்படியாக ஏற்பட்ட ஒன்றாகும். ஏறக்குறைய 800 தோட்டப் பாடசாலைகள் அரசாங்கம் பொறுப்பேற்றதன் காரணமாக இங்கு கற்பித்த ஆசிரியர்கள் அனைவரும் அரசாங்கத்துறைக்கு முழுமையாக உள்வாங்கப்பட்டனர். அரசாங்கம் பொறுப்பேற்பதற்கு முன்னரும் இந்த பாடசாலை ஆசிரியர்கள் அரசாங்கத்தினால் அங்கீகரிக்கப்பட்டவர்களாக இருக்க வேண்டுமென ஒரு நிபந்தனை இருந்தது. இப்படி அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஆசிரியர்களுக்கு அரசாங்கம் சம்பளத்தில் ஒரு பகுதியை மானியமாக வழங்கியது. எனவே ஆசிரியர்கள் அங்கீகாரம் பெறுவதற்கு குடியுரிமை ஒரு தேவையாக இருந்தது. இதனாலேயே மலையக இளைஞர்கள் கல்வித்தகைமை பெற்றிருந்தும் தோட்டப் பாட

சாலை ஆசிரியர்களாக உத்தியோகம் பெற முடியாதிருந்தது. இதே நிலை தோட்ட மருத்துவ உதவியாளர்களுக்கும் இருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

அரசியல் பேரம் பேசும் சக்தியின் விளைவு

இந்த அடித்தளத்தில் மலையக மக்கள் ஓர் அரசியல் சக்தியாக உருவெடுத்து அவர்களது பேரம் பேசும் சக்தி அதிகரித்ததன் விளைவாக அரச சேவையில் இந்த மக்கள் சேர்ந்து கொள்வது அதிகரிக்கத் தொடங்கியது. இந்த வகையில் 1971இல் மேற்கொள்ளப்பட்ட மலையகப் பட்ட தாரிகளுக்கான ஆசிரியர் நியமனம் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும்.

இந்த செயற்பாடு இடம்பெற்றமை ஒரு சுவையான வரலாற்று பதிவாகும். 1970ஆம் ஆண்டு ஆரம்பத்தில் பாராளுமன்றத் தேர்தல் இடம்பெற இருந்தவேளை அப்போதைய யூ.என்.பி. அரசாங்கம் பட்டதாரி ஆசிரிய நியமனத்திற்கான விண்ணப்பங்களை கோரி இருந்தது. தேர்தலுக்கு முன்னர் இந்நியமனங்கள் மேற்கொள்ளப்படும் என எதிர்பார்க்கப்பட்டது. இக்காலகட்டத்தில் ஏறக்குறைய மலையகத்தில் 23 பேர் வேலையற்ற பட்டதாரிகளாக இருந்தனர். அப்போது பேராதனை பல்கலைக்கழகத்தில் போதனாசிரியராக இருந்த என்னிடம் இந்த அட்டவணை இருந்தது. மலையகப் பட்டதாரி ஒன்றியம் 1965இல் இருந்து செயற்பட்டு வந்த காரணத்தினால் பேராதனை கொழும்பு ஆகிய இரண்டு பல்கலைக் கழகங்களிலே மலையக மாணவர்கள் கல்விகற்றுக் கொண்டிருந்தமையால் அவர்கள் பற்றிய விபரங்களை பெற்றுக்கொள்வது கடினமாக இருக்க வில்லை.

இந்த 23 பேரில் பத்துபேர் அளவில் ஒன்றுகூடி அப்போது பாராளு மன்றத்தில் நியமன உறுப்பினராக இருந்த மறைந்த வி.அண்ணாமலை அவர்களை அவரது தோட்டமான புசல்லாவை ஓர்வில்லில் போய் சந்தித்தோம். அப்போது புசல்லாவை தமிழ் மகா வித்தியாலயத்தின் அதிபராகவிருந்த வி.மாரிமுத்து அவர்கள் (ஹைலன்ஸ் கல்லூரியில் எனக்கு ஆசிரியராக இருந்தவர்) இதற்கான ஏற்பாட்டினை செய்து தந்தார். இச்சந்திப்பு எந்தவித பலனையும் அளிக்கவில்லை. காரணம் எதிர் பார்க்கப்பட்ட ஆசிரியர் நியமனங்கள் ஏதோ காரணத்தினால் இடம் பெறவில்லை.

மறைந்த தலைவர் அஸீஸ் அவர்களின் பங்களிப்பு

தொடர்ந்து 1970ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாத தேர்தலில் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி வெற்றி பெற்று ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்கா பிரதம அமைச்சராகவும் பதியுதீன் முஹமட் அவர்கள் கல்வி மந்திரியாகவும் பதவியேற்றனர். அப்போது ஜனநாயக தொழிலாளர் காங்கிரஸ் தலைவர் ஏ.அஸீஸ் அவர்கள் மலையக மக்களின் பாராளுமன்ற பிரதிநிதியாக நியமனம் பெற்றார். அத்தோடு ஹைலன்ஸ் கல்லூரி அதிபராக இருந்த அமரர் இர. சிவலிங்கம் 1965இல் அரசியல் பழிவாங்கலில் பதவி இழந்து ஆட்சி மாற்றத்தின் பின்னர் கல்வி அமைச்சில் பதவியேற்றிருந்தார். அவருக்கும் அஸீஸுக்குமிடையே இருந்த தொடர்பு காரணமாக அவருடாக மலையக வேலையற்ற பட்டதாரிகளின் அட்டவணை அன்றைய கல்வி அமைச்சருக்கு சமர்ப்பிக்கப்பட்டது.

அஸீஸ் அவர்களின் வேண்டுகோளின் காரணமாகவே முதன்முறையாக மலையகத்தை சேர்ந்த 13 பேருக்கு ஆசிரியர் நியமனம் கிடைத்தது. இதற்கு முன்னரும் ஆசிரிய சேவையில் அங்குமிங்கும் குறிப்பிட்ட சிலர் சேர்ந்திருந்தாலும் பெருந்தொகையினர் 13 பேர் நியமனம் பெற்றது இதுவே முதன்முறையாகும். ஆனால் இவர்கள் மலைநாட்டு பள்ளிக் கூடங்களுக்கு நியமனம் பெறவில்லை என்பதும் இங்கு குறிப்பிட வேண்டிய ஒன்றாகும். அப்போது ஆசிரிய நியமனம் பெற்ற சோ.சந்திரசேகரன் (கொழும்பு பல்கலைக்கழக முன்னாள் கல்வித்துறை பேராசிரியர்) வெலிகம முஸ்லிம் பாடசாலைக்கும், சி.நவரட்ன (முன்னாள் சீடா பணிப்பாளர்) பாணந்துறை முஸ்லீம் பாடசாலைக்கும், பீ.மரியதாஸ் (முன்னாள் உதவிப் பணிப்பாளர்) மன்னார் விடத்தல் தீவிற்கும் அனுப்பப் பட்டனர்.

ஏ.எஸ்.குமார் (முன்னாள் ஹைலன்ஸ் கல்லூரி அதிபர்) எஸ்.ஜோசப் (முன்னாள் கல்விப்பணிப்பாளர்) எல்.சிவனு (உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளர்) போன்றோர் மலையகப்பகுதிகளில் பதவி பெற்றனர்.

இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸின் (இ.தொ.கா) அரசியல் பலம்

இப்படி ஆரம்பித்த கல்வித்துறைக்கான ஆசிரியர் சேர்ப்பானது இ.தொ.கா. அரசியல் பலத்தை பெருக்கிக் கொண்டதோடு ஒரு உயர்வு நிலையை நோக்கி நகரத் தொடங்கியது.

இ.தொ.கா. 2005 செப்டம்பரில் தற்போதைய அரசாங்கத்தோடு 14 அம்சங்கள் கொண்ட உடன்படிக்கையோடு சேர்ந்தனர். அவற்றில் ஒன்று 4000 ஆசிரியர்கள் நியமனம் செய்யப்பட வேண்டுமென்பது. இரண்டாவது 2000 எழுதுவினைஞர்கள் நியமனம் செய்யப்பட வேண்டுமென்பதாகும். இந்த அடிப்படையிலே தோட்ட உட்கட்டமைப்பு அமைச்சினூடாக 3750 பேருக்கு பலத்த போராட்டத்திற்கு மத்தியில் ஆசிரியர் நியமனமும் எழுதுவினைஞருக்கு பதிலாக தோட்ட சமூக தொடர்பாடல் வசதியாளர் 300 பேரும் நியமனம் பெற்றனர்.

தோட்டப்புற இளைஞர்களுக்கென ஒதுக்கப்பட்ட 300 நியமனங்களில் நுவரெலியா மாவட்டத்தில் தோட்டப்புறத்தை அல்லாத பெரும்பான்மை சமூகத்தினர் பலர் பதவிகளை பெற்றுக்கொண்டமையும் குறிப்பிட வேண்டிய ஒன்றாகும். தோட்டப்புற தபால் பியோன்களின் 300 பேர் நியமனமும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. அரசியல்பேரம் பேசும் சக்தி காரணமாக அரச சேவையில் பங்கு பெற்றமை, ஆசிரியர்கள், கிராம சேவை உத்தியோகத்தர்கள், தொடர்பாடல் வசதியாளர்கள் மற்றும் தபால் பியோன்கள் என்ற மட்டத்திலேயே அமைந்தது. ஆனால் உயர் மட்ட நிர்வாக சேவை போன்றவற்றிற்கு அரசியல் பேரம் பேசல் அவ்வளவாக பயன்படவில்லை. காரணம் இவை போட்டிப் பரீட்சைகள் மூலமாகவே இடம்பெற்று வருகின்றன.

போட்டிப் பரீட்சைகளில் ஆர்வமின்மை

அரசாங்க நிர்வாக சேவையின் மூலமே அரசாங்க உத்தியோகத்தர் நியமனங்கள் செய்யப்படுகின்றன. பகிரங்க சேவை ஆணைக்குழு மூலமாக முன்னர் சில பதவிகள் நிரப்பப்பட்டு வந்தாலும் பின்னர் இது அமைச்சரவையின் ஆணையின் படி நியமிக்கப்பட்டு வருகின்றது. அமைச்சுக்களின் செயலாளர்கள் ஜனாதிபதியால் நியமனம் பெற, ஏனையவை பகிரங்க ஆணைக்குழுவின் அங்கீகாரத்தோடு அமைச்சுக்களே நியமிக்கின்றன. நிர்வாக சேவை போன்று திட்டமிடல், கணக்காளர், விவசாயம், பொறியியல், கல்வி நிர்வாகம், போன்ற இந்த சேவைகளுக்கு பெரும்பாலும் பல்கலைக்கழக பட்டத்துடன் ஒரு போட்டிப் பரீட்சையில் வெற்றிபெறுவதன் ஊடாகவே சேர்த்துக்கொள்ளமுடியும். நடுத்தர மட்டங்களில் உதாரணமாக முகாமைத்துவ சேவை போன்றவற்றில் இந்த

போட்டிப்பரீட்சை மூலமாகவே ஆட்சேர்ப்பு இடம்பெறுகின்றது. இவைகள் மத்திய அரசாங்கத்தின் மட்டங்களிலும் மற்றும் மாகாண மட்டங்களிலும் நடைபெற்று வருகின்றன. இத்தகைய போட்டிப் பரீட்சைகளில் மலையகத்தில், படித்த இளைஞர்கள் தோற்றி சித்தியெய்தி பதவி பெறுகின்ற எண்ணிக்கை பெருமளவிற்கு இருப்பதாக தெரியவில்லை.

அரசு நிர்வாக சேவையை எடுத்துக்கொண்டால் 1970 லிருந்து இங்கு விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய ஓரிருவரே இடம்பெற்றுள்ளதை அறியக் கூடியதாய் உள்ளது. 1970இல் திட்டமிடல் அமைச்சில் அப்போது திட்டமிடல் சேவை என்று ஒன்று இல்லாததால், பகிரங்க சேவை ஆணைக்குழுவே விண்ணப்பங்களைக் கோரி நேர்முகப்பரீட்சையின் மூலமாக நிர்வாக சேவையில் தெரிவுசெய்தனர். அவ்வேளையில் மலையகத்தை சேர்ந்த இரண்டு பேரே இருந்தனர். ஒருவர் சோமசுந்தரம் (மேலதிக செயலாளர் மகாவலி அமைச்சு) மற்றவர் எம்.முருகேசு (சிரேஸ்ட உதவி செயலாளர்). பின்னர் சேர்ந்து கொண்டவர் ஏ. நடராஜா (மேதிக அரசாங்க அதிபர் - திருகோணமலை) ஆவார். ஏற்கனவே எழுதுவினைஞர் போன்ற சேவைகளில் இருப்பவர்கள் பட்டதாரிகளாக இல்லாவிட்டாலும் குறிப்பிட்ட காலம் சேவையில் இருப்பின் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட போட்டிப் பரீட்சையின் ஊடாக நிர்வாக சேவையில் சேர்த்துக்கொள்ளலாம். அதேபோல அபிவிருத்தி உத்தியோகத்தர்களாக திட்டமிடல் சேவையில் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட போட்டிப் பரீட்சை மூலமாக சேர்ந்துகொள்ளலாம். இந்த வகையில் நிர்வாக சேவையில் திரு. கே. மாரிமுத்து (தொழில் திணைக்களம்) ஆர். நமசிவாயம் (விவசாய திணைக்களம்) போன்றவர்களே சேவை ஆற்றியுள்ளனர். திட்டமிடல் சேவையில் கலாநிதி ராமானுஜம், எம். வாமதேவன் (கட்டுரையாளர்), சுசிலா டேனியல் போன்றோரும் தற்போது எஸ்.ராமமூர்த்தி, கவிதா (தேசிய திட்டமிடல் திணைக்களம்) பிரதீபா (பொருளாதார அபிவிருத்தி அமைச்சு) போன்றோரும் காணப்படுகின்றனர்.

கல்வித்துறையை பொறுத்தவரையில் கல்வி நிர்வாக சேவையில் ஏறக்குறைய 30 பேர் இடம்பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்க வளர்ச்சியாகும். கல்வி அமைச்சு மட்டத்திலே திருமதி ம. சபாரஞ்சன் (பணிப்பாளர் பெருந்தோட்ட கல்வி பகுதி) சு.முரளிதரன் (பணிப்பாளர், ஆசிரியர் பயிற்சி) லெனின் மதிவானம் (பிரதிப் பணிப்பாளர்) உயர் பதவிவகிப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இந்த கல்வி நிர்வாக சேவையில் சு.முரளிதரன்,

எம்.ரங்கராஜ்(மத்திய மாகாண கல்வி அமைச்சு) ஆகிய இருவரே முதல் தரத்தில் இடம்பெற்றுள்ளனர்.

இதைவிட பி. பெரியசாமி என்பவர் விவசாயத்துறையின் பணிப்பாளர் நாயகமாக சேவையாற்றி சமீபத்தில் மறைந்து விட்டார். அதேபோல 1997இல் ஜனாதிபதி பிரேமதாச காலத்தில் இனத்துவ அடிப்படையிலான ஆட்சேர்ப்பு கொள்கையின் காரணமாக வெளிநாட்டு சேவையில் திருவாளர்கள் வடிவேலு கிருஷ்ணமூர்த்தி செல்வராஜா, திருமதி கிரேஸ் ஆசிர்வாதம் போன்றோர் நியமனம் பெற்று தற்போது அச்சேவையில் உயர் பதவிகளில் சேவையாற்றி வருகின்றனர். இந்த எனது பட்டியலில் விடுபட்டு போனவர்கள் சிலர் இருக்கக்கூடும். ஆனால் அந்த எண்ணிக்கை அதிக அளவிலான ஒன்று அல்ல.

தொண்டமான், சந்திரசேகரன் ஆகியோரின் அரசியல் அழுத்தம்

அரச துறையில் அதி உயர்பதவியான அமைச்சுகளின் செயலாளர் பதவியினை நிர்வாக சேவையிலிருந்து ஒருவரும் வகிக்கவில்லை. எனினும், திட்டமிடல் சேவையைச் சேர்ந்த இருவர் அரசியல் அழுத்தம் காரணமாகவும், கல்வி மற்றும் அரச சேவைத் தகைமைகளைப் பெற்றிருந்ததன் நிமிர்த்தமாகவும் அப்பதவியினை பெற்றுக்கொண்டுள்ளனர். 1998இல் மறைந்த தலைவர் தொண்டமானின் அழுத்தம் காரணமாக கலாநிதி இராமானுஜமும், 2004இல் மறைந்த தலைவர் பி.சந்திரசேகரனின் அழுத்தம் காரணமாக எம்.வாமதேவனும் இப்பதவிகளுக்கு ஜனாதிபதியினால் நியமிக்கப்பட்டனர். இங்கு கவனிக்கப்பட வேண்டியது தகுதியானவர்கள் இருக்கும் பட்சத்தில் அரசியல் அழுத்தம் காரணமாக உயர் பதவிகளை பெற்றுக்கொள்ள முடியும் என்பதே. இவ்விடயத்துடன் தொடர்புடையதாக, அரசியல் அழுத்தத்தின் செல்வாக்குடன் பல்வேறு கால கட்டங்களில் வெளிநாடுகளில் உயர் ஸ்தானிகர்களாக நியமனம் பெற்ற ஜெயா பெரிசந்தரம் (இந்தோனேசியா), கே.மாரிமுத்து(ஜோர்தான்) மற்றும் கவுன்சிலர் பதவிவகித்த க.சுபாஷ் சந்திரபோஸ் (சுவைத்) போன்றவர்களையும் குறிப்பிடுதல் வேண்டும்.

ஒருசில ஆண்டுகளில் தமிழ் பேசுவோர் நிர்வாக சேவையில் தெரிவு செய்யப்படாதுபோனாலும் போட்டிப் பரீட்சையில் தோற்றியோர் எண்ணிக்கை குறையவில்லை. மலையக சமூகத்தை பொறுத்தவரை

இத்தகைய பரீட்சைகளுக்கு முகம் கொடுப்பவர்களின் எண்ணிக்கையே மிகக் குறைவாக இருந்து வருகின்றது. இந்த கூற்றினை நிரூபிக்க தற்போது இடம்பெற்ற நிகழ்வொன்றினை சான்றாக கூறலாம்.

2012ஆம் ஆண்டிற்கான நிர்வாக சேவைக்கான போட்டிப்பரீட்சைக்கான அறிவித்தல் வெளியானதன் பின்னர் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் ஆர்.யோகராஜனது முயற்சியால் ஒரு ஆலோசனைக்குழு அமைத்து மலையகத்தை சேர்ந்தவர்களுக்கு இப்பரீட்சைக்கு தோற்றுவதற்கு முன்னர் பயிற்சி அளித்து அவர்களை சேவையில் சேர்வதற்கு உறுதுணையாக அமையும் என தீர்மானித்து பத்திரிகைமூலமாக செய்திகள் வெளியிடப்பட்டது. பின்னர் விண்ணப்பித்தவர்கள் பற்றிய விபரங்கள் சேகரிக்கப்பட்டன.

ஏறக்குறைய 25 பேர்களின் விபரங்களே பெறக்கூடியதாக இருந்தது. இங்கு இந்த பரீட்சைக்கு தோற்றக்கூடிய தகுதி பெற்ற பட்டதாரிகள் பற்றாக்குறையா? என்ற கேள்வி எழும்புகின்றது.

நிர்வாக சேவை பரீட்சைக்கான தகைமைகளான (அ) பல்கலைக்கழகப் பட்டம், (ஆ) 28 வயதிற்குட்பட்டிருத்தல் போன்ற தகுதிகளோடு சம்பந்தில் 210 பேர் 140 பெண்கள் 70 ஆண்கள் பட்டதாரிப் பயிலுனர்களாக நியமனம் பெற்று ஆறுமாத பயிற்சி பெறுகின்றனர். ஏறக்குறைய அனைவரும் இப்போட்டி பரீட்சைக்கு விண்ணப்பிக்க தகுதியுள்ளவர்கள். இதைவிட வேறு சில தகுதியுடையோரும் ஆசிரியர்களாக இருக்கக்கூடும். ஆனால் 25பேர் அளவில் கிட்டத்தட்ட 210 பேரில் 12.5 வீதமானோரே முன்வந்துள்ளனர். அரச சேவையில் உயர் பதவி வகிப்பதற்கான ஆற்றல் தைரியம் இவர்களுக்கு இல்லையா அல்லது இருக்கின்ற பதவியிலே இருந்து பதவி உயர்வு பெற்று வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொள்ள விரும்புகின்றனரா? என்ற ஒரு கேள்வி எழும்புகின்றது. ஒரு வார பயிற்சிக்கு 25 பேர் அழைக்கப்பட்டபோதும் ஏறக்குறைய 12 பேரே பெண்கள். ஏனையவர்கள் ஆண்கள். தகுதி பெற்ற பட்டதாரிகளில் பெண்கள் ஏறக்குறைய 66வீதம் அல்லது மூன்றில் இரண்டு பங்கினர் இருக்கும் போது 12 பேரில் மூவரே பயிற்சிக்காக முன் வந்துள்ளனர். பெண்களாக இருப்பதால் இவர்கள் விண்ணப்பிக்க தயங்குகின்றனரா? என்ற ஒரு கேள்வியும் இங்கு எழும்புகின்றது.

இப்படிப்பட்ட பரீட்சைக்கு தயார் செய்வதற்கு தனிப்பட்ட வகையில் சிலர் வர்த்தக ரீதியிலான செயற்பாடுகள் இடம்பெற்று வருகின்றன. இதில் சேர்ந்து பயிற்சி பெறுவதென்பது செலவு கூடிய ஒன்றாகும். எனவே தங்குமிட வசதி, சாப்பாடு, எல்லோரும் ஓரிடத்திலே இருப்பதால் கலந்து படிக்கக்கூடிய சூழ்நிலை என்பவற்றோடு சிறந்த வளவாளர்கள் மூலமாக பயிற்சி ஒன்றினை மலையகத்தில் முதன் முறை முன்னெடுத்த நாடாளுமன்ற பிரதிநிதி யோகராஜன் பாராட்டுக்குரியவர். இந்த முன்மாதிரியை பின்பற்றி ஏனைய மலையக அமைப்புக்கள் இத்தகைய முயற்சியை மேற்கொள்ளுமாயின் இது மிகவும் காத்திரமானதாக அமையும். ஊவா மாகாணத்தில் முகாமைத்துவ உதவியாளர்கள் தெரிவுப்பரீட்சைக்காக மலையக மக்கள் முன்னணி சார்பாக அத்தகைய ஒரு பயிற்சி நடைபெற்றதை பத்திரிகை வாயிலாக அறியக்கூடியதாக இருந்தது. இதுவும் பாராட்டக் கூடியதே. இத்தகைய பயிற்சிகள் மூலமாக நிர்வாக சேவை போன்ற பல்வேறு அரச சேவைகளில் மலையக இளைஞர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரிக்க வாய்ப்புண்டு.

இந்த எண்ணிக்கை அதிகரிப்பு காலத்தின் தேவையாகும். நுவரெலியா மாவட்டத்தின் பிரதேச சபைகளும் அதோடு ஒட்டிய பிரதேச செயலாளர் பிரிவுகளினதும் எண்ணிக்கை 5இல் இருந்து 11 ஆக அதிகரிக்கக்கூடிய சாத்தியங்கள் தென்படுகின்றன. அதிகரித்த பிரதேச செயலாளர்கள் பதவிகளை பொறுப்பேற்கவேண்டியவர்கள் அந்த பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த வர்களாக இருக்கவேண்டுமென்ற கோரிக்கை ஏற்றுக்கொள்ளப்படினும் அவர்கள் அந்த பதவிகளை நிரப்பக்கூடிய தகைமைகளையுடையவர்களாக இருக்கவேண்டும். நுவரெலியா மாவட்டத்திற்கு ஒரு மேலதிக அரசாங்க அதிபரை நியமிக்க அரசியல் தலைமைகள் முயன்றும் அது சாத்தியமாகாமல் போனமைக்கு தகுதியுள்ளவர்கள் இல்லாமையே பிரதான காரணமாகும். இந்த இல்லாமை தொடர வேண்டுமா? அதிகரித்த அரசியல் பலத்தோடு, உயர் அரச பதவியாளர்களின் பங்களிப்பின் ஊடாகவே, மலையக சமூகம் தனது அபிவிருத்தி இலக்குகளை எதிர்காலத்திலேனும் எய்தக் கூடியதாக இருக்கும்

ஆசிரிய சேவையில் தமிழர்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதிகள்

கல்வியையே தங்கள் வாழ்வின் சுபீட்சமாக, ஒளியாகக் கருதிய தமிழ்மக்கள் நிறைவான கல்வியைப் பெறுவதற்கு எதிராக, இலங்கை அரசுகளினால் பல முட்டுக்கட்டைகள் பாகுபாடான நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப் பட்டுவந்தன. யாழ்ப்பாணத்தில் இயங்கி வந்த கல்லூரிகள் சிறந்த கல்வியூட்டும் நிலையங்களாக விளங்கிவந்தன.

கல்வி நிலையங்களில் விஞ்ஞானக்கல்வி ஊட்டுவதற்கு போதிய விஞ்ஞான சாதனங்களுடன் பல கல்லூரிகள் சிறப்புற்றிருந்தன. விஞ்ஞானம், பொறியியல் துறைகளில் பெருந்தொகையான மாணவர்கள் தெரிவுசெய்வதற்கு இவை சாதகமாக அமைந்து இருந்தன. இது தவிர திறமைவாய்ந்த கல்விமாண்கள் ஆசிரியர்களாகப் பணியாற்றி வந்தனர்.

1960இல் அரசாங்கம் மேற்கொண்ட பாடசாலைகளை தேசிய மயமாக்கும் திட்டத்தினால் தமிழர்களுக்கு சிறந்த கல்வியூட்டி வந்த கல்லூரிகள் அனைத்தையும் அரசு கையேற்றது. அதனால் தமிழர்கள் கல்வி பாதிப்படைந்தது. தமிழர்களின் கல்விக்கும் தகைமையான ஆசிரியர்களின் நியமனத்திற்கும் ஊறுவிளைவிக்கும் தேசியமயக்கொள்கை அமுல்செய்யப்பட்டது.

அதன் பின்னர் திறமையான ஆசிரியர்கள் வேறுபகுதிகளுக்கு இடமாற்றம் செய்யப்பட்டனர். ஆசிரியர்களின் வெற்றிடங்கள் முறைப்படி நிரப்பப்படாது இனப்பாகுபாடு காட்டப்பட்டது. கல்வித் தகைமை வாய்ந்த சிரேஷ்ட தமிழ் ஆசிரியர்கள் இளைப்பாறிய பின்னர் அந்த இடங்கள் பெருமளவு நிரப்பப்படவில்லை.

1970இல் டாக்டர் பதீயூதின் மஹ்மூத் அவர்கள் கல்வியமைச்சராக வந்த போதும் தமிழ் ஆசிரியர்களின் வெற்றிடங்கள் தொடர்ந்தும் இருந்து வந்தன. ஆனால் அவருடைய காலத்தில் பல வெற்றிடங்கள் கல்வித்தகைமை குறைந்தவர்களினால் நிரப்பப்பட்டன. பெருந்தொகையான முஸ்லிம்கள்

அவ்வெற்றிடங்களுக்கு நியமிக்கப்பட வேண்டும் என்ற நோக்கினால் கல்விப் பொதுத்தராதரப்பத்திர சாதாரண, உயர்தரப்பத்திரமுடையவர்கள் ஆசிரியர்களாக நியமிக்கப்பட்டனர்.

இத்தகைய தகைமைகளுடன் பெருந்தொகையான முஸ்லீம் இளைஞர்கள் இருந்தனர். கல்வியமைச்சர் தமது இனம்சார் மக்களுக்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆசிரிய நியமனங்களினால் தமிழர்கள் ஆசிரியராக நியமிக்கப்படுவது காலக்கிரமத்தில் அரிதாகியது. சிங்கள அரசாங்கத்தின் இந்த அபிலாசைகளை கல்வி அமைச்சர் டாக்டர் பதியூதீன் மஹ்மூத் அறிந்தோ அறியாமலோ நிறைவேற்றி வந்தார். 1971ஆம் ஆண்டில் இருந்து தமிழர்கள் ஆசிரியர்களாக நியமனம் பெறுவதில்பெரும் தாக்கம் ஏற்பட்டிருந்தது.

1974இல் இருந்து பல்வேறு பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியர் பதவிகளுக்கு தமிழர்களைத் தெரிவுசெய்வதில் பெரும் பாகுபாடு காட்டப்பட்டு வந்தது. பின்வரும் புள்ளிவிபரங்கள் அதைத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

ஆசிரியர் பயிற்சிநெறி	மொத்தத் தெரிவு	சிங்களவர்	தமிழர்கள்
பட்டதாரி டிப்ளோமா	435	391	44
ஆசிரியர் பயிற்சி (பொதுத் தரம்)	2724	2342	382
ஆசிரியர் பயிற்சி (விசேட தரம்)	1518	1193	325
ஆங்கில மொழி சிறப்புப் பயிற்சி	759	670	89

(ஆதாரம் - 1974 டிசம்பர் 4ஆம் திகதி அரச பேரவை ஹன்சாட்டில் இருந்து எடுக்கப்பட்டது.)

1971 இல் இருந்து முதல் தடவையாக கல்விச்சேவை நிகழ்ச்சிக் குறிப்பு நடைமுறைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டு விசேட வர்த்தமானியில் பிரசுரிக்கப்பட்டு வந்தது.

1971 அக்டோபர் மாதத்தில் வெளியான விசேட அரச வர்த்தமானி பத்திரிகை இலக்கம் 14979-8 இல் குறிப்பிட்ட இந்த விடயம் 1979 ஒக்டோபர் 15இல் தான் நடைமுறைக்கு வந்தது.

அதிபரின் நியமனத்தில் பல மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டன. கல்லூரி அதிபர் பதவியில் அதுவரைகாலமும் இருந்து வந்த ஐந்து பிரிவுத் தரங்கள் பல்வேறு வகுப்புக்களாக மாற்றப்பட்டன. இந்த நியமனங்கள் கல்வி அமைச்சின் செயலாளராலும் பொதுச்சேவை ஆணைக்குழுவினாலும் மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்தன.

1980இல் கல்விச்சேவை ஆணைக்குழு நியமிக்கப்பட்டது. அக்குழுவின் பொறுப்பிலேயே ஆசிரியர்கள் நியமனங்கள், இடமாற்றங்கள், ஒழுங்கு நடவடிக்கைகள் கொண்டுவரப்பட்டன. இந்தக் கல்விச்சேவை ஆணைக்குழுவினால் மேற்கொள்ளப்பட்ட நியமனங்களில் தமிழர்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட பாகுபாடுகள் பற்றிய பின்வரும் புள்ளிவிபரங்கள் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

1982, ஜனவரி 1ஆம் திகதி இலங்கை கல்விச்சேவை நியமனங்கள்.

வகுப்பு	மொத்த நியமனம்	சிங்களவர்	தமிழர்	முஸ்லிம்கள்
1ம் வகுப்பு	11	7	2	2
2ம் வகுப்பு	41	33	6	2
3ம் வகுப்பு	25	23	1	1
3ம் வகுப்பு (விசேட தரம்)	13	10	3	0
4ம் வகுப்பு	228	190	25	13
5ம் வகுப்பு	472	433	5	34
5ம் வகுப்பு (விசேட தரம்)	243	191	44	8

(ஆதாரம் - 1982 நவம்பர் 4ஆம் திகதிய நாடாளுமன்ற ஊன்சாட்)

இக்காலத்தில் தமிழ்மொழி மூலம் கல்வியூட்டும் ஆசிரியர்கள் தட்டுப்பாடு பெருமளவு நிலவியது. தமிழ் பேசும் மக்களின் பாரம்பரிய பிரதேசமாகிய வடகிழக்கில் 3,899 ஆசிரியர்களின் பற்றாக்குறை இருந்து வந்தது. தமிழ் மாணவர்களின் கல்விக்கு மிக அவசியமாகத் தேவைப்பட்ட ஆசிரியர்களை அரசாங்கம் நியமனம் செய்யாது பாகுபாடு காட்டிவந்தது. இதன் மூலம் தமிழ் மாணவர்கள் நியாயமான கல்வியைப் பெறுவதற்குரிய உரிமை மறுக்கப்பட்டது.

கல்வியை மூலதனமாகக்கொண்டு தொழில்பெறும் வாய்ப்போடு உயர் கல்வி பெற்று கல்விமான்களாகத் திகழ்ந்த தமிழ் மக்களின் கல்வியைப்

பாழாக்குவதை நோக்கமாகக்கொண்டே தொடர்ந்து பதவிக்கு வந்த அரசுகள் ஆசிரிய நியமனங்களில் இனப்பாருபாடான கொள்கைகளைக் கடைப்பிடித்து வந்தன.

கல்வி பயிலும் மாணவர்களின் தொகைக்கு ஏற்ப தமிழ் ஆசிரியர்கள் நியமிக்கப்படுவதில்லை. தமிழர் ஆசிரியர்களின் வெற்றிடங்கள் பெருந் தொகையாகக் காணப்பட்ட போதும் அவ்வெற்றிடங்கள் நீண்ட காலமாக நிரப்பப்படாதிருந்து வந்ததை தமிழ் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் நாடாளுமன்றத்தில் புள்ளிவிபரங்களுடன் எடுத்துக்காட்டி வாதிட்டுவந்துள்ளனர்.

1978,79 ஆம் ஆண்டுகளில் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அ.அமிர்தலிங்கம் நாடாளுமன்றத்தில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“தமிழ்ப் பாடசாலைகள் எதிர்நோக்கியிருக்கும் பெரும் பிரச்சினை ஆசிரியர் பற்றாக்குறையே. சிங்களப் பாடசாலைகளில் இவ்வாறான நிலையிருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை.ஆனால் தமிழ்ப் பாடசாலைகளிலிருந்து வரும் ஆசிரியர்களின் பற்றாக்குறையை நான் நன்கு அறிவேன். யாழ்.மாவட்டத்தில் 2000க்கு மேற்பட்ட ஆசிரியர்களின் பற்றாக்குறை இருந்து வருகிறது.அதேபோன்று மட்டக்களப்பு மாவட்டத்திலும் இந்நிலை இருந்து வருகிறது. யாழ்ப்பாணம்,மட்டக்களப்பு மாவட்டங்களில் ஆண்டுதோறும் இந்நிலை மோசமடைந்துகொண்டே வருகிறது. அரசாங்கத்தினால் பொறுப்பேற்கப்பட்ட மலையகத்திலுள்ள தமிழ்ப் பாடசாலைகள் மிக மோசமாகப் பாதிப்படைந்து வருகின்றன. நான் அறிந்தளவில் 15-20 வீதமான பாடசாலைகள் ஆசிரியர் பற்றாக்குறையினால் மூடப்பட்டுள்ளன. இங்குள்ள பாடசாலைகளுக்கு 402 ஆசிரியர்கள் நியமிக்கப்பட வேண்டுமென்று அரசினால் ஏற்கெனவே அங்கீகரிக்கப்பட்ட திட்டம் இன்னமும் அதாவது 1980 வரை நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லை.

இந்துசமயம் உயர்கல்வித்தராதரப் பரீட்சைக்கு முக்கிய பாடமாக இருந்து வருகிறது. இந்து நாகரிகப் பாடத்தைப் படிப்பிப்பதற்கு தனியான பட்டதாரி ஆசிரியர்கள் இருந்தும், நியமனங்கள் நடைபெறவில்லை. இதனால் இந்துசமயம் படிக்கும் மாணவர்கள் பாதிப்படைந்துள்ளனர்.

பௌத்த சமயத்தைப் படிப்பிப்பதற்கு விசேட ஆசிரியர்களும்,இஸ்லாம் படிப்பிப்பதற்கு மௌலவி ஆசிரியர்களும் நியமிக்கப்படுவது போல் இந்து சமயப் பாடத்திற்கு இந்துநாகரீகம் படித்த தகுதியான பட்டதாரி

ஆசிரியர்கள் இருந்தும் அரசு இனரீதியாக நடந்துகொள்வதை இங்கு எடுத்துக் கூறுகிறேன். எனவே தமிழ் ஆசிரியர்கள் நியமனங்களிலும் பதவி உயர்வு வழங்குவதிலும் நீதியாகவும் நியாயமாகவும் நடந்து கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கின்றேன்” என்றார் அமிர்தலிங்கம்.

கொழும்பிலுள்ள தொழிற்பயிற்சி நிலையங்களில் சிங்கள மொழிமூலம் போதிப்பதனால் தமிழ் மாணவர்கள் பெரும் சிரமத்திற்குட்படுகின்றனர் என நல்லூர் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் மு.சிவசிதம்பரம் இது தொடர்பாக நாடாளுமன்றத்தில் கேள்வியெழுப்பினார். “தமிழர்கள் போதனா ஆசிரியர்களாக நியமிப்பதை புறக்கணிப்பதற்காகவா இந்நடவடிக்கை?” என்று அவர் மேலும் வினா எழுப்பினார்.

அதற்கு பதிலளித்த தொழில் அமைச்சர் “உங்களுடைய மாணவர்கள் ஜேர்மன் நாட்டிற்குப் போனால் ஆங்கில மொழியையும் கற்கிறார்கள். ஏன் அவர்கள் இங்கு சிங்கள மொழியைக் கற்கக்கூடாது?” என்று இனவாதமாகப் பதிலளித்தார்.

அதற்குப் பதிலளித்த சிவசிதம்பரம் “இலங்கையின் அரசியல் சட்டத்தில் குறிப்பிட்டுள்ள அரசின் மொழிக்கொள்கை என்ன? இந்தக் கொள்கையை நடைமுறைப்படுத்த முடியாத அரசியல் சட்டத்தை குப்பைத் தொட்டியில் வீசிவிடுங்கள். அந்த இடத்தில் இருப்பதற்குத்தான் இந்த அரசியல் சட்டம் பொருத்தமானது” என்று காரசாரமாகப் பதிலளித்தார்.

அன்றிலிருந்து தொடர்ச்சியாக பதவிக்கு வந்த சிங்கள அரசுகள் எல்லாத்துறையிலும் தமிழர்கள் தொழில் வாய்ப்பைப் பெறமுடியாமல் செய்து வந்த அநீதிகளை, எவ்வாறு தமிழ் ஆசிரியர்கள் நியமனங்களிலும் கடைப்பிடித்திருந்தார்கள் என்பதை சிங்கள அமைச்சரின் வாயிலிருந்து அன்று அறியக்கூடியதாக இருக்கிறது.

ஆசிரியர் நியமனங்களில் பாகுபாடு காட்டுவதனால் தமிழ் சமூகத்தில் கல்வி கற்கும் மாணவர்கள் முதலில் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். இரண்டாவது தமிழ் ஆசிரியர்களாக வேலைவாய்ப்பைப் பெறும் தமிழர்கள் அந்த உரிமையை இழக்கின்றனர். போதியளவு தமிழ் ஆசிரியர்களுக்கான வெற்றிடங்கள் இருந்தும் அவை நிரப்பப்படாததால் தமிழ் மாணவர்களின் கல்வி பாதிக்கப்படுகின்றது. அதன் மூலம் தமிழர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பு வழங்குவதில் அநீதி இழைக்கப்படுகின்றது. தமிழாசிரியர்களின் ஆயிரக் கணக்கான வெற்றிடங்கள் நிரப்பப்படாதிருப்பதையும் பதவியிலுள்ள

ஆசிரியர்களுக்கு பதவியுயர்வு வழங்குவதில் காட்டப்படும் பாகுபாடுகளையும், பாடசாலை அதிபர் நியமனத்தில் தகுதியற்றவர்களை நியமித்து கல்லூரிகளின் தரத்தை வீழ்ச்சியடையச் செய்வது போன்ற அநீதிகளையும் இலங்கைத் தமிழர் ஆசிரியர் சங்கம் அரசிற்கு காலத்திற்குக் காலம் எடுத்துக்காட்டி வந்துள்ளது. அதற்காக பல போராட்டங்களையும் நடத்தி வந்துள்ளது. தொடர்ந்தும் போராட்டங்களை நடத்தி வருகின்றது. இன்று பல மொழிவழித்தொழிற்சங்கங்கள் செயலற்றுப்போன நிலையிலும் இலங்கைத் தமிழர் ஆசிரியர் சங்கம் துரிதமாக செயற்பட்டு வருவதனால் தமிழாசிரியர்களின் உரிமை ஓரளவாவது பாதுகாக்கப்பட்டு வருகிறது.

மொழிவழித் தொழிற்சங்கங்கள் என்ற ரீதியில் இன்றுவரையும் தமிழர் ஆசிரியர் சங்கம் ஆசிரியர்களின் உரிமைக்காக குரல்கொடுத்து வருவதனால் தமிழ் கல்விமுறை ஓரளவு சிங்கள ஆட்சியாளர்களிடமிருந்து காப்பாற்றப்பட்டு வருகிறது.

1972ஆம் ஆண்டிலிருந்து தமிழ்மொழி, சமூகவிஞ்ஞானம் படிப்பிப் பதற்கு பொதுவான ஆசிரியர்கள் எவரும் நியமிக்கப்படவில்லை. ஒரு தசாப்த காலமாக இந்நியமனங்கள் நடைபெறாததால் இதற்கு முன் பணியாற்றிய ஆசிரியர்கள் ஓய்வுபெற்றுச் சென்றதும் அந்த வெற்றிடங்கள்கூட நிரப்பப்படவில்லை. இவ்வாறான வெற்றிடங்கள் நிரப்பப்படாததால் தமிழ் மாணவர்களின் கல்வி பெருமளவு பாதிப்படைந்துள்ளது.

அரசு மேற்கொள்ளும் இனரீதியான நடவடிக்கைகளால் தமிழ் மாணவர்களின் கல்வி பாதிப்படைவதோடு படித்து தகுதி பெற்றிருக்கும் ஆசிரியர்கள் தொழில்வாய்ப்பைப் பெறும் சந்தர்ப்பத்தையும் இழக்கின்றார்கள்.

1972-73 காலகட்டத்தில் மலையகப் பாடசாலைகளில் 1000 தமிழ் ஆசிரியர்களின் வெற்றிடங்கள் இருந்தன. இதற்குக் கோரப்பட்ட விண்ணப்பத்தில் 5000 தமிழர் விண்ணப்பங்களும் 20,000 சிங்களவர்களின் விண்ணப்பங்களும் கிடைக்கப்பெற்றதாக அறியக்கிடைத்தது.

இலங்கைத் தமிழ் அரச ஊழியர்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதிகள்

இலங்கை சுதந்திரமடைந்த பின்னர் இலங்கை வாழ் தமிழ் பேசும் மக்களுக்கெதிரான சிங்கள அரசு மேற்கொண்ட இனஒதுக்கல் நடவடிக்கைகளினால் தமிழ் அரச ஊழியர்களுக்கும் தொழிலாளர்களுக்கும் ஏற்பட்ட அவலங்களையும் அவல நிலமைகளையும் காலத்திற்குக் காலம் தொழிற் சங்கங்களும் அரசியல் கட்சிகளும் கூறி வந்துள்ளன.

பத்து இலட்சம் மலையகத் தமிழ்த் தொழிலாளர்களின் உரிமைக்காக மலையகத் தொழிற்சங்கங்களும் குறிப்பாக இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரசும், தமிழ் அரச ஊழியர்கள் தொடர்பாக மொழிவழித் தொழிற் சங்கங்களும் நீண்ட காலமாகப் போராடி வந்தன.

மறைந்த பாலா தம்பு அவர்களின் தலைமையிலான இலங்கை வர்த்தக ஊழியர் சங்கத்தின் பங்களிப்பும் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். சிங்களத் தொழிலாளர்களைப் பெரும்பான்மையாகக் கொண்டு இயங்கிவரும் இலங்கை வர்த்தக ஊழியர் சங்கம் தமிழர்களின் சுய நிர்ணய உரிமையை 1982 இல் அங்கீகரித்தது. இனக்கலவரத்தின் போது பாதிக்கப்பட்ட தமிழ்த் தொழிலாளர்களுக்கு குரல் கொடுத்து, தமிழ் ஊழியர்கள் இனரீதியாக பாதிக்கப்பட்ட போது அவற்றைச் சந்திக்குக் கொண்டு வந்த பெருமை அச்சங்கத்திற்கு உண்டு.

தமிழ் ஊழியர்கள் தமிழர்கள் என்பதால் பல்வேறு இன ஒதுக்கல் கொள்கைகளுக்கும் ஆட்பட்டு இன்னல்களையும் அவலங்களையும் அனுபவித்து வருகின்றனர். இந்நாட்டில் தேசிய பொருளாதாரத்தின் மையமாக விளங்குவது மலையகப் பிரதேச தேயிலை, இரப்பர், தென்னைப் பயிர்ச் செய்கையாகும். வெறும் காடாகவும், மலையகப் பிரதேசமாகவும் இருந்த மண்ணை வளமுள்ளதாக்கி பொன் கொழிக்கும் பூமியாக்கிய பெருமை மலையகத்தில் வாழும் தமிழ்த் தொழிலாளர்களையே சார்ந்ததாகும்.

ஆங்கிலேயர் இலங்கையை 150ஆண்டுகளுக்கு மேலாக ஆட்சி செய்தனர். அவர்களது ஆட்சிக் காலத்தில் தமிழகத்திலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட தமிழ்த்தொழிலாளர்களே இன்று மலையகத்தில் வாழும் மக்கள். இவர்களே காலாதிகாலமாகக் குறைந்த சம்பளத்தில் கூடிய வேலை செய்து மலையகப் பிரதேசத்தைப் பசுமையான பூமியாக்கியவர்கள்.

பிரித்தானிய அரசாங்கம் காலனி ஆட்சி நடத்திய காலத்தில் மேற்கத்திய தீவுகளிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட கறுப்பர்களே பிரித்தானிய நாட்டில் அடிமையாக்கி வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்டவர்கள். இன்று இந்தக் கறுப்பர்கள் பிரித்தானிய மக்களுக்குச் சமமான உரிமைகளைப் பெற்று கௌரவமாக வாழ்ந்துவருகின்றனர். இனத்தால் கறுப்பர்களானாலும் மனித உரிமைகளின் அடிப்படையில் சமமாக நடத்தப்படுகின்றனர். சகல குடியுரிமை, வாக்குரிமைகளையும் அனுபவித்து வருகின்றனர். பிரித்தானியப் பாராளுமன்றத்திலும் பிரதிநிதித்துவம் வகிக்கின்றார்கள். போராட்டம் மூலம் பிரித்தானிய அரசு உயர்பதவிகளிலும் ஆயுதப் படைகளிலும் உயர்பதவிகள் வகித்து வருகின்றனர். பெரும்பான்மையாக ஆங்கிலேயர்கள் வாழும் நாட்டில் மிகச் சிறுபான்மையாக வாழும் வந்தேறு குடிகளான கறுப்பர்கள், ஆசிய தேசத்தவர்கள்கூட சமமான உரிமைகளுடன் வாழ்கின்றார்கள். சகல தொழிலாளர்களும் சமமாக நடத்தப்படுகிறார்கள். அங்கும் இனவாதம் இல்லாமலில்லை. ஆனால் சட்டத்திற்கு மதிப்பளித்து மக்கள் கௌரவமான பிரஜைகளாக வாழக்கூடிய ஜனநாயக ஆட்சிமுறை அங்கு நிலவுகிறது. எதிர்க்கட்சிகளின் நியாயமான கோரிக்கைகளுக்குப் பிரித்தானிய நாடாளுமன்றத்தில் மதிப்பளிக்கப்படுகிறது. ஆளும் கட்சியின் நடவடிக்கைகள் நாட்டுக்கு நலன் தருவனவாக இருந்தால் எதிர்க்கட்சிகள் அதனை ஆதரிக்கின்றன.

இவ்வாறான ஜனநாயக பாரம்பரியம் படைத்த ஜனநாயகத்தின் தாய்நாடு என்று போற்றப்படும் பிரித்தானிய நாட்டினால் ஆட்சி செய்யப்பட்ட இலங்கை நாட்டிற்கு ஜனநாயகத்தின் அடிப்படையிலான பிரித்தானிய பாராளுமன்ற ஆட்சிமுறையை இலங்கையர்களுக்குக் கற்றுக் கொடுத்து ஆட்சியை நடத்தும் தகைமை அவர்களுக்கு உண்டு என்று 1948இல் இலங்கைக்கு சுதந்திரத்தை வழங்கிச் சென்றனர். சுதந்திரம் வழங்கிச் செல்லும் போது மலையகத்தில் 150ஆண்டுகளுக்கு மேலாக வாழ்ந்து வந்த 10இலட்சம் தமிழ்த் தொழிலாளர்களுக்கு ஜனநாயக உரிமைகளை

வழங்கி அவர்களையும்சம உரிமையுள்ள மனிதர்களாக நடத்துங்கள் என்று கூறிச் சென்றார்கள்.

சுதந்திர இலங்கையில் நடைபெற்ற முதலாவது பாராளுமன்றத் தேர்தலில் மலையகத்திலிருந்து ஏழு தமிழ்ப்பிரதிநிதிகள் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்காலத்தில் அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட வாக்குரிமையின் அடிப்படையில் தமிழ்த்தொழிலாளர்கள் சார்பில் 7 பிரதிநிதிகள் முதலாவது பாராளுமன்றத்திற்குத் தெரிவானார்கள்.

முதல் தேர்தலில் ஆட்சிக்கு வந்த டி.எஸ்.சேனநாயக்க தலைமையிலான ஐ.தே.கட்சிக்கு இது வயிற்றெரிச்சலாக இருந்தது. எழுபது வீதமான சிங்களப் பெரும்பான்மையைக்கொண்ட சிங்கள இனத்திற்குத் தலைமை தாங்கிய டி.எஸ். சேனநாயக்க, ஆங்கிலேயரிடம் தான் கற்றுத் தேர்ந்த ஜனநாயக ஆட்சிமுறையை முற்றிலும் ஒதுக்கிவைத்துவிட்டு, பெரும்பான்மை இனத்தின் அதிகாரத்தைக்கொண்டு தமிழ்த் தேசிய இனத்திற்கு எதிராக இன ஒதுக்கல் ரீதியில் நடவடிக்கை எடுக்க முற்பட்டார். இலங்கையின் தமிழ்ப்பெரும் தலைவர்களின் ஒத்துழைப்புடன் பிரித்தானியாவிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்ட சுதந்திரத்தை சிங்களவருக்கேயுரியதாக கருதிக்கொண்டார். பெரும்பான்மையைக்கொண்ட அவரது சிங்கள அரசு, சட்டங்களைத் துஷ்பிரயோகம் செய்ய முற்பட்டது. ஜனநாயகம் என்ற போர்வையில் இனஒதுக்கல் நடவடிக்கைகள் அரங்கேறின.

1948 இல் பத்து இலட்சம் தமிழ்த்தோட்டத்தொழிலாளர்களின் உரிமைகளைப் பறித்து, அவர்களை நாடற்றவர்களாக்கியதன் மூலமாக சிங்கள அரசு கொடுத்த முதல் அடியே தமிழ்த் தொழிலாளர்களுக்கு எதிராக இழைக்கப்பட்ட ஆரம்பகட்ட நடவடிக்கையாகும். அதனால் அத் தொழிலாளர்கள் அனுபவித்த இன்னல்களும் அனர்த்தங்களும் அளப்பரியன. அவர்களது பாதிப்புக்களை இந்நூலில் பின்னைய பக்கங்களில் விவரித்துள்ளேன். மலையகத் தொழிற்சங்கங்கள் 50 வருடங்களாக நடத்திவரும் உரிமைப் போராட்டங்களும் அதனால் ஏற்பட்ட உயிர் இழப்புக்களும், இதர பாதிப்புக்களும்; இலங்கை அரசியல் சமூக வரலாற்றில் மறைக்கமுடியாதவை.

தமிழ்த் தொழிலாளர்களின் கடும் உழைப்பால் மலையகப் பிரதேசம் பொன் கொழிக்கும் பூமியாக விளங்கியது. இந்நாட்டின் தேசிய வருவாயில்

மூன்றில் ஒரு பங்கைப் பெற்றுக்கொடுக்கும் பொருளாதார வளம் தேயிலை, இரப்பர், கொக்கோ, தென்னம் தோட்டப் பயிர்ச்செய்கைகளாகும்.

நெற்றி வியர்வை நிலத்தில் சிந்த, குளிர் மழை பாராது குறைந்த சம்பளத்திற்கு தங்களை முழுமையாக அர்ப்பணித்து உழைத்து வந்த 10இலட்சம் தமிழ்த்தொழிலாளர்களின் வாக்குரிமை குடியுரிமை பறிப்பதற்குச் சுதந்திரம் கிடைத்தவுடன் சட்டம் நிறைவேற்றியது ஐ.தே.கட்சி அரசாங்கமே.

1948இல் சிங்கள அரசினால் கொண்டுவரப்பட்ட கொடூர சட்டங்களினால் சகல உரிமைகளையும் இழந்த 10இலட்சம் மலையகத் தமிழ்த் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கையில் 50 வருடங்களின் பின்னராவது முன்னேற்றம் கிடைத்ததா எனச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். தொழிலாளர்களைப் பாதுகாப்பதற்காவும், அதற்காக தொழிற்சங்கங்களை வளர்ப்பதற்காகவும் இயங்கிய பல இடதுசாரித்தொழிற்சங்கங்கள் 1948க்கு முன் கொடுத்த உரமான குரல்களும் போராட்டமும் சுதந்திர இலங்கையில் படிப்படியாகக் குறைந்துவிட்டன. 1956இல் சிங்களம் மட்டும் சட்டத்தின் பின் இடதுசாரித் தொழிற்சங்கங்களில் இனவாதம் தலைதாக்கியதனால் தோட்டத்தொழிலாளர்களின் ஈடேற்றத்திற்கு குரல்கொடுக்க தொழிலாளர்களின் தோழர்கள் என்று அழைக்கப்படும் தொழிற்சங்கங்கள் முன்வரவில்லை.

உழைத்து உழைத்து உருக்குலைந்த மலையகத் தொழிலாளர்களில் 80வீதத்திற்கும் மேற்பட்டவர்கள் கல்வியறிவு அற்றவர்களாக இருந்த படியால் அவர்களின் அறியாமையை நன்கு பயன்படுத்தி தொழிற்சங்கங்கள் தங்களை வளர்த்துக்கொண்டனர்.

1949இல் இந்திய மக்களின் வாக்குரிமை, பிரஜா உரிமைச் சட்டங்களை ஐக்கிய தேசியக் கட்சி நாடாளுமன்றத்தில் கொண்டுவந்த போது அதை வன்மையாக எதிர்த்த தந்தை செல்வாவும், கோப்பாய் கோமகன் வன்னியசிங்கம் அவர்களும் இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சியை உருவாக்கி மலையகத் தமிழ் மக்களின் உரிமைக்கே குரல்கொடுத்து வந்தனர். மலையக மக்களிடையே கல்வி கற்கும் ஆற்றல் மிக்கவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு கல்வி கற்கும் வாய்ப்பும் வசதியும் இல்லாதிருந்தமையே திரு. வன்னியசிங்கம் அவர்கள் அன்று நன்கு உணர்ந்திருந்தார். மலையகத் தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகளுக்கு உபகாரச் சம்பளம் அளித்து யாழ்ப்ப

பாணத்துக் கல்லூரிகளில் படிக்க வைப்பதற்கான திட்டமொன்றைக் கொண்டுவந்தார். மலையகத் தமிழ்த் தொழிலாளர்களின் மேம்பாட்டுக்கு அங்கும் கல்விமாண்கள் தோன்ற வேண்டும் என்ற அடிப்படைக்கொள்கையை இலங்கைத் தமிழரசுக்கட்சி (சமஷ்டிக் கட்சி) கொண்டிருந்தது. இலங்கைக்கு ஒரு சமஷ்டி அரசியல்முறை ஏற்படும்பொழுது மலையகத் தமிழர்களுக்கும் ஒரு சுதந்திர அரசு ஏற்படுத்தும் நோக்கம் இக்கட்சிக்கு இருந்தது. தந்தை செல்வா மலையகத் தமிழ்த் தொழிலாளர்களின் பிரச்சினைகளில் அதிக அக்கறை கொண்டிருந்தார். அன்று பாராளுமன்றத்தில் இந்திய வம்சா வழியினரின் பிரஜா உரிமைச் சட்டத்தை எதிர்த்துப் பேசும்போது 'இன்று மலையகத்தமிழ் மக்களுக்கு! நாளை எமக்கு!!' என்று கூறினார். அவர் அன்று தீர்க்கதரிசனமாகக் கூறியது பின்னாளில் நிதர்சனமாகவே நடந்தேறியது. அவ்வளவு தீர்க்கதரிசனத்தோடு மலையகத் தமிழ் மக்களின் பிரச்சினைகளை அவர் அணுகியிருந்தார். தந்தை செல்வாவுக்கு பக்கபலமாக இருந்த அரசியல் மேதை திரு.வன்னியசிங்கம் மலையக மக்களின் கல்வி வளர்ச்சியில் அக்கறைகொண்டு அதற்கான ஒரு திட்டத்தை வளர்த்தார். அதைச் செயற்படுத்த அன்று மலையகத்தில் செல்வாக்கில் இருந்த தொழிற்சங்கங்கள் இணைந்து செயற்படும் மனோநிலையைக் கொண்டிருக்கவில்லை. இந்தியத் தமிழர்கள் தனிமையான இனம் என்ற போக்கில் அவர்கள் தனிப்போக்கைக் கடைப்பிடித்தனர். இருப்பினும் திரு.வன்னியசிங்கம் அவர்கள் தானே அத்திட்டத்தைத் தயாரித்து செயற்படுத்த இருந்தவேளையில் 1959இல் காலன் அவரைக் கவர்ந்து சென்றுவிட்டான். அதனால் தமிழரசுக்கட்சிக்குப் பெரும் இழப்பு ஏற்பட்டது. மலையகத் தமிழ்த் தொழிலாளர்களுக்கும் இதுவொரு பெரும் இழப்பே யாகும். மிக மோசமான நிலையிலிருந்த மலையகத் தொழிலாளர்களின் அல்லல் இன்னும் தொடர்ந்துகொண்டே இருக்கிறது.

மலையகத்தமிழ் தொழிலாளர்கள் பல்வேறு கூறுகளாக்கப்பட்டு சமூக நெறிமுறைகள் அனைத்தும் சீர்கெட்டு சிக்கல்கள் பலவற்றின் சிதைவு களுக்கு முகம்கொடுத்து அங்கீகாரமற்ற சமூகமாக நிலை தடுமாறிய துக்ககரமான நிலையில் வாழ்ந்து வருகின்றனர். அவர்கள் அரசியல், பொருளாதார, சமூக, கலை, கலாச்சார, கல்வித்துறை சார்ந்த அனைத்துத் துறைகளிலும் பின்னடைவுடன் வாழ்ந்து வருகின்றனர். அம்மக்கள் ஒரு தேசிய அங்கீகாரம் பெறாத இனமாக ஒதுக்கப்பட்டுள்ளனர். திரு. தராக்கி

சிவராம் சில வருடங்களுக்கு முன் வீரகேசரி வார இதழில் மலையகத் தொழிலாளர்களின் அவலங்கள் பற்றி எழுதிய கருத்தை இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

“உரிமைகள் எதையும் சட்டபூர்வமாக ஊர்ஜிதம் செய்யப்படாத மக்களாகவும், தேசிய உள்ளடக்கத்தில் இம்மக்களை விதேசியர் என்ற முத்திரை குத்தப்பட்டு இந்திய முகமூடிக்குள் முடக்கப்பட்டுள்ள சமூகமாகவும், உழைப்பின் மூலம் உச்சக்கட்ட வெளிநாட்டுச் செலாவணியைத் திரட்டித்தந்தும் உதாசீனம் செய்யப்பட்ட சமூகமாகவும், ஓசித்தாவர லயன் அறைகளுக்குள் ஒண்டியிருக்கும் கூட்டமாகவும் அந்த குடியிருப்புக்களின் சொந்தம் உறுதி செய்யப்படாத நிலையிலும் வாழ்கின்றனர். அரசாங்கத்துறை தொழில்வாய்ப்பேதும் சுதந்திரமாகக் கிடைக்காத துர்ப்பாக்கிய சமூகமாகவும், தொழிலாளர் வர்க்க அங்கீகாரம் பெறாத நாட்கூலி என்ற கேவலத்தைக் கேடயமாகக்கொண்டு ‘கூலிகள்’ என்ற பட்டத்தைச் சமந்து கொண்டிருக்கும் சமூகமாகவும் உழைப்புக்கேற்ற சரிநிகரான சம்பள உயர்வைப் பெறமுடியாத ஏமாளிச் சமூகமாகவும் எடுப்பார் கைப்பிள்ளையாக எவர் ஆட்சிக்கு வந்தாலும் கெடுப்பாரோடும் கேடு நினைப்பாரோடும் கொடியேந்தி குற்றேவல் புரியும் சமூகமாகவும் உள்ளது இந்த தமிழர்களின் நிலை.

தோட்டத்துறை’ லயின் காம்பிறா’க்களில் வாழும் எந்த ஒரு தோட்டத் தொழிலாளிக்கும் அவன் வாழும் அல்லது குடியிருக்கும் காம்பிறாவும், அது சார்ந்த மரக்கறித் தோட்டம் உள்ளிட்ட சுற்றிடமும் சொந்தமாக்கப்பட்டு சட்டபூர்வமான அங்கீகாரத்தோடு காணி, வீட்டு உறுதி என்பன வழங்கப்பட்டுள்ளதா?

தொழிலாளர்களுக்குச் சேர வேண்டிய கொடுப்பனவுகளிலிருந்தோ, அல்லது அவர்களின் சேமிப்புக்களிலிருந்தோ கடனாக அறவிடப்படாது முற்று முழுதான அரச மூலதனத்தில் வீடுகள் கட்டிக்கொடுக்கப்பட்டுள்ளதா?

இன்று மாடி வீடுகள் என்ற பெயரில் கட்டிக்கொடுத்து வருடக்கணக்கில் தொழிலாளிகள் அவ்வீட்டிற்கான முழு மதிப்பீட்டுத் தொகையை கடனாகச் செலுத்திட வேண்டிய நிலைக்கு உள்ளாகி அல்லல்படுகிறானே! இது சரியா?

தோட்டத் தொழிலாளர்களின் சம்பள உயர்வுப் பிரச்சினைக்கு கடந்த இருபதாண்டு காலமாக என்ன முடிவு எடுக்கப்பட்டது?

அரசுகள் தலையிட்டு சட்டபூர்வமான சம்பளம் நிர்ணயிக்கப்பட்டதா? அல்லது துரைமார் சம்மேளத்தின் தயவில் கிடைக்கும் மடிப்பிச்சையேதான் சம்பளமா? கடந்த காலங்களில் விட்டுப்போன பாக்கிகள், தீராத நிலுவைகள் என்பனவற்றில் ஏதாவது தொழிலாளர்களுக்கு கிடைத்ததுண்டா?

திட்டமிட்ட சிங்களக் குடியேற்றத்தால் தமிழர்கள் மரபுவழித் தாயகத்தை அபகரித்து பத்து இலட்சம் தமிழ் மக்களை நாடற்றவர்களாக்கியது போன்ற இன ஒதுக்கல் நடவடிக்கைகளை சுதந்திர இலங்கையில் முதற் பிரதமராகத் தெரிவுசெய்யப்பட்ட ஏழாம் வகுப்பு வரை மட்டுமே படித்த டி.எஸ். சேனநாயக்கா அவர்கள் திட்டமிட்டு செயலாற்றினார். இவர் படித்த மேதைகளிலும் பார்க்க, பிரித்தானிய ஆட்சியாளர்களிடமிருந்து அரசியல் ராஜதந்திரங்களையும், பிரித்தானிய ஆட்சிமுறையையும் கற்றுக்கொண்டனர். அதனால் படித்த பெரும்தலைவர்களாகிய அடங்காத தமிழன் சுந்தரலிங்கம், சட்டமேதை ஜீ.ஜீ.பொன்னம்பலம் போன்றவர்களை ஆரம்பத்தில் தனது அமைச்சரவையில் வைத்து ஏமாற்றித் தனது காரியங்களைச் சாதித்துக்கொண்ட தந்திரசாலி. தமிழ்த் தலைவர்களை ஏமாற்றினார் என்ற பெயரைச் சம்பாதித்தாலும் டி.எஸ்.சேனநாயக்கா சிங்களவர்களுக்கு நல்லதையே செய்தார்.

இவரைத் தொடர்ந்து தொடர்ச்சியாக பதவிக்கு வந்த சிங்களத் தலைவர்கள், இனவாதிகளாகச் செயற்பட்டதனால் தமிழ் அரச ஊழியர்களும் தமிழ்த் தொழிலாளர் வர்க்கமும் பல்வேறு பாதிப்புகளுக்கு உட்பட்டனர். சிங்கள அரசுகளினால் தொடர்ச்சியாக மேற்கொள்ளப்பட்ட இனஒதுக்கல் கொள்கைகளாலும், காலத்திற்குக் காலம் இடம்பெற்ற இனக்கலவரங்களினாலும் தமிழ்த் தொழிலாளர் வர்க்கம் பாரிய பாதிப்புக்களையும், அவலங்களையும் அனுபவிக்க வேண்டிய நிர்க்கதி நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர்.

தகைமையும், திறமையும், நிருவாக வல்லமையும் கொண்ட தமிழ் அரசாங்க ஊழியர்கள் படிப்படியாக சுதந்திரத்துக்குப் பின்னர் பழிவாங்கப்பட்டனர். பிரித்தானிய ஆட்சிக்காலத்தில் திறமையின் அடிப்படையில் அரச ஊழியர்கள் தெரிவுசெய்யப்பட்டபொழுது கற்றறிந்த தமிழர்கள் அதிகமாகத் தெரிவுசெய்யப்படும் வாய்ப்பு இருந்தது. கல்வியையே தமது சொத்தாகக் கொண்ட தமிழர்கள் கடும் முயற்சியால் படித்து கல்வி

யறிவு பெற்றிருந்ததால் அரச உயர் பதவிகளை திறமையின் அடிப்படையில் பெற்று அரச அலுவலகங்களில் பணிபுரிந்து வந்தனர்.

இலங்கை சுதந்திரமடைந்த போது, இலங்கையின் அரச பதவிகளிலும், நிர்வாக சேவைகளிலும் தமிழர்கள் அதிகமாக இருந்ததை சிங்களத் தலைவர்களால் சகித்துக்கொள்ள முடியவில்லை. தமது அரசியல் அபி லாஷைகளை அடைவதற்கும், சிங்கள மக்களின் ஆதரவைப் பெறுவதற்கும் 'தமிழர்கள் பெரும்பான்மையாக அரச அலுவலகங்களில் இருக்கிறார்கள்' என்ற துவேசப்பிரச்சாரத்தை சிங்களத் தலைவர்கள் கட்டியெழுப்ப முற் பட்டனர். இது அவர்களது தேர்தல் பிரச்சாரக் கருவியாக மாறியது. பிரித்தானிய நாட்டில் ஒக்ஸ்போட் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்துப் பட்டம் பெற்ற சிங்களத் தலைவர் எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி.பண்டாரநாயக்கா அவர்கள் 24மணித்தியாலத்தில் சிங்கள மொழிச்சட்டத்தைக் கொண்டுவருவேன், மலையக மக்களை கடலுக்குள் தள்ளுவேன் என்ற தேர்தல் கோசத்தை முன்வைத்தார். கிராமப்புற சிங்கள மக்களிடையில் துவேசத்தைப் பரப்பி அவர்களை இனரீதியாக எழுச்சியடையச் செய்தார். தமிழ் அரச ஊழியர்களுக்கு எதிரான வெறுப்புணர்வை சிங்கள மக்களிடையே வளரச்செய்தார்.

இலங்கை சுதந்திரம் அடையும்போது இடதுசாரித் தொழிற்சங்கங்கள் வளர்ச்சியடைந்திருந்தபடியால், இலங்கையில் தொழிலாளர்கள், அரச ஊழியர்கள், தமிழர்கள், சிங்களவர்கள் என்ற வேறுபாடின்றி வர்க்கரீதியாக ஒன்றுபட்டு தொழிலாளர்கள் என்ற அணியில் திரண்டிருந்தனர். அவ் வேளையில் அரச ஊழியர்களின் மாபெரும் தொழிற்சங்கமாக விளங் கியது 'அரச லிகிதர் சேவைச் சங்கம்' ஆகும். இது ஒரு பலம் வாய்ந்த தொழிற்சங்கமாக இருந்தது. இதை ஆரம்பத்தில் கட்டியெழுப்பத் துணைநின்றவர்கள் தமிழர்களே. தொழிற்சங்கவாதி திரு.கே.சி. நித்தியானந்தா, திரு.பாலா தம்பு, திரு. கிருஷ்ணா வைகுந்தவாசன், திரு.ஆசீர்வாதம் மற்றும் 1947 பொது வேலைநிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டு இறந்த திரு.கந்தசாமி போன்ற பல தமிழ் அரச ஊழியர்கள் சிங்கள வர்களுடன் இணைந்து இத்தொழிற்சங்கத்தைக் கட்டியெழுப்பினர். இன்று கொழும்பு கே.சிற்றம்பலம் காடனர் மாவத்தையில் அமைந்துள்ள அரச லிகிதர் சேவைக்கட்டிடத்தைக் கட்டியெழுப்ப வித்திட்டவர் திரு.கே.சி. நித்தியானந்தா அவர்களாவார். 1956இல் சிங்களம் மட்டும் சட்டம் வந்த பின்னர் இச்சங்கத்திற்குள்ளும் இனவாதம் புகுந்துவிட்டது. அது சிங்கள

அரச ஊழியர்களின் நலனைப் பாதுகாக்கும் தொழிற்சங்கமாக மாற்றம் பெற்றது.

1958 இனக்கலவரத்தை அடுத்து அவசரகாலச்சட்டம் 58 (Emergency 58) என்ற ஆங்கில நூலை எழுதிய திரு.தாசிவித்தாச்சி என்ற ஏரிக்கரைப் (Lake House) பத்திரிகையாளர், அரச ஊழியர்கள் கொலைசெய்யப்பட்ட சம்பவத்தை அந்நூலில் விரிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். தொடர்ந்து இந்நாட்டில் 1977, 1981, 1983 இனக்கலவரங்களின் போதும் 30 வருட போர்ச் சூழலிலும் தமிழ் ஊழியர்களுக்கு சிங்கள அரசு கொடுத்த நெருக்கடிகளாலும், பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டத்தின் கீழ் எல்லாத் தமிழர்களும் புலிகளே (விடுதலைப் போராளிகள்) என்று பயமுறுத்தியும், தமிழ் ஊழியர்களும், தமிழ்த் தொழிலாளர்களும் பதவிகளை இழக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தமான சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தியிருந்தார்கள். மேற்கண்ட சூழலில் படிப்படியாக தமிழ் அரச ஊழியர்களின் இருப்பு கேள்விக் குறியானதுடன், படிப்படியாக அவர்களது எண்ணிக்கையும் குறைந்து வந்தது. இது தொடர்பான ஆதாரபூர்வமான புள்ளி விபரங்கள் இந்நூலில் பிற்பகுதியில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன.

காலஞ்சென்ற எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி.பண்டாரநாயக்க கொண்டு வந்த சிங்களம் மட்டும் சட்டம் அரசுத்துறையில் பணியாற்றிய தமிழ் ஊழியர்களுக்குப் பெரும் அடியாக அமைந்தது. ஆங்கிலம் ஆட்சி மொழியாக இருந்தபடியால் ஆங்கில அறிவுடன் அரசு பதவிகளுக்கு நியமிக்கப்பட்டவர்கள், சிங்கள மொழியில் அரசுகருமங்களை ஆற்ற வேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்த நிலை ஏற்பட்டதும் சிக்கலுக்குள்ளானார்கள். அவ்வாறு பணியாற்ற முடியாதவர்கள் பதவியிலிருந்து இளைப்பாற வேண்டும் அல்லது பதவிகளை விட்டுச் செல்லவேண்டும் என்ற நிபந்தனை அரசினால் விதிக்கப்பட்டது. இது தமிழ் ஊழியர்களின் ஆட்பலத்தை (அரசு துறைகளில்) குறைப்பதற்கு ஆட்சியாளர்கள் மேற்கொண்ட திட்டமிட்ட இன ஒதுக்கல் முறையாகும். மறைமுகமாக தமிழ் ஊழியர்களின் தொகையைக் குறைத்து சிங்களவர்களை அந்த இடத்தில் அமர்த்துதல் என்பதே அவர்களின் நோக்கமாயிற்று. இந்த ஒடுக்குமுறைகளை எதிர்த்திருக்கவேண்டிய அன்றைய தொழிற்சங்கங்கள் கண்டும் காணாமலும் இருந்து அமைதிகாத்தன. வர்க்க ரீதியாக சிங்கள-தமிழ்த் தொழிலாளர்களை ஒன்றிணைத்துச் செயற்பட்டு வந்த இடதுசாரித் தொழிற்சங்கங்கள் கூட

இந்தத் திட்டமிட்ட தமிழ் அரச ஊழியர்களின் குறைப்பிற்கு எதிராகப் பெரிய அளவில் குரல்கொடுக்க முன்வரவில்லை.

அத்தொழிற்சங்கங்கள் தமது எதிர்காலத்தை நோக்காகக் கொண்டு இனரீதியாக செயற்பட வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். எனவே சிங்களம் மட்டும் சட்டத்தால் வர்க்க ஒற்றுமை குலையத் தொடங்கியது. தமிழர்-சிங்களவர் உறவு விரிசல் அடையத் தொடங்கியது. தமிழ் ஊழியர்களை, தமிழ்த் தொழிலாளர்களைப் பாதுகாக்க மொழிவழித் தொழிற்சங்கங்கள் தோற்றம் பெற்றன. மொழிவழிப் பிரிவினை பின்னர் நாட்டுப் பிரிவிற்கும் அடித்தளமாக அமைந்தது.

பின்னிணைப்புகள்

I. தொழிற்சங்கங்களும் சுயநிர்ணய உரிமையும்

1980 ஜூன் 5ம் திகதி நடைபெற்ற தேசிய எதிர்ப்புத்தினத்தில் தமிழ்த் தொழிலாளர்களும் தமிழ்த்தொழிற்சங்கங்களும் பெருமளவு பங்கு பற்றியமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

தொழிற்சங்க கூட்டுக்கமிட்டி 23 கோரிக்கைகளை முன்வைத்து ஆரம்பித்த தேசிய எதிர்ப்புத்தினத்திற்கு அரசியல் கொள்கையில் முரண்பட்ட கருத்துடைய பல அரசியல் கட்சிகளும் தொழிற்சங்கங்களும் ஆதரவளித்தன. 1953 ஆம் ஆண்டு ஹர்த்தாலுக்குப் பின் இதுவே முதற் தடவையாகும். 1953 ம் ஆண்டு இடதுசாரிகள் நடாத்திய ஹர்த்தாலுக்கு வடகிழக்கு மாகாணங்களில் தமிழ் அரசுக் கட்சியின் ஆதரவு கிடைத்ததால் ஹர்த்தால் பெரும் வெற்றிகரமாக நடந்தேறியது.

அதேபோன்று 1980 ஜூன் 5ம் திகதி நடைபெற்ற தேசிய எதிர்ப்புத்தினத்திற்கு தமிழர் விடுதலைக்கூட்டணி, தமிழ் இளைஞர் பேரவை, தமிழ் தொழிற்சங்கக் கூட்டணியின் ஆதரவு என்பன கிடைத்த படியால் இவ் எதிர்ப்புத்தினம் வட மாகாணத்தில் மிக வெற்றிகரமாக நடைபெற்றுள்ளது.

வட மாகாணத்திலுள்ள இடதுசாரி தொழிற்சங்கங்களும் குறிப்பாக தொழிற்சங்க கூட்டுக்குழு வடபிராந்தியக்கிளை என்பனவும் இணைந்து பணியாற்றியதும் எதிர்ப்புத்தினம் வெற்றியளிக்கக்காரணமாகவிருந்தது. தென்பகுதியிலும் பார்க்க, வடபிரதேசத்தில் பல கடைகள் பூட்டப்பட்டும், கறுப்புக்கொடிகள் பறக்கவிடப்பட்டும், மாநகரசபை மேயர் தொடக்கம் உள்ளூராட்சி மன்ற உறுப்பினர்கள், ஊழியர்கள் கறுப்புப்பட்டியணிந்து கடமைக்கு சென்றதும், ஆசிரியர் சங்கங்களின் சிறப்பான ஊர்வலம், மறியல் போராட்டம், அரசாங்க ஊழியர்கள் அணி அணியாகத் திரண்டு யாழ் கச்சேரிக்கு முன்பதாக நடாத்திய மறியல் போராட்டம், பல்கலைக்கழக மாணவர்களின் பகிஷ்கரிப்பு ஆகியன மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்றதன் மூலம், மற்றெல்லாப்பகுதியிலும் பார்க்க இப்பகுதியில் எதிர்ப்புப் போராட்டம் வலுவடைந்திருந்தது என்பதை இலங்கையிலுள்ள தொழிலாளர்களும் தொழிற்சங்கங்களும் அங்கீகரித்துள்ளன.

ஐலின் 5ம் திகதி மாலை கொழும்பு நகர மண்டபத்தில் நடைபெற்ற கந்தசாமி நினைவுக்கூட்டத்தில் இந்த உண்மையை எடுத்துக்கூறிய போது சிங்கள தொழிலாளர் அனைவரும் கைதட்டி கரகோஷம் செய்து வர வேற்றனர். தமிழ் தொழிலாளர்கள் எந்த போராட்டத்திற்கும் தயாராக இருக்கின்றார்கள் என்ற உண்மையை இதுவரையும் வகுப்பு வாதம் பேசி வந்த சிங்கள தொழிலாளர்களும் சிங்கள தொழிற்சங்கங்களும் உணர்ந்துள்ளன.

இனக்கலவரத்தின் போது தமிழ்த் தொழிலாளர்களையும், தமிழ் மக்களையும் ஈவிரக்கமற்ற முறையில் தாக்குவதில் தீவிரம் காட்டிய சிங்கள தொழிலாளர்கள் ஐலின் 5ம் திகதிய தேசிய எதிர்ப்பு போராட்டத்தில் முன்னின்று போராடத் திராணியற்றவர்களாக இருந்ததையும் நாம் காணக்கூடியதாக இருந்தது.

எது எப்படி இருந்தாலும், தொழிலாள வர்க்கத்தினதும் இந்நாட்டு மக்களினதும் பொதுப்பிரச்சனைக்கு முன்னின்று போராட தமிழ்த் தொழிலாளர்களும் விவசாயிகளும் பின்வாங்க மாட்டார்கள் என்பதை ஐலின் 5ம் திகதிய எதிர்ப்பு தினம் எடுத்துக் காட்டியுள்ளது. தொடர்ந்தும் இந்த ஒற்றுமையையும் ஐக்கியத்தையும் நிலைநாட்ட வேண்டுமாயின் இதுவரையும் தமிழர்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை ஏற்றுக்கொள்ளாத இடதுசாரித் தொழிற்சங்கங்களும் இதனை அங்கீகரிக்க முன்வரவேண்டும்.

தொழிற்சங்க கூட்டுக்குழுவினிலுள்ள இலங்கை வர்த்தக ஊழியர் சங்கம் “வாசு” அணியிலுள்ள தொழிற்சங்கங்கள், இலங்கை ஆசிரியர் சங்கம், இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் ஆதிக்கத்திலுள்ள தொழிற்சங்கங்கள், எட்மன் சமரக்கொடி அவர்களின் கட்சி, மல்லவராச்சியின் மாக்சீய இளைஞர் முன்னணி ஆகியன தமிழர்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரித்துள்ளன.

தொழிற்சங்க கூட்டுக்குழுவில் உறுப்புரிமை இருக்கும் ஏனைய தொழிற்சங்கங்களையும் காலகட்டத்தில் தமிழர்கள் சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரிக்க வைக்கவேண்டிய பெரும் பொறுப்பு தொழிற்சங்க கூட்டுக்குழுவின்குரியதாகும்.

II. வட மாகாண விவசாய விஸ்தரிப்பு சேவையாளர் சங்கத்தின் வெது வருடாந்த பொதுக்கூட்டத்தில் (1982) ஐ.தி.சம்பந்தன் ஆற்றிய உரை

சிங்களம் மட்டும் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டதன் பின்னரே இந்நாட்டின் மொழிவழி தொழிற்சங்கங்கள் தோன்றின. பல்வேறு துறைகளிலும் வழிகாட்டிடவும், தமிழ் ஊழியர்கள் தமது பிரச்சனைகளை கவனிப்பதற்காகவும் இதுகாறும் முப்பதுக்கு மேற்பட்ட தொழிற்சங்கங்கள் தோன்றியுள்ளன. அதில் ஒன்று தான் வட மாகாண விவசாய விஸ்தரிப்பு சேவையாளர் சங்கம்,

சிங்கள தொழிற்சங்கங்களிலிருந்து பிரிந்து நீங்கள் தனியான தொழிற் சங்கம் அமைத்ததன் அடிப்படை நோக்கம் உங்கள் அடிப்படை பிரச்சினைகளுக்கு தன்மானத்தோடு போராடி வெற்றிகாண வேண்டுமென்பதே யாகும். உங்களை மிகப் படுமோசமாக பாதித்த பிரச்சனை சிங்களத் தேர்ச்சியின்மையே. நீண்டகாலமாக சேவை செய்த உங்களிற் பலர் சிங்களத் தேர்ச்சியின்மையின் காரணத்தினால் வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளீர்கள். அதனால் அவர்களும் அவர்களது குடும்பங்களும் படுமோசமாக பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். இந்தச்சூழ்நிலையில் தான் உங்களின் சங்கத்தின் வெது ஆண்டுப் பொதுக்கூட்டம் நடைபெறுகின்றது.

நான் தொழிற்சங்கக் கூட்டணியின் செயலாளர் நாயகமாகப் பணியாற்றிய காலத்தில் சிங்களத் தேர்ச்சியின்மையால் பாதிக்கப்பட்ட உங்கள் உறுப்பினர்களின் விஷயமாக பல நடவடிக்கைகள் எடுத்தோம். எதுவும் நிரந்தர பலனை அளிக்கவில்லை என்றே நினைக்கிறேன். இது சம்பந்தமாக மற்றும் துறையிலுள்ள பலரும் பாதிக்கப்பட்டிருந்தனர். சிங்களத் தேர்ச்சியின்மையால் பாதிக்கப்பட்ட அனைவரின் விடயமாகவும் தீவிர போராட்டம் நடாத்தவேண்டுமென விரும்பினோம். தமிழ் தொழிற்சங்க கூட்டணி மூலம் அத்தகைய ஒரு போராட்டத்தை நடாத்தலாம் என பல வழிகளிலும் முயன்றோம். பயன் கிடைக்கவில்லை. தமிழ் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் பலரை அணுகினோம். அவர்களில் எவராவது ஒருவர் மனம் வைத்து இந்த விடயத்தில் நிவாரணம் கிடைப்பதற்கு வழி கிடைக்கப்பெறாது விடில் தொடர்ந்து போராடுவதற்கு தமிழ்தொழிற்சங்கங்கள் கூட்டணி தயாராக இருக்க வேண்டும். இன்று அது செயற்படுகின்ற வேகத்தைப்

பார்க்கும் போது எவ்வளவு தூரம் தமிழ் தொழிலாளர்களின் மிக மோசமான பிரச்சனைகளுக்கு குரல் கொடுக்க முன்வரும் என்பதை பொறுத்திருந்து பார்ப்போம்.

தமிழ் தொழிற்சங்கங்களின் கூட்டணியை தமிழ் தொழிலாளர்களின் பேரியக்கமாக கட்டியெழுப்ப சகல பிரச்சனைகளுக்கும் குரல் கொடுக்கக் கூடிய பலம் வாய்ந்த தொழிற்சங்கமாக திகழ வேண்டுமென்பது எனது ஆசை. அதற்கோர் மத்திய செயலகம் தமிழ் பகுதியில் அமைய வேண்டும். தலைவர் அல்லது செயலாளர் உட்பட முழு நேர ஊழியர்கள் மத்திய செயலகத்தில் எந்நேரமும் பணியாற்ற வேண்டும் என்பதற்காக யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு செயலகத்தை ஆரம்பித்தோம். அதை தலைமைச் செயலகம் ஆக்குவதற்கு தமிழ்தொழிற்சங்க கூட்டணி இப்பொழுது தயங்குகிறது.

மொழிவழி தொழிற்சங்கங்களுக்கு நல்ல எதிர்காலம் இருக்கிறது. அவற்றைக் கட்டியெழுப்புவதற்கு முழு நேரத் தலைவர் தேவை. தற்போது தமிழ் தொழிற்சங்க கூட்டணியின் தலைவராக இருக்கும் பண்டிதர் கா.பொ. இரத்தினம் பா.உ. மிக நல்லவர், வல்லவர். ஆனால் அவர் தொகுதி வேலைகளை கவனிக்க வேண்டும். தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் தலைமை அலுவலக நிர்வாகப் பொறுப்பை கவனிக்க வேண்டும். தமிழர் பிரச்சினைகள் சம்பந்தமாக அடிக்கடி பாராளுமன்றத்தில் கேள்விகள் எழுப்பிக் குரல் கொடுக்க வேண்டும். இத்தனை பொறுப்புக்களுடனும் ஒரு தொழிற்சங்கத்தை கட்டியெழுப்ப முடியும் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்களா?

இந்த நாட்டில் உண்மையாக தொழிற்சங்க இயக்கத்தை கட்டியெழுப்பிய தலைவர்கள் முழு நேரத்தையும் காலத்தையும் அந்த இயக்கத்திற்கு அர்ப்பணித்து வந்ததையிட்டு நாம் சிந்திக்க தவறக்கூடாது. தமிழர் விடுதலைக்கூட்டணியின் வற்புறுத்தலின் பேரில் தலைமைப் பதவியை ஏற்றேன் என்று கூறிக்கொண்டு நம்பிக்கை வைத்த தமிழ் தொழிலாளர்களை நாம் நட்பாற்றில் விட்டுவிடக்கூடாது. வீட்டில் காரியாலயத்தை வைத்து தொழிற்சங்கம் நடாத்த முடியாது. அதற்கென ஒரு தனி அலுவலகம் இருக்க வேண்டும். தலைவர், செயலாளர் முழு நேர ஊழியர்களாக பணியாற்ற வேண்டும். கருத்தரங்குகள் நடாத்த வேண்டும். தொழிற்சங்க பிரதிநிதிகளை அடிக்கடி சந்திக்க வேண்டும். தொழிற் தகராறுகளை உடனுக்குடன் தீர்க்க வேண்டும். ஒரு வேலை நிறுத்தம் என்று வரும்போது

இரவு பகலாகச் சிந்தித்து செயலாற்ற வேண்டும். இப்படி பல்வேறு பணிகள் உண்டு. தமிழ் ஊழியர் பிரச்சனை சம்பந்தமாக பாராளுமன்றத்தில் குரல் எழுப்பி அமைச்சர்களுடன் மட்டும் கதைத்தால் தொழிற்சங்க இயக்கத்தை வளர்க்க முடியாது.

அன்று நாம் திட்டமிட்டு செயலாற்றியிருந்தால் இலங்கைத் தொழிலாளர் கழகம் மலையகத்தில் மலையகத் தொழிலாளர்களின் பேரியக்கமாக வளர்ந்திருக்கும். தமிழ் தொழிற்சங்கக்கூட்டணியின் முன்னாள் தலைவர் திரு.செல்லத்தம்பு பா.உ அவர்கள் அருமையான ஒரு திட்டத்தை வகுத்து 4 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தமிழர் விடுதலைக்கூட்டணியின் தலைமைப் பீடத்திற்கு சமர்ப்பித்திருந்தார். அப்படி ஒரு திட்டம் கிடைத்தது என்று கூட தலைமைப்பீடம் அறிவிக்கவில்லை. தலைமைப்பீடத்தால் தான் செயற்படுத்த முடியாவிட்டாலும் ஆர்வத்துடன் முன்னின்று உழைக்க வருபவர்களைக்கூட மட்டம் தட்டி விடுகிறார்களே.

தொழிற்சங்க துறையில் ஈடுபட்டு உழைக்க முன்வருபவர்களுக்கு மற்றைய அரசியற் கட்சிகள் கொடுக்கின்ற முக்கியத்துவமும் மதிப்பும் தற்போதைய தமிழர் விடுதலைக்கூட்டணி கொடுப்பதில்லை. தொழிற்சங்க துறையால் வளர்ந்து விடுவார்கள் என்ற பயமோ அல்லது இடதுசாரி இயக்கங்களுடன் இணைந்து விடுவார்கள் என்ற ஐயமோ இவர்களை இவ்வாறு சிந்திக்க வைக்கின்றது. தொழிற்சங்க கூட்டணியின் வளர்ச்சிக்கு பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கும் சில சலுகைகளையும் வசதிகளையும் பயன்படுத்துவதற்கு வழி செய்ய வேண்டுமென தமிழர் விடுதலைக்கூட்டணியின் தலைமைப் பீடத்திற்கு சில திட்டங்களைக் கொடுத்தேன். அது விடயமாக அண்மையில் நடந்த பொதுச்சபைக்கு அவர்கள் அறிக்கை எதுவும் சமர்ப்பித்ததாக தெரியவில்லை.

தமிழர் விடுதலைக்கூட்டணியை உடைந்து போகாமல் வலுவான இயக்கமாக கட்டி எழுப்புவதற்கு சில திட்டங்களை தயாரித்துக் கொடுத்தால் அது பற்றி நடவடிக்கை எடுக்க விரும்புகிறார்கள் இல்லை. பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களை பாதிக்கிறது என்றால் கைவிடப்படுகிறது. பிரச்சனைகள் இருந்தால் பேசித்தீர்ப்போம் சமர்ப்பியுங்கள் என்று கூறுகிறார்கள். தமிழர் விடுதலைக்கூட்டணியை புனரமைப்பு செய்வதற்கு திட்டங்கள் கொடுத்தால் கவனிக்கப்படுகிறதில்லை. அதை வெளியில் சொன்னால் இயக்கத்திலிருந்து விலத்தி விடுகிறார்கள். இப்படியான நிலை தொடர்ந்தும் நீடிக்குமானால்,

நேர்மையாக, உறுதியாக உழைக்கும் தொண்டர்களை இயக்கத்தை விட்டு வெளியேற்ற வேண்டிய நிலைதான் வரும்.

தீவிரமாக செயற்படுபவர்களின் உற்சாகத்தை குறைப்பதற்கு “ஊடுருவல்” என்று கூறி அவர்கள் மட்டம் தட்டப்படுகிறார்கள். இடது சாரிகள் யாரோ இவர்களை வழிநடத்துகிறார்கள் என்று பட்டம் சூட்டப் படுகிறது. இதனால் இயக்கத்தின் தீவிரவாதிகள் பலர் ஒதுங்க வேண்டிய நிலை: அல்லது வேறு இயக்கம் அமைக்க வேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறது. ஏன் இப்படியான ஒரு சூழ்நிலையை தலைமைப்பீடம் உருவாக்குகின்றது?

தமிழ்த் தொழிலாளர்களே சிந்தியுங்கள்!

தமிழ் மக்களே தட்டிக் கேளுங்கள்!

தமிழர் விடுதலைக்கூட்டணி ஒரு விடுதலை இயக்கம். ஓய்வு பெற்றவர்களின் தங்குமிடமாக அது இருக்கக்கூடாது. அரச சேவையிலிருந்து அனுபவிக்கக்கூடியவைகளை அனுபவித்து விட்டு ஓய்வு காலத்தில் அரசில் சேர்ந்து பாராளுமன்றம் செல்வதை நோக்கமாக கொண்டு செயற்படக்கூடாது.

ஓய்வு பெற்றவர்களுக்கு ஓய்வுதியம் கிடைக்கிறது. இவர்கள் இயக்கத்தின் தலைமை அலுவலகத்தில் முழு நேர ஊழியர்களாக பணியாற்றி இயக்கத்தை வளர்க்க முன்னின்று உழைக்கலாம். இவர்களது அனுபவமும் செயற்திறனும் இங்கு நன்கு பயன்படுத்தப்படலாம். முதியவர்கள், அனுபவம் உள்ளவர்கள் இயக்கத்திலிருந்து முழு நேர ஊழியர்களாக செயற்படுவதன் மூலம் மக்களின் நம்பிக்கையையும் ஆதரவையும் பெறலாம். இப்படியான சில நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதன் மூலம் கட்சியில் புரட்சிகரமான மாற்றத்தை ஏற்படுத்தலாம். இயக்கம் வளர வேண்டும், தமிழ் மக்கள் விடுதலை பெற வேண்டுமென்ற சிந்தனை உள்ளவர்கள் இத்துறைக்கு தங்களை அர்ப்பணிக்க முன்வர வேண்டும்.

இந்தியாவில் இயக்கங்களில் பலவீனம் ஏற்படும் போது முதலமைச்சர்கள் தங்கள் பதவிகளை இராஜினாமா செய்து காங்கிரஸ் பணிகளில் ஈடுபட்டனர். அதனால் அவ்வியக்கம் புத்துயிர் பெற்றது. அதே போன்று தமிழர் விடுதலைக்கூட்டணியை விறுவிறுப்பான இயக்கமாக மாற்றுவதற்கும் சில பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் தங்கள் பதவிகளை இராஜினாமா செய்து இயக்கத்தில் முழுநேரம் ஈடுபட வேண்டும். இதுபற்றி

ஒரு திட்டத்தை தமிழர் விடுதலைக்கூட்டணியின் மத்திய செயற்குழுவிற்கு சமர்ப்பித்துள்ளேன். இத்திட்டத்தை அவர்கள் அமல் நடாத்துவார்களா?

இந்த அரசாங்கம் எம்மை அடியோடு ஒழித்துக்கட்டும் திட்டத்தையே செயற்படுத்தி வருகிறது. எம்மில் சிலரை திருப்திப்படுத்துவதற்கு அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக சிலவற்றை செய்து விட்டு தமிழர்களுக்கு ஏதோ செய்து விட்டதாக தம்பட்டம் அடிக்கிறது. ஆட்சேர்ப்புச் செய்வதில், பதவி உயர்வு வழங்குவதில் இனப்பாகுபாடு பெரும் அளவு காட்டப்படுகிறது.

தமிழர்களை அரசசேவையில் ஆட்சேர்ப்பு செய்வது 5 வீதமாக வீழ்ச்சியடைந்து விட்டது. இந்தக்கொடுமைகளை எதிர்த்துப்போராட தமிழ் தொழிற் சங்கக் கூட்டணி பலமானதாக கட்டியெழுப்பப்படவேண்டும்.

III. பெருகிவரும் தொழிற்சங்கங்களால் மலையகத் தமிழருக்கு என்ன பலன்? (கு.மீனாகரன்)

தொழிற்சங்கங்கள் இன்று அரசியல் மயப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு அரசியல் கட்சியும் தனக்கென தொழிற்சங்கங்கள் அமைத்துச் செயற்படுகின்றன.

மொத்த வியாபாரம் சில்லறை வியாபாரம் என்பது யாவரும் அறிந்தது. அது பொருட்கள் சம்பந்தமானது. இன்று அந்த வியாபாரம் பல்வேறு துறைகளிலும் காலூன்றிவிட்டதை அறியமுடிகிறது. அதிலும் தொழிற்சங்கத்துறையில் குறிப்பாக பெருந்தோட்ட தொழிலாளர்களுக்கான தொழிற்சங்கத்துறையில் களைகட்டியுள்ளமை தீவிரமாகச் செயற்படுகின்றமை தெரிகின்றது. முதலில்லாத வியாபாரமாக இத்தொழிற்சங்கத் தொழில் உள்ளது என்பதால் பல்வேறு தரப்பினரும் இதில் ஆர்வம் காட்டி வருவதைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

இந்தத் தொழிற்சங்க வியாபாரத்தொழில் செய்யும் தொழிலுக்கேற்ற கூலிகிட்டாத பல்வேறு அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவேற்றிக்கொள்ள முடியாத பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர் மத்தியிலேயே குறிப்பாகவும் சிறப்பாகவும் நடைபெற்று வருகிறது. அதற்கேற்ற பின்புலம்கொண்ட களமாகவும் பெருந்தோட்டத்துறையே உள்ளது.

தொழிற்சங்கமென்பது தொழிலாளர்களின் உரிமைகளைப் பேணி வளப்படுத்துவதுடன் அவர்களுக்கு ஏற்படும் பிரச்சினைகள் பின்னடைவுகளை சீர்செய்யும் வழிமுறைகளைக் காணும் அமைப்பாகும். இதுவே தொழிற்சங்கம் நிறுவப்படுவதன் நோக்கமும் தேவையுமாகும். இதுவே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட கொள்கையும் கூட.

தொழிற்சங்கங்கள் இன்று அரசியல்மயப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு அரசியல் கட்சியும் தனக்கென தொழிற்சங்கங்கள் அமைத்துத் தொழிலாளர்களை அரசியல் ரீதியாக வழிநடத்துகின்றனவா என்பது கேள்விக்குரியது. இல்லை என்பதே பதிலாகவும் அமைகின்றது.

எமது நாட்டின் தொழிற்சங்கச் சட்டப்படி 7பேர் இணைந்து ஒரு தொழிற்சங்கம் தொடங்கலாம். இன்று பெருந்தோட்டத்துறையில் 100க்கு மேற்பட்ட தொழிற்சங்கங்கள் தொழிற்படுகின்றன. பாரம்பரிய தொழிற்சங்கங்களுடன் அரசியல் கட்சிகளின் தொழிற்சங்கங்கள், பிராந்திய ரீதி

யான தொழிற்சங்கங்கள், சாதிரீதியான தொழிற்சங்கங்கள், தொழிற்சங்கங்களுக்குள் உபதொழிற்சங்கங்கள் எனப் பல உள்ளன.

நாட்டின் தொழிற்சட்டங்கள் தொழிலாளரின் உரிமைகள் சலுகைகள் தேவைகள் தொடர்பான அறிவோ உணர்வோ அற்றவர்களாக சந்தாவசூலித்து அதன் மூலம் வருமானம் பெறும் நோக்கில் தனிப்பட்ட தொழிற்சங்கங்கள் அதாவது தனித்தேவை கருதிய தொழிற்சங்கங்களும் பெருந்தோட்டத் துறையில் செயற்படுவதை மறுப்பதற்கு இல்லை.

பெருந்தோட்டத்துறை தொழிற்சங்க அமைப்பின் விசித்திரமாக வேறொன்றும் உள்ளது. பெருந்தோட்டத்துறைத் தொழிலாளரில் பெரும்பான்மையானோர் தமிழர்கள். அவர்களது உரிமையை மறுப்பதில் முன்னிப்பவர்களும் கிடைக்கும் உரிமைகளைத் தட்டிப் பறிப்பவர்களும் கூட அவர்கள் மத்தியில் செயற்படுகின்றனர். சந்தா வசூலித்து அரசியல் நடத்துகின்றனர். தோட்டப்பகுதி தொழிலாளர்களின் படித்த பிள்ளைகளுக்கு தொழில்கிடைப்பதைத் தடுக்க தட்டிப்பறிக்க பல்வேறு நடவடிக்கை மேற்கொண்டவர்களும் அவர்கள் மத்தியிலே சந்தா வசூலிப்பதற்காக தொழிற்சங்கம் நடத்துகின்றனர்.

இதுமட்டுமல்ல சில அரசியல் கட்சிகள் பெரியளவில் பதிவுசெய்து தோட்டத்துறை தொழிற்சங்கங்கள் நடத்தும், அதேவேளை அதே அரசியல் கட்சியைச் சேர்ந்த அரசியல்வாதிகள் தாம் பிரதிநிதித்துவம் செய்யும் பகுதிகளில் தொகுதிகளில் தனிப்பட்ட ரீதியில் தொழிற்சங்கம் அமைத்துச் செயற்படுகின்றனர். ஒரு அரசியல்கட்சிக்குக்கீழ் ஒரே தொழிலில் பல தொழிற்சங்கங்கள் தொழிற்படுவது மலையகப் பெருந்தோட்டத்துறையில் மட்டுமே ஆகும்.

ஒரு அரசியல் கட்சியில் எவராவது தனித்துச் செயற்பட்டால் கட்சி விரோதச் செயற்பாடு என்று கூறி நடவடிக்கை எடுக்கப்படுகிறது. ஆனால் முடிந்தவரை தோட்டத்தொழிலாளர்களிடமிருந்து சந்தாவை அள்ளி என்று ஊக்குவிக்கப்படுகிறது. உண்மைநிலை நடைமுறையில் உள்ள நிலை இதுவாகவே உள்ளது. போட்டிபோட்டுக்கொண்டு சந்தா வசூலுக்காக தொழிற்சங்கங்கள் அமைக்கப்படுகின்றன. தொழிலாளர் பெற்ற நன்மை எதுவுமே இல்லை. தொழிலாளர் தேவைகளைவிட தாம்சார்ந்த அரசியல் தேவைகளுக்கே முக்கியத்துவம் கொடுத்துச் செயற்படுகின்றன. இதனால் ஒரே துறையில் செயற்பட வேண்டியவர்கள் பிளவுபட்டு நிற்கின்றனர்.

இது தொழிற்சங்க அடிப்படை நோக்கின் பாரிய பின்னடைவுக்கு ஏதுவாக அமைந்துள்ளது.

எது எவ்வாறு இருப்பினும் நாம் மலையகப் பெருந்தோட்டங்களில் வேலைசெய்யும் தோட்டத்தொழிலாளரின் தொழிற்சங்க நிலைமை பற்றி நோக்குவோம். ஆராய்வோம். சுவாரஸ்யமான தகவல்களை அறியக் கூடியதாகவும் இருக்கும்.

மலையகத் தொழிலாளர்கள் எனும்போது பெருந்தோட்டங்கள் அதாவது தேயிலை இறப்பர் தோட்டங்களில் வேலை அதுவும் நாட்கூலிக்கு வேலைசெய்பவர்களையே குறிக்கும். உழைப்புக்கு ஏற்ற ஊதியம் இன்மை அதனால் பொருளாதாரப் பின்னடைவு குடியிருப்பு கல்வி சுகாதாரம் மற்றும் அடிப்படைத் தேவைகள் அற்ற அல்லது குறைந்த நிலையிலேயே அவர்கள் வாழ்க்கையை நடத்தி வருகின்றனர். வேலைநாட்கள் சீராக இல்லாததால் மாதாந்த வருமானத்தில் ஏற்ற இறக்கங்கள் நிலவுகின்றன. மாதாந்தம் ஒருஅளவான வருமானம் கிட்டும் என்றே எதிர்பார்க்க முடியாத, கிடைக்காத ஒரு தொழில் செய்யும் கூட்டம் இந்தப் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர் சமூகம். சீராக திட்டமிட்டு வாழும்வழி இழந்துள்ள சமூகம் இந்தத் தோட்டத் தொழிலாளர் சமூகம்.

ஆனால் இவர்கள் மத்தியிலேயே எங்கும் இவர்கள் உறுப்புரிமை வகிக்கும் தொழிற்சங்கங்களுக்கு மாதாந்தம் சீராக சந்தாப்பணம் இவர்களது சம்பளத்தில் இருந்து அனுப்பப்படுகிறது. அந்தச் சந்தாப் பணத்தால் உரிய தொழிலாளர்கள் ஏதாவது பயன்பெறுகிறார்களா என்பது வேறு விடயம். அவ்வாறு சேகரிக்கப்படும் சந்தாப்பணம் தொழிலாளரின் நலனுக்காக பயன்படுத்தப்படுகிறதோ இல்லையோ குறிப்பிட்ட தொழிற்சங்கம் சார்ந்த அரசியல் கட்சிகளின் செயற்பாட்டிற்கு தாராளமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றமை வெளிப்படையானது. எவராலும் தட்டிக்கேட்க முடியாது. ஏனெனில் பெரும்பாலான தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் அரசியல் தலைவர்களாகவே தொழிற்படுகின்றனர்.

அரசியல் ரீதியாக தொழிற்படும் தொழிற்சங்கங்கள் ஒட்டுமொத்த தொழிலாளர் அதாவது தோட்டத்தொழிலாளர்கள் நலன் கருதி செயற்படுவதாகவும் தெரியவில்லை.

இலங்கையின் 12 மாவட்டங்களில் பெருந்தோட்டங்கள் உள்ளன. அப்பன்னிரண்டு மாவட்டத் தொழிலாளர்களிடமும் சந்தா அறவிடும் தொழிற்சங்கங்களும் உள்ளன. கண்டி, மாத்தளை, நுவரெலியா, பதுளை, மொனராகலை, கேகாலை, இரத்தினபுரி, குருநாகல், மாத்தறை, காலி, களுத்துறை, கொழும்பு என்பனவே குறிப்பிட்ட மேற்படி மாவட்டங்கள்.

தொழிற்சங்க ரீதியாகச் செயற்பட்டு அரசியல் ரீதியாகவும் செயற்படும் எந்தவொரு தொழிற்சங்கமும் குறிப்பிட்ட 12 மாவட்டங்களிலும் உள்ள அரசியல் ரீதியாகப் புறந்தள்ளப்பட்டு ஒதுக்கப்பட்டுள்ள பெருந்தோட்டத் தொழிலாளரின் சந்தாப் பணமே இன்று அனேகமாக எல்லா அரசியல் கட்சிகளின் செயற்பாடுகளுக்கும் ஆதாரமாக உள்ளது என்றால் அதை முற்றாக மறுக்கும் துணிவு எவருக்கும் இல்லை.

ஆனால் வடகிழக்கு மாகாணங்களை பிரதிநிதித்துவம் செய்யும் தமிழ் அரசியல் கட்சிகள் மட்டும் இதற்கு விதிவிலக்கு. அவை எவையுமே சந்தாப்பண வசூலுக்காக பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களான தமிழர்களைப் பிளவுபடுத்தவில்லை. இது பாராட்டத்தக்கது. வடக்கு கிழக்கு மாகாண தமிழ்க் கட்சிகள் மலையகப் பெருந்தோட்டத்துறைத் தமிழர்களைப் புறக்கணித்து உள்ளார்கள் என்று கருதிவிடக்கூடாது. இதற்கு தமிழ்த் தலைவர்களில் ஒருவராக விளங்கி வரும் ஊர்காவந்துறைப் பாராளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்தவரும் தீர்க்கதரிசி என்று கூறப்படுபவருமான அமரர் வ.நவரத்தினம் அன்று கூறியது நினைவுக்கு வருகிறது.

“மலையகத் தொழிலாளர்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் தொழிற் சங்கங்கள் வடக்குக் கிழக்குத் தமிழ் மக்களின் கோரிக்கைக்கு ஒத்துழைக்காவிட்டாலும் தார்மீக அடிப்படையில் மலையகத் தமிழ் மக்களின் நன்மை கருதி அவர்களது கட்டுக்கோப்பைச் சிதைப்பதற்கு நாம் வழிவகுத்துவிடக் கூடாது. பல்வேறு அடிப்படை உரிமைகளை இழந்து நிற்கும் மலையகத் தமிழர் மத்தியில் நாம் தொழிற்சங்கம் அமைத்தால் அவர்களது கட்டுக்கோப்புக்கு ஒற்றுமைக்கு உலைவைத்த பாவமும் பழியும் எம்மைச் சேர்ந்துவிடும். அவர்களது உரிமைக்கு நாம் குரல்கொடுப்போம். ஒத்துழைப்போம். ஆனால் அவர்கள் மத்தியிலே தொழிற்சங்கம் அமைத்து நாம் அவர்களைப் பிளவுபடுத்தக்கூடாது” என்று விளக்கமாகக் கூறினார் வ.நவரத்தினம்.

சிறுபான்மையாகப் பல்வேறு அடிப்படை உரிமைகளை குடியுரிமை வாக்குரிமையைக்கூட இழந்த நிலையில் இருந்த மக்களைப் பிளவுபடுத்தும் செயல் பாவமானது. பழிக்குரியது. குற்றமானது என்பதை இன்றும் நாம் நினைவில் கொள்ளவேண்டும்.

மலையகத் தமிழ் மக்கள் தொழிற்சங்க ரீதியாக அரசியல் ரீதியாக பிளவுபட்டு நிற்பதால் சமுதாயம் பெறப்போகும் பயன்கள் என்ன? இழப்புகளே மிஞ்சும். இருப்பவற்றையும் இழப்பதற்கே சமுதாயப் பிளவுகள் வழியமைக்கும். ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வு. நம்மில் ஒற்றுமை நீங்கில், பிளவுபட்டு நிற்பின் நம் சமூகத்திற்கே தாழ்வு. இழப்பு என்பதை மலையகத் தமிழ் மக்களுக்கு வழிகாட்டவென்று புறப்பட்டு வலம் வருவோர் புரிந்து செயற்பட வேண்டும். சொந்த நலனுக்காக சமூகத்தை மதிப்பிறக்கமும் உரிமை அறுப்பும் செய்யமாட்டோம் என்று உறுதி எடுக்க வேண்டும். சிந்திக்க வேண்டும்.

IV. பிரசித்திபெற்ற கோடல்வரன் வழக்கு

“சிங்களம் மட்டும்” சட்டம் நடைமுறைக்கு வந்ததும் தமிழ் அரச ஊழியர்களுக்குப் பெரும்பாதிப்பு ஏற்பட்டது. தமிழ் ஊழியர்கள் சிங்கள மொழியில் தேர்ச்சிபெற வேண்டுமென அரசாங்கம் சுற்று நிருபங்கள் மூலம் வற்புறுத்தத் தொடங்கியது. சிங்கள மொழியில் தேர்ச்சிபெறாவிட்டால், சம்பள உயர்வு, பதவி உயர்வு என்பன மறுக்கப்படும் என அரசு பல விதிகளைத் திணித்தது. ஆங்கில மொழிமூலம் அரச சேவையில் சேர்ந்தவர்கள் சிங்களம் படிக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லையென தமிழ் அரச ஊழியர்கள் வாதிட்டனர். அவர்களுக்கு ஆதரவாக அரசாங்க எழுதுவினைஞர் சங்கம் தொழிற்சங்கரீதியாக போராட முன்வந்தது.

தனிச்சிங்களச் சட்டம் அரசியலமைப்பின் 29ஆவது உறுப்புரையை மீறுகிறது. அதனால் அச்சட்டம் வலுவற்றது. சட்டவலுவற்ற சட்டத்தின் கீழ்ப் பிறப்பிக்கப்பட்ட 560 இலக்கமுடைய திறைசேரிச் சுற்றுநிருபமும் சட்டவலுவற்றது என்பது சட்டவாதமாகும். அதனால் சிங்கள மொழியில் தேர்ச்சியடையாதவர்களுக்கு சம்பள உயர்வுக் கொடுப்பனவை தடைசெய்ய முடியாது என்று வாதிடப்பட்டது.

இச்சுற்று நிருபத்தினால்தான் அரசாங்க எழுதுவினைஞர் பாதிக்கப்பட்டனர். தனிச்சிங்களச் சட்டம் இச்சுற்று நிருபத்தின் மூலம் தமிழ் அரசாங்க எழுதுவினைஞர்களை பாதித்தது. ஆகவே 560 இலக்கம் கொண்ட சுற்றுநிருபத்தின் நிபந்தனைகள்தான் தனிச்சிங்களச் சட்டத்திற்கு எதிராக வழக்குத் தாக்கல் செய்யும் உரிமையைக் கொடுத்தது.

யார் இந்த செல்லையா கோடல்வரன்?

பல தமிழ் அரசாங்க எழுதுவினைஞர்கள் அரசுக்கு எதிரான வழக்கில் வழக்காளிகளாக இருப்பதற்குச் சம்மதம் தெரிவித்தனர். ஆனால் செயலில் இறங்க முன்வரவில்லை. கோடல்வரன் தமிழ் உணர்வுள்ளவர். துணிவுடையவர். எண்ணியதை எண்ணியாங்கு செயற்படுத்தும் திறனுடையவர். அந்த புகழ்பூத்த செயல்வீரன் வழக்குத் தாக்கல் செய்வதற்கு முன்வந்தார்.

கோடல்வரன் (B.A. இலண்டன்) திருகோணமலையில் வாழ்ந்தவர். தாயார் மீசாலையைச் சேர்ந்தவர். சட்டக் கல்லூரியில் பின்னாளில் அட்வகேட் பட்டம் பெற்றவர். அதன் பின் அரசாங்க எழுதுவினைஞர் சங்கத்தின் தலைவரானவர்.

கோடஸ்வரன் 1952ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் முதலாம் திகதி ஆங்கில மொழி மூலம் அரசாங்க சேவையில் சேர்ந்தார். 1959ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் முதலாம் திகதி பதவி உயர்வு பெற்றார். பதவி உயர்வுக்கான பரீட்சையை தமிழ் மொழி மூலம் செய்தார்.

1961ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 4ஆம் திகதி 560 இலக்கம் கொண்ட திறைசேரி சுற்றுநிருபம் வெளியிடப்பட்டது. தனிச்சிங்களச் சட்டத்தின் கீழ் வெளியிடப்பட்ட சுற்றுநிருபம். இச்சுற்றுநிருபத்தின்படி சிங்களத் தேர்ச்சிப் பரீட்சையில் சித்தியடைந்தவர்களுக்கே சம்பள உயர்வு கொடுக்கப்பட்டது. கோடஸ்வரன் அச்சிங்களப் பரீட்சையை எடுக்க மறுத்துவிட்டார். அதனால் அவரது சம்பள உயர்வு 1962ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 1ஆம் திகதியிலிருந்து நிறுத்தப்பட்டது.

மேற்கூறிய திறைசேரி சுற்றுநிருபத்தின் நிபந்தனைகளுக்கெதிராக கொழும்பு நீதிமன்றில் 1964ஆம் ஆண்டளவில் வழக்குத் தாக்கல் செய்யப்பட்டது. மாவட்ட நீதிமன்றின் நீதிபதி கிறஸ்ரர் ஆவார். அவர் ஒரு பறங்கியர்.

சட்டப் பிரச்சினை

தனிச்சிங்களச் சட்டம் அரசியலமைப்பின் 29ஆவது உறுப்புரையை மீறுவதால் அச்சட்டம் அரசியலமைப்புக்குட்பட்டதல்லவென்றும் அவ்வாறான சட்ட வலுவற்ற சட்டத்தின் கீழ்ப் பிறப்பிக்கப்பட்ட 560 திறைசேரி சுற்றுநிருபம் செல்லுபடியற்றதென்றும் அதனால் சம்பள உயர்வை நிறுத்தியது பிழையான செயல் என்றும் வழக்குத் தாக்கல் செய்யப்பட்டது.

அரசாங்கத்தின் சார்பில் சட்டமாஅதிபர் மறுமொழி அளித்தார். தனிச்சிங்களச் சட்டமும் சுற்றுநிருபமும் அரசியலமைப்பின்படியும் சரியானவையென்றும் அதனால் சிங்களப் பரீட்சை எடுக்காதவர்களுக்கு சம்பள உயர்வு கொடுக்க முடியாது என்று மறுமொழி பகிர்ந்தார். அத்தோடு கோடஸ்வரன் அரசாங்க ஊழியர் என்பதனாலும் அவர் அரசாங்கத்துடன் செய்துகொண்ட ஒப்பந்தம் ஆங்கில சட்டத்தின் கீழ் வருவதினாலும் கோடஸ்வரன் அரசாங்கத்திற்கு எதிராக வழக்காடும் உரிமை அற்றவர் என்றும் பூர்வாங்க ஆட்சேபனை தெரிவிக்கப்பட்டது.

கோடஸ்வரன் சார்பில் அவரது ஒப்பந்தம் நோமன் டச் சட்டத்தின் கீழ் அணுகப்பட வேண்டும் என்று தெரிவிக்கப்பட்டது. நோமன் டச்

சட்டத்தின் கீழ் அரசாங்கத்திற்கு எதிராக அரசாங்க ஊழியர் வழக்கு தாக்கல் செய்யும் உரிமையுண்டு. எல்லா சட்டப் பிரச்சினைகளையும் ஒன்றாகவே கேட்டு நீர்ப்பளிப்பதாக நீதிபதி அறிவித்தார். சாட்சியம் தேவைப்பட்டதினால் சட்டத்தரணிகளின் சட்ட அரசியலமைப்புச் சம்பந்தமான சமர்ப்பணங்களை நீதிபதி கேட்டார்.

மாவட்ட நீதிபதியின் தீர்ப்பு

கொழும்பு மாவட்ட நீதிமன்ற நீதிபதி கோடீஸ்வரன் சார்பாக தனது தீர்ப்பை வழங்கினார். அவரது தீர்ப்பின் சாராம்சம் பின்வருமாறு:

1. இவ்விவகாரத்தில் றோமன் டச் சட்டமே ஏற்புடையதாகும். அச் சட்டத்திற்கு ஏற்ப அரசாங்க ஊழியர் ஒருவர் அரசாங்கத்திற்கு எதிராக வழக்குத் தொடரும் உரிமையைப் பெறுகிறார்.
2. தனிச்சிங்களச் சட்டம் சோல்பரி அரசியலமைப்பின் 29ஆவது உறுப்புரையை மீறுகிறது. அதனால் தனிச்சிங்களச் சட்டம் சட்டவலுவற்றது.
3. ஆகவே தனிச்சிங்களச் சட்டத்தின் கீழ்ப் பிறப்பிக்கப்பட்ட 560 திறைசேரி சுற்றுநிருபமும் செல்லுபடியாகாது.
4. சம்பள உயர்விற்கு சிங்களத் தேர்ச்சி தேவையில்லை. கோடீஸ்வரனின் சம்பள உயர்வு கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்று தீர்ப்பளிக்கப்பட்டது.

மாவட்ட நீதிமன்ற தீர்ப்புக்கு எதிராக அரசாங்கம் உயர்நீதிமன்றத்திற்கு மேன்முறையீடு செய்தது.

உயர்நீதிமன்றத்தின் முன் மேன்முறையீட்டு வழக்கில் அரசிற்காக உதவி சட்டமா அதிபர் வோல்டர் ஜெயவர்த்தனா ஹெறக்கொட, எச். எல்.டி சில்வா ஆகிய சட்டத்தரணிகள் ஆஜரானார்கள். அவர்கள் மாவட்ட நீதிமன்றத்தில் எடுத்த பூர்வாங்க ஆட்சேபணையை அங்கும் எடுத்தனர்.

கோடீஸ்வரன் சார்பில் ரங்கநாதன் கியூ.சி., சர்வானந்தா (பிற்காலத்தில் பிரதம நீதியரசரானவர்) குறசெற் தம்பையா, விஜயவர்த்தனா, காசிராஜா, தேவராஜா, அண்டவுட்மணிவாசகம், வில்லியம் ஆகிய சட்டத்தரணிகள் ஆஜரானார்கள்.

திரு.ரங்கநாதன் கியூ.சி. தலைசிறந்த சட்டவாதி ஆவார். உயர்நீதி மன்றத்தில் இவ்வழக்கில் பிரதமநீதியரசர் எச்.என்.ஐ.பெர்னாந்துவும், ஐ.பி.ஏ.சில்வாவும் நீதிபதிகளாக இருந்தனர். தனிச்சிங்களச் சட்டத்திற்கு எந்தவித குந்தகமும் வரக்கூடாது என்ற நீதிபதிகளின் எண்ணம் தீர்ப்பில் பிரதிபலிக்கிறது.

னிபர்தமான அணுகுமுறை.

பிரதம நீதியரசர் அரசாங்கத்தின் பூர்வாங்க விசாரணையை முதலில் விசாரிப்பதாகவும் அவ்வாட்சேபணை நிராகரிக்கப்பட்டால் ஐந்து நீதிபதிகளைக் கொண்டு தனிச்சிங்களச் சட்டத்தின் சட்ட வலிமையை விசாரிப்பதாகவும் தெரிவித்தார். கோடீஸ்வரனின் சட்டத்தரணிகள் பிரதம நீதியரசரின் ஆலோசனையை ஏற்றனர்.

எவ்வளவு புகழ்பெற்ற சட்டத்தரணிகளாக இருந்தாலும் நீதிபதியின் மனம் கோணாமல் நடந்துகொள்வர். இங்கும் அவ்வாறே பிரதம நீதியரசரின் ஆலோசனைக்கு சாதகமாக நடந்துகொண்டனர். மாவட்ட நீதிமன்றிலும் அரசாங்கத்தினால் இவ்வித ஆட்சேபணை எடுக்கப்பட்டது. மாவட்ட நீதிமன்றில் எல்லாவிதமான சட்டப் பிரச்சினைகளையும் ஒன்றாகக் கேட்பது போல உயர்நீதிமன்றத்தில் கேட்கவேண்டும் என்று கோடீஸ்வரன் சார்பில் முன்வைக்கப்படவில்லை. ஆங்கிலச் சட்டம்தான் ஏற்புடையதென உயர்நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தால் வழக்கு தள்ளுபடி செய்யப்பட்டுவிடும். அவ்வாறாயின் தனிச்சிங்களச் சட்டத்தின் சட்ட வலுவின்மையை மன்று தீர்மானிக்காமல் விட்டுவிடும் என்பதை அவர்கள் உணரவில்லை.

பிரிவிக்க வுன்சிலுக்கு மேன்முறையீடு செய்தாலும் உயர்நீதிமன்ற முன் வைக்கப்படாத சட்டப் பிரச்சினையை அங்கு விவாதிப்பதற்கு அரசாங்கம் ஒத்துக்கொள்ளாது.

உயர்நீதிமன்றின் தீர்ப்பு

1967 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 30ஆம் திகதி தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டது. ஆங்கிலச்சட்டம் தான் ஏற்புடையதென்று உயர்நீதிமன்றம் பிரகடனம் செய்தது. ரோமன்-டச்-சட்டம் இவ்விடயத்தில் அமுலில் இல்லையென்றது. உயர்நீதிமன்றம் கோடீஸ்வரன் அரசாங்க ஊழியரானதால் அரசிற்கு எதிராக வழக்காடும் உரிமை இல்லையென்று கூறி வழக்கைத் தள்ளுபடி

செய்தது. கோடஸ்வரன் சார்பில் பிரிவிக் கவுன்சிலுக்கு மேன்முறையீடு செய்யப்பட்டது.

இந்த இடத்தில் நடந்த முக்கிய சம்பவம் குறிப்பிடப்பட வேண்டியது. மொழிவழக்கை மீள்பெறுமாறு (1965-1970). அன்று இருந்த தேசிய அரசு (UNP + FP) சங்கத்தையும் கோடஸ்வரனையும் வற்புறுத்தியது. இதில் தமிழ் தலைவர்கள் என்போர் தவறான வழிகாட்டலை ஏற்படுத்தினர். எனினும் சங்கம் பணிந்து போகவில்லை. இந்தச் சம்பவத்தின் பின் சங்கத்திற்கும் அரசியல் வாதிட்கும் இடையில் நல்லெண்ணம் குலைந்தது.

பிரிவிக் கவுன்சிலின் தீர்ப்பு

பிரிவிக் கவுன்சிலில் சேர்.டிங்கிள்வுட் கியூ.சி., ரங்கநாதன் கியூ.சி., சொலமன், குறசற் தம்பையா, ஹமாவி ஹனிபா ஆகியோர் கோடஸ்வரனுக்காக ஆஜரானார்கள். அரசிற்காக கிரேஸன் கியூ.சி., ஹண்ட், எச்.எல்.டி.சில்வா ஆகியோர் ஆஜரானார்கள். பிரிவிக் கவுன்சில் முன் ஆங்கிலச் சட்டமா? நோமன் சட்டமா ஏற்புடையதென்று விவாதிக்கப்பட்டது. நோமன் டச் சட்டமே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டுமென்று ரங்கநாதன் கியூ.சி. வாதிட்டார். அச்சட்டத்தின் பிரகாரம் அரசாங்க ஊழியர் அரசிற்கெதிராக வழக்காடும் உரிமையைப் பெறுகிறார் என்று விபரமாக வாதிட்டார் ரங்கநாதன். அதில் அவர் வெற்றியும் கண்டார். ஐந்து நீதியரசர்கள் விசாரித்தனர். நீதியரசர் லோட் டிப்புலக் தீர்ப்பை 1969ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் முதலாம் திகதி வழங்கினார். நோமன் டச் சட்டம் தான் ஏற்புடைய தென்றும் அரசிற்கெதிராக வழக்காடும் உரிமை கோடஸ்வரனுக்கு உண்டு என்றும் தீர்ப்பளிிக்கப்பட்டது.

நீதியரசர் டிப்புலக்கின் இடித்துரைப்பு

நீதியரசர் டிப்புலக் வழக்கு நடத்தப்பட்ட முறையில் ஏற்பட்ட தவறை எடுத்துரைத்தார். மாவட்ட நீதிமன்றத் தீர்ப்பிலிருந்து உயர்நீதிமன்றத்திற்கு அரசினால் செய்யப்பட்ட மேன்முறையீடு எமது தீர்ப்பினால் தீர்த்து வைக்கப்படவில்லை. உயர்நீதிமன்றத்தின் முன்போ அல்லது எங்கள் முன்போ தனிச்சிங்களச் சட்டத்தின் தன்மையினை விவாதிக்கவில்லை. அதனால் அச்சட்டத்தின் சட்ட வலுவைப் பற்றியோ அல்லது அச்சட்டத்தின் கீழ்ப் பிறப்பிக்கப்பட்ட 560 திறைசேரி சுற்று நிருபத்தைப் பற்றியோ

எதுவித அபிப்பிராயத்தையும் நாம் கூறவில்லை. அவ்விடயங்களைப் பற்றி விசாரிப்பதற்காக உயர்நீதிமன்றத்திற்கு இவ்வழக்கை மீண்டும் பாரப்படுத்துகின்றோம் என்று தீர்ப்பு பரிந்துரைக்கப்பட்டது.

கோடல்வரன் வழக்கின் முடிவு

லோட் டிப்புலக்கின் பரிந்துரைப்படி மீண்டும் கோடல்வரன் வழக்கு உயர்நீதிமன்றத்தின் முன் எடுக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஆனால் எடுக்கப்படவில்லை.

சிறிமாவோ அரசாங்கம் 1970ல் ஆட்சிக்கு வந்ததும் அவசரம் அவசரமாக 1972 அரசியல் சட்டத்தை மாற்றியது. அதனால் சிறுபான்மை இனத்திற்குப் பாதுகாப்பாக இருந்த 29வது சரத்து நீக்கப்பட்டதால் பிரிவிக்கவுன்சிலுக்கு மேன்முறையீடு செய்யும் வாய்ப்பு இல்லாது போய் விடுகின்றது.

(ஆதாரம்: சட்டத்தரணி சி.வி.விவேகானந்தன். 11-01-2004ல் எழுதிய கட்டுரையிலிருந்து.)

V. அரசு ஊழியர்கள் கொல்லப்பட்டமை தொடர்பாக சன்சோனி ஆணைக்குழு முன் சாட்சியம்

(அரசு ஊழியர்கள் பலர் 1977 ஆகஸ்ட் இனக்கலவரத்தின் போது சிங்களக் குண்டர்களால் கொல்லப்பட்டனர். இந்த இனக்கலவரத்தை விவாதிப்பதற்கு நியமிக்கப்பட்ட சன்சோனி ஆணைக்குழு முன் சாட்சியமளித்த அரசு ஊழியர்கள் கொல்லப்பட்டதை விளக்கும் வகையில் அமைந்த ஒரு சாட்சியத்தை உதாரணமாக இங்கே தருகிறேன்.

காரைநகரைச் சேர்ந்த திரு.சிவசம்பு என்பவர் அனுராதபுரம் வைத்திய சாலையில் பணியாற்றியவர். அவரது கொடிய மரணம் பற்றி அவரது மனைவி திருமதி.இந்திராணி சிவசம்பு அளித்த சாட்சியம்.

திருமதி இந்திராணி சிவசம்பு (உறுதிமொழியப்பட்டது) கந்தர்மடத்தில் வசிப்பவர்.

திரு.லெஸ்லி பாட்வெட் - (வினாக்களுக்கு சாட்சியின் விடைகள்):

கந்தர்மடத்தில் வசிக்கின்றேன். அனுராதபுரம் மருத்துவமனையில் மருத்துவ ஆய்வுகூட உதவியாளராகப் பணிபுரிந்த அரசு ஊழியர். 1977 ஆகஸ்ட் கலவரங்களின் போது எனது கணவர் கொல்லப்பட்டுவிட்டதாக பொலிசார் எனக்கு அறிவித்தார்கள். அனுராதபுரம் மருத்துவ அத்தியட்சகர் அலுவலகத்தில் பணிபுரிந்த எழுதுவினைஞரான திரு.பாலரட்ணம் எனது கணவரின் கொலை பற்றிச் சாட்சியம் அளிப்பார். கணவர் கொலை செய்யப்பட்ட பின் சமூகசேவைகள் திணைக்களம் தந்த ரூபா 3000 தவிர வேறெந்தப் பணமோ ஓய்வூதியமோ எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. எனது கணவரின் உடல் அனுராதபுரத்திலிருந்து வந்தது. ஈமக்கிரிகைகள் செய்தோம். ஏராளமான செலவுகள் எனக்கு, ஈமக்கிரிகைகளுக்கு மட்டும் எனக்கு ரூபா 4000 செலவு. நட்டஈடு கேட்டுப் பொதுநிர்வாக அமைச்சுக்கு கடிதம் எழுதினேன். கொலை செய்யப்பட்டபோது எனது கணவர் கடமையில் இருந்தார். 1977 செப்டம்பரில் அமைச்சருக்கு எழுதிய கடிதத்தை பி2 எனக்குறியிடுகிறேன். அனுராதபுரம் மருத்துவமனை மருத்துவ ஆய்வுகூட உதவியாளர் திரு. சிவசம்பு (எனது கணவர்) கடமையில் ஈடுபட்டிருந்த போது நேர்ந்த அவரின் உயிரிழப்பிற்கு நட்டஈடு கேட்கின்றேன். உயிருடன் இருந்திருப்பின் 13 ஆண்டுகள் சேவையில் இருந்திருப்பார். 23ஆண்டுகள் இதுவரை சேவையாற்றியுள்ளார். 100,000

நட்டஈடு கோருகின்றேன். எனது மூத்த குழந்தைகளில் மூத்தவரான பெண் 14 வயதினள். அடுத்துப் பையன் 12 வயதினன். அடுத்துப் பெண் 10 வயதினள். விதவை ஓய்வூதியம் கேட்டு கடிதம் எழுதினேன். கணவர் இறந்து ஆறேழு மாதங்கள் ஆகின்றன. பதில் ஏதும் வரவில்லை. பாதிப்புக்குள்ளாகியுள்ளேன்.

திரு.ஐ.க.பி.எஸ்.சில்வா: வினா - 1977 டிசம்பர் 28ஆம் நாளிட்ட கடிதம் ஒன்றை இந்த ஆணைக்குழு செயலாளருக்கு எழுதினீர்களா?

விடை- ஆம் இதை ஏ1 எனக் குறியிடுகிறேன்.

திரு. பாட்டெட் - (வினாக்களுக்கு சாட்சியின் விடைகள்) எனது கணவர் கொலையுண்ட போது அவருடன் 16 பேர் இருந்தனர். அவர்கள் ஈமக்கிரிகைகளுக்கு வந்திருந்தனர். சிங்களவர்களான மருத்துவமனை ஊழியர்கள், கூட்டமாக வந்து எனது கணவரைத் தாக்கினார்கள். அதனால் அவர் படுகொலையுண்டார் என இவர்கள் தெரிவித்தார்கள். இதனை ஆணைக்குழுவிற்கு எழுதிய கடிதத்தில் தெரிவித்திருந்தேன். இக்கொலை பற்றிச் சாட்சியமளிக்க முன்வந்தவர்களின் பெயரையும் கொடுத்துள்ளேன்.

VI. நிர்வாக சேவை போட்டி பரீட்சையில்

ஏன் இந்தப் பாரபட்சம்...?

சுதந்திரமானதும் தர்மத்தினை மதிக்கும் வளமிக்கதுமான எமது நாட்டில் பல்லின மக்கள் வாழ்கின்ற போதிலும் தமிழ் பேசும் மக்களைப் புறக் கணிப்பது என்பதும் எமது நாடு சுதந்திரமடைவதற்கு முன்பிருந்தே வந்துள்ள வரலாறுகளைப் புரட்டிப் பார்த்தால் புரியும். இந்த வகையில் இலங்கை நிர்வாக சேவை போட்டிப் பரீட்சை (SLAS) என்பது இதற்கு விதிவிலக்காக இருக்கவில்லை.

இலங்கை நிர்வாக சேவை போட்டிப் பரீட்சை என்பது எமது நாட்டில் நடைபெறுகின்ற மிக உன்னதமானதும் முதன்மையானதுமான அதியுயர் போட்டிப் பரீட்சையாகும். இப்பரீட்சை இலங்கைக் கல்வித் திணைக்களத்தினாலேயே நடத்தப்படுகின்ற அதேவேளை இச்சேவையின் மூலம் சித்தியடைபவர்கள் நிர்வாகத் துறையில் அல்லது அரசுதுறையில் அதியுயர் பதவிகளில் சேவையாற்றுவதனைக் காணலாம்.

ஆனாலும், இப்பரீட்சையில் தமிழ் பேசும் மாணவர்கள் முற்றாகப் புறக்கணிக்கப்பட்ட வரலாற்று நிகழ்வொன்று அண்மையில் அரங்கேறி முடிவுக்கு வந்துள்ளது. இலங்கை நிர்வாக சேவை திறந்த போட்டிப் பரீட்சையானது கடந்த 2009ஆம் ஆண்டில் விண்ணப்பங்கள் கோரப்பட்டு அதற்கான பரீட்சைகள் 2010ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் கொழும்பிலும், யாழ்ப்பாணத்திலும் நடைபெற்றதனை யாவரும் அறிவர்.

ஆயிரக்கணக்கான மாணவர்களுடன் நானும் மிக ஆவலுடன் கற்று பரீட்சையினை எழுதியவன் என்ற ரீதியில் எனது கருத்தினை எழுதுவது சாரப் பொருத்தமானதாகும்.

மிக ஆவலுடன் இப்பரீட்சைப் பெறுபேறுகளை எதிர்பார்த்த வண்ணமிருந்தேன். இது கடந்த வருட நவம்பர் மாத ஆரம்பத்திலேயே வெளியிடப்பட்டுள்ளதாக பத்திரிகைகள் வாயிலாக அறிய முடிந்தது. ஆனால் இதில் தமிழ் பேசும் மாணவர்களில் ஒருவரேனும் சித்தியடையவில்லையென அதாவது நேர்முகப் பரீட்சைக்கு அழைக்கப்படவில்லையெனவும் (இன்றும் உத்தியோகபூர்வ பெறுபேறுகள் கிடைக்கவில்லை) மாறாக அனைத்து மாணவர்களும் சிங்கள மாணவர்களென அறிய முடிந்தது. அதன் தொடராக குறித்த திணைக்களம், அமைச்சு, கற்றுத் தந்த விரிவுரை யாளர்கள் மூலமும்

தெரிந்து கொண்டேன். அதில் எமது விரிவுரை யாளர்களுடன் தொலைபேசியில் தொடர்பினை ஏற்படுத்தியபோது, அவர்கள் மிக மிக கவலையுடன் இம்முறை தமிழ் பேசும் மாணவர்கள் முற்றாக புறக்கணிக்கப்பட்டுள்ளார்களென வெளிப்படுத்துவதற்குத் தயங்கியதை என்னால் யூகிக்க முடிந்தது. இது ஒருபுறமிருக்க ஏன் நமது தமிழ் பேசும் மாணவர்கள் இப்பாகட்சையில் குறிப்பிடத்தக்க அதாவது தேவையான புள்ளிகளைப் பெற்றுக் கொள்ளவில்லை என்பது குறித்து பல்வகை சந்தேகங்கள் மாணவர்கள், புத்திஜீவிகள் மத்தியில் எழுத தொடங்கியுள்ளது.

முதலாவது இச்சேவையில் தமிழ் பேசும் தரப்பினரினை அதிகளவில் உள்ளீர்ப்பதில் அரசு அக்கறை காட்டாமை? அதாவது இச்சேவையில் முன்பெல்லாம் 12வீதமான மாணவர்களைச் சேர்த்துக் கொள்வதாக நடைமுறையொன்று காணப்பட்டதாக ஒரு பத்திரிகை ஊடகவியலாளர் அறிக்கை மூலம் தெரியப்படுத்தியிருந்தார். மேலும் அது சூனிய நிலைமைக்கு வந்ததாகவும் அவர் கவலையுடன் சுட்டிக்காட்டியிருந்ததனை எம்மால் அவதானிக்க முடிந்தது. மேலும் இச்சேவையில் இத்தரப்பினரை அரசு உயர் பதவிகளில் நியமிப்பதன் மூலம் அரசுக்கு அவர்கள் மீதுள்ள அச்சம்? அதேவேளை கடும் போக்கு கொண்ட சிங்கள அதிகாரிகளின் செயற்பாடும் இத்தரப்பினரை உள்ளீர்ப்பதற்கு தடையாக இருப்பதனை சந்தேகமாக கொள்ளப்படுகின்றது.

இரண்டாவது மதிப்பீட்டு புள்ளிகள், புள்ளி வழங்கல் முறைகள் எப்படி என்கே, எப்போது, யாரால், என்ன என்ன நடைமுறையில் மேற்கொள்ளப்படுகின்றதென்பதிலுள்ள சந்தேகம், அதாவது இப்புள்ளி மதிப்பிடலில் யார் மேற்கொள்கின்றார். அதனை யார் மேற்பார்வை செய்கின்றனர். அதேவேளை எப்போது இப்பணிகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. இப்புள்ளி வழங்கல் நடைமுறைகளில் தமிழ், சிங்கள மொழி மூல மாணவர்களுக்கு எவ்வாறான நடைமுறைகள் பின்பற்றப்படுகின்றதென்பதும் புதிராகத்தான் உள்ளது.

மூன்றாவது சிங்கள மொழிமூல மாணவர்களுடன் இவர்களை கற்றல் நடவடிக்கையில் ஒப்பிடுகையில் அவர்களின் தேடல் கற்றல் மிக அதிகமாகக் காணப்படுகின்றது. அதாவது குறித்த போட்டிப் பரீட்சைக்கான விண்ணப்பங்கள் கோரப்பட்டவுடன் அவர்கள் ஒரு பாடநெறியினை தொடருவது போன்று கற்க ஆரம்பித்து விடுவார்கள்.

ஆனால் தமிழ் பேசும் அதிகமான மாணவர்கள் பரீட்சைகள் ஆரம்பிக்கும் அண்மைய காலப்பகுதியில் கற்க ஆரம்பமாவார்கள். அதே வேளை அவர்களுக்கான கற்பித்தலும், சிறந்த வழிகாட்டல்கள், பயிற்சி வகுப்புகள், விசேட கருத்தரங்குகள் என்பன இடம்பெறுவது போன்று நமது மாணவர்களுக்கு இவ்வரிய வாய்ப்புகள் கிடைப்பது அரிது என்றுதான் குறிப்பிடமுடியும்.

நான்காவது அப்பரீட்சையானது மிகவும் கஷ்டமானதும், சிக்கலானது மான பரீட்சையென வீண் அச்சமடைவதனால் பல திறமையான மாணவர்கள் இதற்கு விண்ணப்பிக்காத நிலைமை காணப்படுகின்றது. அதேவேளை இதில் சித்தியடைவோமோ என்ற அச்சத்தினால் விண்ணப்பிப்பவர்களில் பலர் மிகத் திறமையாக கற்காமையும் இப்பரீட்சையில் இம்மாணவர்கள் குறைவாக தெரிவு செய்யப்படுகின்றமைக்கு காரணங்களாக குறிப்பிட முடியும்.

இருப்பினும் ஆயிரக்கணக்கான மாணவர்கள் இப்பரீட்சையில் தோற்றியும், தமிழ்மொழி மூலம் ஒருவரேனும் நேர்முகப் பரீட்சைக்கு தெரிவு செய்யப்படாமையானது சந்தேகத்தினை ஏற்படுத்துகின்றது. அதாவது தோற்றிய ஒருவராவது (தமிழ் மொழிமூலம்) தேவையான புள்ளிகளை பெறவில்லையா என்ற கேள்வி பலரது மனதினையும் சிந்திக்க வைத்துள்ளது. இவ்விடயம் தொடர்பாக ஒரு சில தமிழ் பேசும் மக்கள் பிரதிநிதிகள் நாடாளுமன்றில் தமது விமர்சனைங்களை கொட்டித் தீர்த்த போதிலும் சிலர் மௌனிகளாக இருந்தனர். இது சம்பந்தமாக உரிய பொருத்தமான பதில்களைக் காண முடியாதுள்ளது.

இதேவேளை அவசர, அவசரமாக மீண்டுமொரு முறை இப்பரீட்சைக்கு விண்ணப்பங்கள் கோரப்பட்டன. (கடந்த வருட இறுதியில்) இது எந்தளவு சிறந்த, வினைத்திறனான தீர்வாக அமையுமென்பதனை பொறுத்திருந்துதான் பார்க்க முடியும்.

ஆனால் தற்பொழுது தமிழ் பேசும் இலங்கை நிர்வாக சேவை அதிகாரிகள், அரசு உயர் பதவிகளில் விரல் விட்டு எண்ணக்கூடியவர்களே - சேவையாற்றுவதும் இது காலப் போக்கில் குறைவடையும் நிலைமையில் இருக்கின்றது என தகவல்கள் கூறுகின்றன. அதேநேரம் நமது ஒரு சில தமிழ் பேசும் மக்கள் பிரதிநிதிகளும் புத்திஜீவிகளும் இவ்விடயத்தை

கண்டும் காணாமல் இருக்கின்றார்கள் என்பதும் கவலைக்குரிய விடயமாகத்தான் இருக்கின்றது.

ஆகையினால், இப்பாரபட்சம் அநீதிகள் தொடர்பாக இனியும் தாமதிக்காமல் பல்லினங்களைக் கொண்ட சுதந்திரமான, தர்மத்தினை மதிக்கும் வளமிக்க எமது நாட்டில் தமிழ் பேசும் மக்களின் மனங்களை வெல்லவும், நிலையான அபிவிருத்தியினை ஏற்படுத்தவும் இந்த விடயத்தில் விசேட கவனம் செலுத்த வேண்டிய தேவையானது இதனுடன் சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சுக்களினதும், குறித்த திணைக்களத்தினதும் தொடர்புள்ள உயர்மட்ட அதிகாரிகளினதும் தலைவர்களினதும் அதே வேளை தமிழ் பேசும் மக்கள் பிரதிநிதிகளினதும் புத்திஜீவிகளினதும் கையிலே தங்கியுள்ளதனை குறிப்பிடமுடியும்.

எஸ்.எம்.ஹாறுன்

நிந்தலூர்

11 08-05-2011, வீரகேசரி வாரவெளியீடு

VII. தமிழ் தொழிற்சங்கக் கூட்டணி

1980ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 24ஆம் திகதி கொழும்பு சோனக இஸ்லாமிய கலாச்சார நிலையத்தில் நடைபெறவிருக்கும் 3வது பேராளர் மாநாட்டில் சமர்ப்பிக்கும் வருடாந்த அறிக்கை.

அன்பார்ந்த பேராளர்களே!

1956இல் சிங்களம் மட்டும் சட்டம் கொண்டுவந்த பின்னர் இந்நாட்டிலுள்ள தொழிலாளர்களிடையே இனரீதியான மொழிரீதியான பிரிவினை ஏற்பட்டது. சிங்களம் மட்டும் சட்டம் தமிழ் மக்கள் மீது திணிக்கப்பட்டது. இச்சட்டம் தமிழ் மக்களுக்குப் பாரதூரமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. தமிழ் ஊழியர்கள் அவர்களது உரிமைகளைப் பாதுகாக்க மொழிவழித் தொழிற்சங்கங்களை தோற்றுவிக்க முற்பட்டனர். பல்வேறு துறைகளிலும் பணியாற்றிய தமிழ் ஊழியர்கள் இடதுசாரித் தொழிற் சங்கங்களிலிருந்து பிரிந்து தனித்தொழிற்சங்கங்கள் அமைத்தனர். இவ்வாறு உருவாக்கப்பட்ட மொழிவழித்தொழிற்சங்கங்களை ஒரு அமைப்பின் கீழ் கொண்டு வருவதற்காக 1973ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 10ஆம் திகதி உருவாக்கப் பட்ட அமைப்பே தமிழ்த்தொழிற்சங்கக் கூட்டணியாகும்.

இத்தொழிற்சங்கக் கூட்டணியை உருவாக்குவதற்கு அரசாங்க எழுதுவினைஞர் சங்க முன்னாள் தலைவர் திரு.த.நமசிவாயம், திரு.நா. பாலசுப்பிரமணியம், (செயலாளர்) திரு.பேரின்பநாயகன், புகைவண்டிப் பகுதி ஊழியர் சங்கத் தலைவர் திரு.வே.குணரத்தினம், திரு சி.லிங்கவேலாயுதம் அஞ்சல் எழுதுவினைஞர் சங்கத் தலைவர் திரு.ஜி.டி. செல்வராசா, அரசாங்க கூட்டுத்தாபன ஊழியர்சங்க பொதுச் செயலாளர் திரு.ஐ.தி.சம்பந்தன், தமிழ் தட்டெழுத்தாளர் சங்கச் செயலாளர் திரு.ஆனந்தராஜா, துறைமுகநாவாய் இயக்குனர் கழக துணைத்தலைவர் திரு.மரியநாயகம், துறைமுக வழிகாட்டி அத்தியவசிய சேவைகள் ஊழியர் சங்கப் பொதுச்செயலாளர் திரு.க.அந்தோனிப்பிள்ளை, மத்திய வங்கி தமிழ் ஊழியர் சங்கத் தலைவர் திரு.ஈழவேந்தன் ஆகியோர் ஒன்றுகூடி மேற்கொண்ட முயற்சியின் பயனாக தமிழ் தொழிற்சங்கக் கூட்டணி உதயமாகியது.

தமிழ் தொழிற்சங்கக் கூட்டணியின் தொடக்கவிழா 10-12-1973இல் கொள்ளுப்பிட்டியிலுள்ள தேயிலை பிரசாரசபை மண்பத்தில் நடிபெற்றது.

அக்கூட்டத்திற்கு திரு.சே.மா.செல்லத்தம்பு எம்.பி.திரு.எஸ்.எம்.செல்லச் சாமி (இ.தொ.கா) ஆகியோர் சிறப்புப் பிரதிநிதிகளாகக் கலந்துகொண்டனர். இத்தொடக்கவிழாவிற்கு 9 மொழித்தொழிற்சங்கங்களின் பேராளர்கள் கலந்துகொண்டனர். தமிழ்தொழிற்சங்கக் கூட்டணியின் புதிய நிருவாகிகள் தெரிவுசெய்யப்பட்டனர். இரு ஆண்டுகளுக்கு மேலாகியும் ஆண்டுக்கூட்டம் நடைபெறாததால் உறுப்புரிமைச் சங்கங்கள் தந்தை செல்வாவிற்கு முறையீடு செய்தனர்.

தந்தை செல்வாவின் வேண்டுகோள்களைக் கருவிவைத்துச் செயலாளராகச் செயற்பட்டு வந்த திரு.ஜி.தி.சம்பந்தன் அவர்கள் திரு சே.மா செல்லத்தம்பு அவர்களின் உதவியுடன் புனரமைப்பு வேலைகளை மேற்கொண்டு 05-05-1976இல் 2வது பேராளர்.மாநாடு நடைபெற்றது

ஆண்டு அறிக்கையோ சமர்ப்பிக்கப்படவில்லை. கணக்கறிக்கை பற்றிப் பல கேள்விகள் எழுப்பப்பட்டபோது ஒரு மாத காலத்தில் கணக்கறிக்கை சமர்ப்பிக்கப்படும் என பதில் கூறப்பட்ட போதிலும் இது வரையும் அதற்குரியவர்கள் கணக்கறிக்கை சமர்ப்பிக்கவில்லை.

5-5-76 இல் தெரிவுசெய்யப்பட்ட புதிய நிருவாகிகள் பொறுப்பேற்ற போது தமிழ் தொழிற்சங்கத்திடம் எந்தவித நிதியும் இருக்கவில்லை. ஆண்டுக்கூட்டத்தை கடன்பட்டே நடத்தவேண்டிய நிலையிருந்தது. இந்த மோசமான நிதி நிலையுடன் தமிழ் தொழிற்சங்கக் கூட்டணியின் புதிய நிருவாகிகளாகப் பொறுப்பேற்ற நிருவாகிகள் பல இடர்ப்பாடுகள் மத்தியில் இது காலவரையும் தமிழ் தொழிற்சங்கக் கூட்டணியை சிறந்த முறையில் நடத்தி வந்ததை பேராளர்களும் உறுப்புரிமைச் சங்கங்களுக்கு அறியத்தருவதில் பெருமகிழ்ச்சியடைகின்றோம். இம் மூன்றாவது பேராளர் மாநாட்டில் 1977,1978,1979 ஆகிய ஆண்டுகளுக்கான முறையான ஆண்டு அறிக்கையும், கணக்கறிக்கையும் சமர்ப்பிப்பதில் மத்திய செயற்குழுவினர் மேலும் பெருமகிழ்ச்சியடைகின்றனர்.

செயற்குழுக் கூட்டங்கள்

5-5-76இல் புனரமைப்புச் செய்யப்பட்டு பொறுப்பேற்ற மத்திய செயற்குழு இதுகால வரையும் செயற்குழுக் கூட்டங்களை நடத்தியுள்ளது. குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் ஆண்டுப் பொதுக் கூட்டங்களை நடத்துவதில் எதிர்பாராத பல தடைகள் ஏற்பட்டிருந்த போதிலும் தேவைப்பட்டபோது மத்திய

செயற்குழுக்கூட்டங்கள் பல சந்தர்ப்பங்களில் கூட்டப்படாமல் கூட்டங்கள் பின்போடப்பட்டன. பல்வேறுபட்ட உறுப்புரிமைச் சங்கங்களை இணைத்து ஐக்கியத்தை வளர்த்து வரவேண்டுமென்பதால் நீண்ட காலமாக வருகை தராதிருந்த மத்திய செயற்குழு உறுப்பினர்கள்மீதும் நடவடிக்கை எடுக்கப்படவில்லை.

சிங்கள தேர்ச்சியின்மையால் பாதிக்கப்பட்ட ஊழியர்கள்

சிங்களத் தேர்ச்சியின்மையால் வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்டவர்களுக்கு மீண்டும் வேலையைப் பெற்றுக்கொடுப்பதிலும், பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு நிவாரணம் தேடிக்கொடுப்பதிலும் ஆக்கபூர்வமான நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டன. சிங்களத்தால் பாதிக்கப்பட்ட அங்கத்தவர்களின் முறையீடுகளை விசாரித்து உரிய நடவடிக்கை எடுப்பதற்கு புகைவண்டிப் பகுதி ஊழியர் சங்கத் தலைவர் திரு.சி.கந்தையா அவர்கள் தலைமையில் ஒரு குழு நியமிக்கப்பட்டது.

சிங்களத் தேர்ச்சியின்மையால் துறைமுக(சரக்குக்) கூட்டுத்தாபனத் திலிருந்து 1976 யூனில் வேலைநீக்கம் செய்யப்பட்ட தமிழ் ஊழியர்கள் தமிழ்த் தொழிற்சங்கக் கூட்டணியின் முயற்சியால் மீண்டும் வேலை பெற்றுள்ளனர் என்பதை மகிழ்வுடன் குறிப்பிடுகின்றோம்.

முதலாம் தரப் பதவிக்கு சிங்களத் தகைமை

அரசாங்க எழுதுவினைஞர் முதலாம் தர பதவி உயர்வுக்கு விதிக்கப்பட்ட சிங்களத் தகைமை ஒரு நிபந்தனையாக இருக்கக்கூடாது என்பதனை விளக்குவதற்காக தந்தை செல்வா அவர்கள் பொதுநிர்வாக உள்நாட்டு அலுவல்கள் அமைச்சர் திரு.ரீ.பி.இலங்கரத்தினா அவர்களுடன் 20-7-76இல் நடைபெற்ற சந்திப்பின்போது தமிழ் தொழிற்சங்கக் கூட்டணியின் தலைவர் திரு.சே.மா.செல்லத்தம்பு அவர்கள் பங்குபற்றி நிலைமையைத் தெளிவாக விளக்கினார். தொழிற்சங்கக் கூட்டணியின் துணைத்தலைவர் திரு.குணரத்தினம் அவர்களும் இவ்விவாதத்தில் பங்குபற்றினார்.

VIII. அடையாள உண்ணாவிரதத்தில் தமிழ் தொழிற்சங்கக் கூட்டணி

சிறையில் உண்ணாவிரதமிருந்து இளைஞர்களுக்கு ஆதரவு தெரிவிக்கும் முகமாக அரசாங்க எழுதுவினைஞர் சங்கம் ஏற்பாடு செய்திருந்த அடையாள உண்ணாவிரதத்தில் தமிழ் தொழிற்சங்கக் கூட்டணி பெரும் பங்கு எடுத்துக்கொண்டது. தமிழ் தொழிற்சங்கக் கூட்டணியில் இணைந்திருக்கும் அஞ்சல் எழுதுவினைஞர் சங்கம், புகைவண்டிப்பகுதி ஊழியர் சங்கம், தமிழ் தட்டெழுத்தாளர் சங்கம், அரசாங்கக் கூட்டுத்தாபன ஊழியர் சங்கம், மற்றும் பல மொழிவழித் தொழிற்சங்கங்களும் இந்த அடையாள உண்ணாவிரதத்தில் பெரும் பங்கு எடுத்துக்கொண்டனர். இது சம்பந்தமாக செயலாளர் நாயகம் அவர்கள் பின்வரும் அறிக்கையினை வெளியிட்டிருந்தார். வவுனியாவில் நடைபெற்ற உண்ணாவிரதத்தில் செயலாளர் நாயகம் பங்குபற்றி சிறப்புரை நிகழ்த்தினார்.

இனக்கலவரத்தின் போது பாதிக்கப்பட்ட ஊழியர்கள்

இனக் கலவரத்தின் போது பாதிக்கப்பட்ட தமிழ் ஊழியர்களுக்கு விரைந்து பணியாற்றியதோடு குண்டர்களால் படுகொலைசெய்யப்பட்ட தமிழ் ஊழியர்களின் குடும்பங்களுக்கு நட்டஈடு பெற்றுக்கொடுப்பதிலும், பாதிக்கப்பட்ட ஊழியர்களைப் பாதுகாப்பான இடங்களுக்கு இடமாற்றம் பெற்றுக் கொடுப்பதிலும் அவ்வவ் மொழிவழித் தொழிற்சங்கங்களுடன் இணைந்து உரிய நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

சுயநிர்ணய உரிமை

தமிழ்த் தொழிற்சங்கக் கூட்டணி மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளால் இந்நாட்டிலுள்ள மாற்றுத் தொழிற்சங்கங்கள் பல தமிழர்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை ஏற்றுள்ளதோடு அத்தொழிற் சங்கங்களும் சிங்கள மக்கள் மத்தியில் பிரசாரம் செய்வதிலும் ஈடுபட்டுள்ளன.

தேசிய தொழிற்சங்க மாநாடு

இந்நாட்டிலுள்ள முக்கிய தேசிய தொழிற்சங்கங்கள் அனைத்தும் இணைந்து நடத்திய தொழிற்சங்கங்களின் தேசிய மாநாட்டில் தமிழ் தொழில்

சங்கங்கள் சார்பில் சுமார் 50க்கு மேற்பட்ட பிரதிநிதிகள் பங்குபற்றியமைக்கு பெரும் வரவேற்புக் கிடைத்தது. 'சிங்களம் மட்டும்' சட்டத்தின் பின் இந்நாட்டிலுள்ள தமிழ் சிங்கள தொழிலாளர்களிடையே ஏற்பட்ட பிரிவினையும் அதனால் தொழிற்சங்க இயக்கங்கள் பலவீனமடைந்ததையும் ஆணித்தரமாக அம்மாநாட்டில் வற்புறுத்திக் கூறப்பட்டது. தமிழ் ஊழியர்கள் பிரச்சினைகளை சிங்கள ஊழியர்கள் மத்தியில் எடுத்துக்கூற இது ஓர் அரிய வாய்ப்பாக இருந்தது.

பயங்கரவாத சட்டத்தையும் அவசரகாலச் சட்ட உத்தேசத்தையும் எதிர்த்தோம்
 அரசாங்கம் கொண்டுவந்த பயங்கரவாதச் சட்டத்தையும் யாழ்ப்பாணத்தில் இடம்பெற்ற அவசரகால சட்டப் பிரகடணத்தையும் வன்மையாகக் கண்டித்தும் வாபஸ் வாங்கும்படியும் இலங்கையிலுள்ள முக்கிய 17 தொழிற்சங்கங்களுடன் தமிழ் தொழிற்சங்கக் கூட்டணியும் இணைந்து நடவடிக்கை மேற்கொண்டிருந்தது. இது சம்மந்தமாக தமிழ் தொழிற் சங்கக் கூட்டணி சோனக இஸ்லாமிய கலாசார நிலையத்தில் கூடிய எதிர்ப்பு மாநாட்டில் முக்கிய சிங்களத் தொழிற்சங்கங்கள் பல பங்குபற்றியது இதுவே முதற்தடவையாகும். இலங்கை வர்த்தக ஊழியர் சங்கம், அரசாங்க லிகிதர் சேவைச் சங்கம், ஐக்கிய தொழிற்சங்கச் சம்மேளனம் (வாசுதேவ நாணயக்கார தலைமையிலான சங்கம்) ஜனநாயக தொழிலாளர் காங்கிரஸ், வங்கி ஊழியர் சங்கம், சிறிலங்கா தொழிற்சங்கச் சம்மேளனம், இலங்கை ஆசிரியர் சங்கம், இலங்கைத் தமிழ் ஆசிரியர் சங்கம், ஐக்கிய தொழிற்சங்கச் சம்மேளனம், இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கழகம்(தொழிலாளர் பாதை, ஜே.வி.பி.தொழிற்சங்கம் போன்ற முக்கிய தொழிற்சங்கங்கள் எமது அழைப்பை ஏற்றுப் பங்குபற்றின.

சன்சோனி விசாரணை ஆணைக்குழு

இனக்கலவரத்தால் பாதிக்கப்பட்ட தமிழ் ஊழியர்கள் பற்றிய நிலையினை விளக்கி சன்சோனி விசாரணை ஆணைக்குழுவிற்கு தமிழ்த் தொழிற் சங்கக் கூட்டணி மகஜர் ஒன்றைச் சமர்ப்பித்ததோடு ஆதாரமாக நூற்றுக்கு மேற்பட்ட சாட்சியங்கள் அளிக்கப்பட்டன.

மத்திய வங்கி தமிழ் ஊழியர் சங்கத் தலைவர் திரு.ஈழவேந்தன் அரசாங்க கூட்டுத்தாபன ஊழியர் சங்க உறுப்பினர் திரு.முத்தையா பால

சிங்கம் (இனக்கலவரத்தால் வேலையை இழந்தவர்), திரு.க.சச்சிதானந்தன் எம்.ஏ (மீன்பிடி இலாகாவில் ஆராய்ச்சியாளராகப் பணியாற்றிய இவர் இனக்கலவரத்தால் பதவியை இழந்தவர்), திரு.நாகராசா (கூட்டுறவு மொத்த விற்பனை நிலையத்திலிருந்து வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்டவர்), திருமதி. சிவசம்பு (இனக்கலவரத்தின் போது இவரது கணவர் அனுராத புரத்தில் படுகொலை செய்யப்பட்டார்) போன்ற முக்கிய சாட்சியங்கள் த.தொ.சங்கக் கூட்டணியின் சார்பில் சாட்சியம் அளித்தனர். படுகொலை செய்யப்பட்ட ஊழியர்கள் குடும்பத்திற்கு குறைந்தது 1 இலட்சம் ரூபா நட்டாடு வழங்கவேண்டுமென எமது சட்டத்தரணிகள் ஆணைக்குழுவிடம் கோரியுள்ளனர். இனக்கலவரத்தால் வேலையை இழந்த கூட்டுறவு மொத்த விற்பனை நிலையத்தைச் சேர்ந்த திரு.நாகராசா அவர்கள் ஓராண்டின் பின் மீண்டும் வேலையைப் பெற்றுள்ளார். மேலும் சில ஊழியர்களுக்கு மீண்டும் வேலை வழங்கவேண்டுமென தமிழ் தொழிற்சங்கக் கூட்டணி கோரி வருகிறது. இதில் வெற்றி பெறக்கூடிய சாத்தியக் கூறுகள் ஏற்பட்டுள்ளன.

இவ்விசாரணைகள் யாழ்ப்பாணம்,கண்டி,திருகோணமலை ஆகிய இடங்களில் நடைபெற்ற போது செயலாளர் நாயகம் முழுநேர லீவில் அவ்விடங்களுக்குச் சென்று சாட்சியங்கள் அளிப்பதற்கு சட்டத்தரணிகளுக்கு உதவியாகப் பணியாற்றியுள்ளார். முதலில் செயலாளர் நாயகத்திற்குக் கடமை லீவு வழங்கப்பட்டிருந்தது. அதற்குரிய சம்பளமும் வழங்கப் பட்டிருந்தது. பல மாதங்களுக்குப் பின் அவருடைய கடமை லீவு ரத்துச் செய்யப்பட்ட சம்பளம் மீள அறவிடப்பட்டதால் சன்சோனிக் கமிசனில் பாதிக்கப்பட்ட ஊழியர்களின் நலனுக்காக பணியாற்றிய 4 மாத காலத்திற்கும் சம்பளத்தை இழந்துள்ளார். இது விசயமாக தொடர்ந்து நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டு வருகிறது.

சட்டத்தரணிகளுக்கு நன்றி

சன்சோனி ஆணைக்குழுவில் ஆஜராகி தமிழ் தொழிற்சங்கக் கூட்டணியின் சார்பில் வாதாடிய பிரதம சட்டத்தரணி திரு.லெஸ்லி பாட்லட் அவர்களுக்கும், தமிழ் அகதிகள் புனர்வாழ்வுச் சபையின் சார்பில் ஆஜரான சட்டத்தரணிகளாகிய திரு.சண்முகலிங்கம், திரு.அண்டலூட் மணி

வாசகர், திரு.ரவீந்திரன், திரு.எஸ்.கந்தசாமி ஆகியோருக்கும் நன்றியையும் பாராட்டையும் தெரிவிக்கின்றோம்.

செலவு

சன்சோனி ஆணைக்குழு தொடர்பாக ஏற்பட்ட செலவுகளுக்கு தமிழ் அகதிகள் புனர்வாழ்வுச் சபையிடமிருந்து ரூபா 15,000 கடனாகப்பெற்றுச் செலவிடப்பட்டிருக்கிறது. அத்தொகை இதுவரையும் புனர்வாழ்வுச் சபைக்குத் திருப்பிக்கொடுக்கப்படவில்லை. தமிழ்த் தொழிற்சங்கக் கூட்டணியில் எந்தவித நிதியும் இல்லாதிருந்த போதும் தக்க நேரத்தில் நிதியுதவி புரிந்த த.அ.பு.சபைக்கு இத்தொகையை விரைவில் திருப்பிக் கொடுக்க நடவடிக்கை எடுக்கப்பட வேண்டும்.

தமிழ் தொழிற்சங்கவாதிகள் இலங்கை மன்றக் கல்லூரியில் தொழிற் சங்கப் பயிற்சி பெறுவதற்கு வழிசெய்து கொடுக்கப்பட்டது.

இலங்கைத் தொழிலாளர் கழகம்

இலங்கைத் தொழிலாளர் கழகத்தைப் புனரமைப்புச் செய்து உறுப்பினர் தொகையை அதிகரிப்பதற்கு புதிய திட்டமொன்றைத் தலைவர் திரு.செ.மா.செல்லத்தம்பு அவர்கள் கழகத்திற்கும் த.வி.கூட்டணிக்கும் சமர்ப்பித்திருந்தார். இரு வருடங்களுக்கு மேலாகியும் இத்திட்டத்தை செயற்படுத்த உரியவர்கள் நடவடிக்கை எடுக்காதது வருத்தத்துக்குரியது. அத்திட்டம் செயற்படுத்தப்பட்டிருப்பின் இ.தொ.கழகம் உயர்ந்த வளர்ச்சி எய்தியிருக்கும்.

சர்வதேச தொழிற்சங்கத் தொடர்புகள்

முக்கியமான சர்வதேச தொழிற்சங்கங்களுடன் தமிழ் தொழிற்சங்கக் கூட்டணி தொடர்பை ஏற்படுத்திக்கொண்டது. அனைத்துலக அரசுசேவை தொழிற்சங்க சம்மேளனத்துடன் இணைவதற்கு 1974 இல் விண்ணப் பிக்கப்பட்டது. முன்னாள் செயலாளர் நாயகம் திரு.இ.பேரின்பநாயகம் இந்த விண்ணப்பத்தை மேற்கொண்டிருந்தார். 1976இல் புதிய நிர்வாகம் பதவியேற்ற பின்னர் தொடர்ந்து இவ்விண்ணப்பம் தொடர்பாக நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டது. இவ்விண்ணப்பத்தை இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் சிபாரிசு செய்வதற்கு நடவடிக்கை எடுத்திருந்தது. இதற்கிடையில் எமது

கூட்டணியில் உறுப்புரிமை வகித்து வந்த அரசாங்க எழுதுவினைஞர் சங்கம் புதிய விண்ணப்பம் ஒன்றை அனுப்பியிருந்தது. இதனால் இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரசுக்கு பெரும் பிரச்சினை ஏற்பட்டிருந்ததினால் தமிழ்த் தொழிற்சங்கக் கூட்டணியைச் சிபாரிசு செய்யும்படி வற்புறுத்த வில்லை. விண்ணப்பம் அதேநிலையில் இருக்கிறது. புதிய நிருவாகம் தொடர்ந்து நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும்.

த.தொ.ச.கூட்டணியின் யாழ்.செயலகம்

தமிழ்த் தொழிற்சங்கக் கூட்டணியின் பணிகளை விரிவுபடுத்து வதற்காகவும் பணிகளை ஒன்றிணைப்பதற்கும் அவற்றின் வளர்ச்சிக்கு உற்சாகம் அளிப்பதற்கும் பிரதேச ரீதியான அலுவலகம் ஒன்று தேவையென கருதியதால் யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரான்லி வீதியில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் செயலாளர் நாயகமும் எதிர்க்கட்சி முதல்வருமான திரு.அ.அமிர்தலிங்கம் அவர்களால் திறந்து வைக்கப்பட்டது. அன்று தொடக்கம் இன்றுவரையும் அதற்குச் செலுத்தப்படும் வாடகையை திரு.ஐ.தி.சம்பந்தன் அவர்களே செலுத்தி வந்துள்ளார். அலுவலகத்தை நிருவகிப்பதற்கு 1980 மார்ச் வரையும் ரூபா 4050 செலவாகியுள்ளது. இச்செலவு எதுவும் தமிழ் தொழிற்சங்கக் கூட்டணி செலுத்தவேண்டிய தில்லையெனவும் வடபிரதேசத்திலுள்ள மொழிவழித் தொழிற்சங்கங்களின் உதவியுடன் மீள்பெறுவதற்கு வழிசெய்யப்பட்டதாகவும் செயலாளர் நாயகம் உறுதியளித்துள்ளார்.

மட்டக்களப்பு புயல் நிவாரணப் பொருட்கள் சேர்ப்பதற்கு இவ்வலுவலகத் திற்கு தமிழ் இளைஞர் பேரவை பயன்படுத்தியது

உரைக்குரியாண்டுக் காலத்தில் தமிழ் தொழிற்சங்கக் கூட்டணி பல சோதனைகளை எதிர்நோக்க வேண்டியிருந்தது. தனிப்பட்ட கோபதாபங்கள் கூட்டணியின் செயற்பாட்டிற்கு தடைக்கல்லாக இருந்தபோதிலும் அதன் பணிகள் தங்குதடையின்றி நடைபெற்று வந்தன. தொழிற்சங்கத்துறையில் துணிகரமான செயல்கள் சில மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தபடியால் மாற்றுத் தொழிற்சங்கங்களின் மதிப்பையும் கௌரவத்தையும் பெறக்கூடியதாக இருந்தது.

நிதி குன்றிய நிலையிலும் தளர்ச்சியடையாது செயற்பட்டு வந்ததனால் பல சாதனைகளை நிலைநாட்டியுள்ளது. தமிழ் தொழிலாளர்களுக்கு நம்பிக்கையூட்டும் இயக்கமாக வளர்ந்துவந்துள்ளது. பல புதிய தொழிற்சங்கங்களை உருவாக்க தமிழ் தொழிற்சங்கக் கூட்டணி முன்னின்று உழைத்தது. எதிர்க்கட்சித் தலைவர் திரு.அ.அமிர்தலிங்கம் அவர்கள் தமது ஆசிச் செய்தியில் 'தமிழ்த் தொழிற்சங்கங்களிடையே ஒரு புதிய உத்வேகம் தோன்றியிருக்கிறது' என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

'தமிழ் தொழிற்சங்கக் கூட்டணிக்குள் நெருக்கடி', 'தமிழ் தொழிற்சங்கக் கூட்டணி சிதறும் நிலையில் இருக்கிறது.', 'தமிழ் தொழிற்சங்கக் கூட்டணி செயலற்றுவிட்டது' என்று ஒரு சிலர் பிரச்சாரம் செய்தனர்.

தமிழ் பேசும் இனத்தின் ஒரு பிரிக்கமுடியாத அங்கமாக தொழிலாளர் வர்க்கம் ஒன்றுபடுவது தமிழ் இனத்தின் விடுதலையை அடைவதற்கு மிகவும் அவசியமாகும். இதை உணர்ந்து செயற்படவேண்டுமென்று எங்கள் மொழிவழித் தொழிற்சங்கங்களையும் வேண்டிக்கொள்கிறேன், என எதிர்க்கட்சி முதல்வர் மாண்புமிகு அ.அமிர்தலிங்கம் பா.உ.அவர்கள் விடுத்த ஆசிச்செய்தியில் குறிப்பிட்டிருப்பதற்கேற்ப பழைமைகளையும் பகைமைகளையும் மறந்து தமிழ் இனத்தின் விடுதலைக்கும் தமிழ் தொழிலாளர்களின் விடிவுக்கும் ஒன்றுபட்டு உழைப்போம் வாரீர் என அனைத்து மொழிவழித் தொழிற்சங்கங்களையும் அழைக்கிறோம்.

வாழ்க தமிழ் தொழிலாளர், வளர்க தமிழ்த் தொழிற்சங்கக் கூட்டணி.

இங்ஙனம்

ஐ.தி.சம்பந்தன்(மூர்த்தி)

நன்றி.

தமிழ்த் தொழிற்சங்கக் கூட்டணியை இதுவரையும் சிறந்த முறையில் இயங்க வைப்பதில் எப்பொழுதும் பக்கபலமாக நின்று உழைத்து வந்த அஞ்சல், எழுதுவினைஞர் சங்கம், புகைவண்டிப்பகுதி ஊழியர் சங்கம் ஆகியவற்றிற்கு விசேடமாக நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

இங்ஙனம்

ஐ.தி.சம்பந்தன்(மூர்த்தி)

செயலாளர் நாயகம்

மத்திய செயற்குழு

Statistics

CHAPTER II - PART I

Table - I

Ethnic Breakdown of Ceylonese in the Civil Service.

(1870-1945)

Year	Ministry Dept.	Europeans		Sinhalese		Ceylon Tamils		Indian Tamils		Burghers	Nos. %
		Absolute	Nos. %	Absolute	Nos. %	Absolute	Nos. %	Absolute	Nos. %		
1870				7	100						
1907				4	33.3	2	16.6			6	50.0
1925				17	39.5	8	18.6	4	9.3	14	32.55
1935	Home Ministry	16	32.65	13	26.53	11	22.4			9	18.36
1945	Entire Ministries	39	25.16	69	44.51	31	20			16	10.32

Source : Thambiah, S.J. University of Ceylon Review Vol. XIII, Nos : 2 & 3 April - July, 1955, pp. 113-134

CHAPTER II - PART - II
Table - I
Ceylon Civil Service - Ethnic Composition - 1956 - 1962

	Class %		Total	%	Class %		Total	%				
	I & II	III			I & II	III						
Sinhalese	79	59.4	22	50.0	101	57.1	112	73.7	36	73.5	148	73.7
Tamils	34	25.6	18	41.0	52	29.4	26	17.1	10	20.4	36	17.9
Muslims	3	2.3	0	-	3	1.7	5	3.3	0	-	-	2.3
Burghers	17	12.8	4	11.9	21	11.8	9	3.9	3	6.3	12	6
	133		44		177		142		49		201	

Source : C. Abeyasekara, "Ethnic Representation in the higher state service - Ethnicity and Social change. Ed. Social Scientists' Association. 1984.

II-II
Table - III
Sri Lanka Administration Service 1975
(Ethnic Composition)

	Total	Sinhalese	%	Tamil	%	Burghers	%	Muslims	%
Class I	89	68	76.4	17	19.1	1	1.1	3	3.3
Class II	278	226	81.3	44	5.8	4	1.4	4	1.4
Class I & II	367	294	80.1	61	16.6	5	1.4	7	1.9
Class III	898	735	81.8	140	15.6	5	0.6	18	2.0
	1265	1029		201		10		25	

Source : Table C. Abeyasekara. Ethnic Representation in the Higher State Service : (Ethnicity and Social Change. Ed. Social Scientists Association - 1984)

Table - III A
Sri Lanka Administration Service - 1977

Year	Total	Sinhalese	%	Tamil	%	Muslims	%	Others	%
1977	C.I.I 106	82	77.4	20	18.9	3	2.8	1	.9
	C.I.II 319	251	78.7	57	17.9	8	2.5	3	.9
	C.I.III 982	837	85.2	128	13.0	15	1.5	2	.2

Table - III - B
Recruitment per year

1963	36	27	75	8	22.2	1	2.8
1965	13	9	69.2	3	23.1	1	7.6
1966	1	1	100	0		0	
1967	52	41	78.8	11	21.2	-	
1968	1	1	100	0		0	
1969	16	12	75	3	18.8	1	6.2
1970	121	98	81	23	19	0	-
1971	161	133	82.6	23	14.3	5	3.1
1972	26	22	84.6	4	15.4	0	-
1973	151	133	88	16	10.6	2	1.4
1974	99	91	91.9	7	7.1	1	1
1975	73	67	91.8	5	6.8	1	1.4
1976	36	33	91.7	3	8.3	0	-
1977	196	171	87.2	22	11.2	3	1.6
Source : Hansard ' parliament of Sri Lanka - of date 21.12.1977 column' 107-152 (An analysis of the Seniority list of Sri Lanka Administrative Services published therein.)							

II-II
Table - IV
Sri Lanka Administration Service - Recruitments

Year	Total	Sinhalese	%	Tamils	%	Muslims	%	Others	%
1979	140	140	100	0	0	0	0	0	0
1980	141	141	100	0	0	0	0	0	0
1984	203	184	90.6	19	9.4	0	0	0	0
	104	93	89.5	7	6.7	4	3.8	0	0

CHAPTER - III - A
ACCOUNTANTS' SERVICE

Year of Recruitment	Total Recruited	Sinhalese	%	Tamils	%	Muslims	%
1966	39	19	48.7	20	51.3	-	-
1968	31	8	25.8	23	74.2	-	-
1970	23	8	34.8	15	65.2	-	-
1971	36	20	55.6	16	44.4	-	-
1972	48	34	70.8	14	29.2	-	-
1973	38	23	60.5	14	36.9	1	2.6
1974	25	17	60	7	28	1	4.0
1976	49	40	81.6	9	18.4	-	-
1977	35	29	82.9	6	17.1	-	-
1978	45	40	88.9	5	11.1	-	-
1980	31	23	74.2	8	25.8	-	-
1982	109	102	93.6	7	6.4	-	-
1984	100	85	85.0	14	14	1	1

Source : Public Service Commission Results Bulletins and Public Administration Dept. Results sheets (Exhibited on the Notice Board)

C-III

Table - II

Police Recruitment - 1970 to 1973

Post	Total	Sinhalese	%	Tamils	%	Muslims	%
Asst. Suptd. Of Police	14	13	92.9	1	7.1	0	-
Sub - Inspector of							
Police	260	228	87.7	23	8.8	9	3.5
Source : Hansar, National State Assembly, Vol. 4 (II) Bk.10, Januray 02,1973							

Table - III

Recruitment to the Police And Armed Service - 1977 to 1980

Service	Total	Sinhalese	%	Tamils	%	Muslims	%
Police	17,500	16,550	94.6	950	5.4	0	-
Army	10,000	9,680	96.8	320	3.2	0	-
Navy	2,170	2,024	93.3	146	6.7	0	-
Source : Parliament Hansard - DSR. SL. Vol. 223 Pt. I, March 21, 1983 Col. 82 & 131.							

Ethnic Group	Population		Absolute	
	Figures	%	Nos : in	Clerical Service %
Low Country Sinhalese	2,654,794	42.8		
Kandyan Sinhalese	1,500,334	24.2	3236	53.92
Ceylon Tamils	712,663	11.5	1164	19.39
Burghers	30,000	0.5	769	12.82
Indian Tamils	830,324	13.4		
Muslims. Eutopeans and others	469,139	7.6	833	13.87
	6,197,254	100	6002	100

Source : Report of the Commission on Constitutional Reforms (Sept. 1945) - (Soulbury Commission Report) - P.- 49

C-III
Table - III
General Clerical Service

Your & Date of Examination	Total Recruited	Sinhalese	%	Tamils	%	Muslims	%	Others	%	Results Published in Government Gazette - No :	Date
Oct. 11.1947	378	206	54.5	156	41.3	6	1.6	10	2.6	9,838	5.03.1948
Sept.25.1948	513	343	66.9	150	29.2	16	3.7	4	0.8	9,938	13.01.1949
Oct.16.1948	267	138	51.7	113	42.3	7	2.6	9	3.4	9,949	18.02.1949
Aug.27.1949	564	235	41.7	303	53.7	13	2.3	13	2.3	10,057	23.12.1949
Jan.1955	614	403	65.6	189	30.8	20	3.3	2	0.3	10,815	08.07.1955
										10,828	19.08.1955
										12,314	10.03.1961
										12,405	12.05.1961
										12,460	09.06.1961
March. 1960	955	802	84	147	15.4	6	0.6	-	-	12,508	07.07.1961
										12,662	15.09.1961
										12,681	29.09.1961
										12,776	17.11.1961
										13,673	14.06.1963

B-III
Table - II
Police Recruitment - 1970 to 1973

Post	Total	Sinhalese	%	Tamils	%	Muslims	%
Asst : Suptd. of police	14	13	92.9	1	7.1	0	-
Sub - Inspector of Police	260	228	87.7	23	8.8	9	3.5

Source : Hansard, National State Assembly, Vol : 4 (II) Bk. 10, January 02, 1973.

Table - III
Recruitment to the Police and Armed Service

1977 - 1980

Service	Total	Sinhalese	%	Tamils	%	Muslims	%
Police	17,500	16,550	94.6	950	5.4	0	-
Army	10,000	9,680	96.8	320	3.2	0	-
Navy	2,170	2,024	93.3	146	6.7	0	-

Source : Parliament Hansard - DSR, SI, Vol: 23 Pt I,
March 21, 1983 Col. 82 & 131.

C-III
Table - I
Ethnic Composition of the Clerical Services in 1938 against population figures of 1943.

Total Population in 1943 - 6, 197, 254

Total No in Clerical Services in 1938 - 6002.

Ethnic Group	Population		Abaoluto Hos : in	
	Figures	%	Clerical Services	%
Low Country Sinhalese	2,654,794	42.8	3236	53.92
Kandy Sinhalese	1,500,334	24.2		
Ceylon Tamils	712,663	11.5	1164	19.39
Burghers	30,000	0.5	769	12.82
Indian Tamils	830,324	13.4	833	13.87
Muslims, Europeans and Others	469,139	7.6		
	6,197,254	100	6002	100

Source : Report of the Commission on Constitutional Reforms (Sept 1945) - (Soul bury Commission Report) - P - 49.

C-III
Table - III
General Clerical Service

Year & Date of Examination	Total Recruited	Sinhalese	%	Tamils	%	Muslims	%	Others	%	Results Published in Government Gazette - No :	Date
Oct, 11, 1947	378	206	54.5	156	41.3	6	1.6	10	2.6	9,838	5.03.1948
Sep.25, 1948	513	343	66.9	150	29.2	16	3.7	4	0.8	9,938	13.01.1949
Oct, 16, 1948	267	138	51.7	113	42.3	7	2.6	9	3.4	9,949	18.02.1949
Aug, 27, 1949	564	235	41.7	303	53.7	13	2.3	13	2.3	10,057	23.12.1949
Jan, 1955	614	403	65.6	189	30.8	20	3.3	2	0.3	10,815 10,828 12,314 12,405 12,460	8.07.1955 19.08.1955 10.03.1961 12.05.1961 9.06.1961
March, 1960	955	802	84	147	15.4	6	.6	-	-	12,508 12,662 12,681 12,776 13,673 13,702 13,736	7.07.1961 15.09.1961 29.09.1961 17.11.1961 14.06.1963 19.07.1963 23.08.1963

Sept, 1962	788	696	88.3	86	10.9	6	.8	-	-	13,757	13.09.1963
Jan, 1963	177	146	82.5	31	17.5	0	-	-	-	13,813 13,856	08.11.1963 13.12.1963
										14,753	16.06.1967

C-III
Table - III
Promotion to Executive Clerical Class II
of the General Clerical Service

Year & Date of Exam	Total	Sinhalese	%	Tamils	%	Muslims	%	Others	%	Source Govt. Cazotto No:	Date
Oct, 18, 1947	96	47	49.0	41	42.7	3	3.1	5	5.2	9,868	21.05.48
Oct, 30, 1948	215	112	52.0	93	43.3	3	1.4	7	3.3	9,959	25.03.49
Oct, 22, 1949	219	114	52.1	104	47.5	1	.4	-	-	10,077	24.02.50
Oct, 9, 1954	266	228	42.5	36	54.5	2	3.0	-	-	10,758	28.01.55
Nov, 22, 1969	257	232	90.3	25	9.7	-	-	-	-	14,925	25.09.70

C-III
Table - IV
Recent Trends in Promotion to Class X of the General Clerical Service

Year	Total	Sinhalese	%	Tamils	%	Muslims	%
1975	156	142	91.1	13	8.3	1	.6
1976	200	175	87.5	25	12.5	0	0
1977	835	718	86.0	117	14.0	0	0
1978 (1st Batch)	685	560	81.8	120	17.5	5	.7
1978 (2nd Batch)	189	139	73.5	50	26.5	0	0

Source : Public Administration (Compined Services) File 1/36/2/2 (IV) G.

Table - V
General Clerical Service Appointments
Between 22.07.77 & 31.03.80

Total	Sinhalese	%	Tamils	%	Muslims	%
3326	3127	94.0	148	4.4	51	1.5

Source : Hansard, Parliament of D S R S L Vol : 10 (17) or 4.06.80. Col : 1586.

Appointed Bolore:	Post	Total	Sinhalese	%	Tamils	%	Muslim	%
1937 - 1951 & 1962	Asst. Postmaster - General	3	2	66.7	1	33.3	-	-
1966	Supdts: of Post & Telecommunication Traffic	11	08	72.7	3	27.3	-	-
1949	Asst. Suptd: of Post and Telecommunication Traffic	38	32	84.2	6	15.8	-	-
1945	Senior Postmasters	4	2	50	1	25	1	25
1955	Investgating Inspectors	55	40	72.7	13	23.6	2	3.6
1958	Postmasers & Signallers Class I	541	316	58.4	213	39.4	12	2.2

Source : As per Seniority List - Post Office Circular No : 560 Supplement No :2 of March 10, 1978.

C-III
Table - VII
Postal Department

Name of Service	Date of Examination	Total Recruited	Sinhalese	%	Tamils	%	Muslim	%	Others	%	Source-Govt. Gazotte No:	Date:
Clorks	May, 28, 1949	33	16	48.5	16	48.5	1	3.0	-	-	10,039	Oct, 28, 1949
Postmasters & Singallers	May, 28, 1949	99	63	63.6	33	33.5	3	3.1	-	-	10,039	Oct, 28, 1949
Post and Telegraph Learners	May, 28, 1949	65	24	36.9	39	60.0	2	3.1	-	-	10,039	Oct, 28, 1949
Post and Telegraph Learners	June, 05, 1954	54	33	61.1	19	35.2	2	3.7	-	-	10,815	July, 08, 1955
Postmasters & Signallers	Jan, 1961	87	78	89.7	9	10.3	-	-	-	-	12,776	Nov, 17, 1961
Postmasters Signallers	Nov, 1967	174	107	61.5	66	37.9	1	.6	-	-	14,829 14,851 14,891	Nov, 22, 1960 Apr, 25, 1969 Jan, 29, 1970
Postmasters & Signallers (Limited Competitive Examination for minor Employees	1967	91	79	86.8	12	13.2	-	-	-	-	14,829 14,851	Nov, 22, 1968 Apr, 04, 1969

C-III
Table - VIII

Post	Total	Sinhalese	%	Tamils	%	Muslims	%
Postmasters and Signallers	195	181	92.8	11	5.6	3	1.6

Source : DSR, SL, Parliament Hansard, Vol : 7 pt. 8.
1979 Nov. 26. Col : 1843.

Table - IX

Post	Total	Sinhalese	%	Tamils	%
Security Guards	83	82	98.8	1	1.2
Clerks	214	211	98.6	3	1.4
Station Masters & Asst. Station Masters	201	193	96.0	8	4.0

Source : Private Member's motion in the name of Mr.K.P.Ratnam Parliament. August, 06, 1982.

C-III
Table - X
Other Services - between 1977 - 1980

Department	Post	Total	Sinhalese	%	Tamils	%	Muslims	%	Scurse
Health	Asst. Medical Practitioners Pharmacists and Radiographers	480	473	98.5	7	1.5	-	-	DRS, SL Hansard Vol.7 Pt-8. Nov.26, 1979 Col, 1853.
Survey	Survey Lournors	318	313	98.4	5	1.6	-	-	- Ibid -
	Shroff's Service	73	59	80.8	13	17.8	1	1.4	Vol.10 (17) 4/6/80. 1596
	Book Keepers	133	122	91.7	9	6.8	2	1.5	Vol.10 (17) 4.6.80, 1572

Between 1982 - 1983

Valuation	Valuation Officers	67	67	100.0	-	-	-	-	Ponniah.S. Teh Truth Vs "This is the Truth" 21, Oct, 1983.
Police	Sub-Inspectors Sorgoants (Promotion)	42	40	95.2	2	4.8	-	-	- Ibid -
		33	30	92	3	9	-	-	- Ibid -

Survey	Romoto Sensal Photo - Technicians	3	3	100.0						
	Aerial Photographers	2	2	100.0						
Survey	Learners (1984)	113	99	87.6	12	10.6	2	1.8	Island July 20, 1984.	
Irrigation	Technical (1984)	57	54	94.7	0	-	3	5.3	Island July 20, 1984.	

D-III
Table - X
Teaching Service 1974
Particulars of Training

Course	Total	Sinhala Medium	%	Tamil Medium	%
Postgraduate Diploma	435	391	89.9	44	10.1
Teacher Training (General)	2724	2342	86.0	382	14.0
Teacher Training (Special)	1518	1193	78.6	325	21.4
Special Training (English)	759	670	88.3	89	11.7

Source : Hansard - National State Assembly, Republic of Sri Lanka
Vol.13 (1) Pt.5, Dec.04, 1974, Col : 935.

D-III
Table - II
Sri Lanka Education Service
As at January 01, 1982

Posts Class & Grade	Approved Cadre	Actual Staff	Sinhalese	%	Tamils	%	Muslims	%
Class - I	11	9	7	77.8	1	11.1	1	11.1
Class - II	41	41	33	80.5	6	14.6	2.	4.9
Class - III General Cadre	64	25	23	92.0	1	4.0	1	4.0
Special Cadre	39	13	10	77.0	3	23.1	-	-
Class - IV General Cadre	229	229	190	83.0	26	11.4	13	5.6
Special Cadre	81	77	63	81.8	12	15.6	2	2.6
Class - V General Cadre	686	472	433	91.7	05	1.2	34	7.1
Special Cadre	314	243	191	78.6	44	18.1	08	3.3

Source : Parliament Hansard, DSR SL, Vol : 21 Pt.14, November 4, 1982.

D-III
Table - III
Teachers Colleges in Sri Lanka and Ethnic Composition of Students

Education Districts	No of Students				No of Students				No of Students			
	No of Sinhala Teachers Colleges	Sinhala	Tamilis	Muslims	No of Muslim Teachers Colleges	Sinhala	Tamilis	Muslims	No of Muslim Teachers Colleges	Sinhala	Tamilis	Muslims
Homagama	01	941	-	12	-	-	-	-	-	-	-	-
Gampaha	04	1384	01	09	-	-	-	-	-	-	-	-
Kandy	04	1408	-	26	-	-	-	-	-	-	-	-
Galle	02	483	-	12	-	-	-	-	-	-	-	-
Matara	01	68	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Kalutara	01	600	-	-	-	-	-	260	-	-	-	-
Bandarawela	01	261	-	01	-	-	-	-	-	-	-	-

Kurunegala	01	229	-	01	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Hnuwangoda	01	524	03	05	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Amparai	01	100	-	01	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Anuradhapura	01	188	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Polanarauwa	01	92	-	02	01	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Batticaloa	-	-	-	-	-	-	04	277	01	-	-	-	-	-	226	02	-
Jaffna	-	-	-	-	-	-	-	-	02	-	-	-	-	857	127	-	-
Nuwara-Eliya	-	-	-	-	-	-	-	-	01	-	-	-	-	19	-	-	-
	19	6178	04	69	02	-	04	537	04	-	-	-	-	1102	129	-	-

Source : DSR, SL, Parliament Hansard Vol : 20 Pt.4, July 21, 1982, Col, 1181 - 1182

D-III
Table - IV
Shortage of Tamil Medium Teachers in the Northern & Eastern Provinces

Province	Education District	Student Population	No of Teachers	Ratio	Shortage National Par	In terms Ratio Sist. Per
Northern	Jaffna	204,326	6528	31.3	1241	
	Mannar	23,549	732	32.2	163	
	Mullaitivu	15,967	422	37.8	185	
	Vavuniya	21,805	667	32.7	162	1751
Eastern	Batticaloa	71,181	1918	37.1	789	
	Amparai	36,158	1058	34.2	317	
	Kalmunai	60,549	1870	32.4	432	
	Trincomalee	64,549	1844	35.0	610	2148
National Teacher - Student Ratio				-	26.3	3899
Teacher - Student Ratio in 23 Districts other than 8 Districts in North and East...				-	26.4	
Teacher - Student Ratio in 8 Education Districts in North and East....				-	34.1	

Source : School Census - 1982 - Ministry of Education, Colombo

Chapter IV - B
Treasury and Public Administration Circulars relating to Implementation of Official Language in Public Service, Statutory Boards and State Corporations

Serial No	Main Treasury/ Circular/Circ. Letter No:	Main Treasury/ Circular/Circ. Letter No:	Date	Main Features in Brief
1.	336		29.11.56	1. Old-entrants to be permitted to retire if they do not accept Sinhala. 2. July 7, 1956 - date deciding old entrants and new-entrants.
2.	379		23.05.57	September 24, date deciding old entrants and new-entrants.
3.	428		31.01.58	1. Conditions of Service for new entrants. 2. Compliance with directives on the official language policy. 3. Extension of probationary period from 2 years to 3 years. 4. Departmental and promotional Examinations in Sinhala only.
4.	473		27.01.59	Grades of Sinhala proficiency tests and syllabus - only 2 Grades Higher and lower.
5.	554		31.10.61	Syllabus for four Grades of Sinhala Proficiency examination Grade 1, II

6.	560		4.12.60	<p>1. Four Grades of Sinhala Proficiency Tests. 2. Those over 50 years to acquire Grade 3 Proficiency to be entitled to extension of service beyond 55 years. 3. Those under 50 years to acquire Grade IV Sinhala Proficiency to continue in Service. 4. Minor employees whose recruitment did not require educational qualification higher than 7th standard to acquire Grade II Sinhala Proficiency. 5. Exemptions to professional scientific and Technical officers who were 50 years on 1.1.61 and minor employees for whose recruitment educational qualifications were not required. Govt. Gazotto No: 12.328 of 24.3.61 (Part I Section II) contained Schemes of Examinations and syllabuses.</p>
7.	577		13.06.62	Exemption of Minor employees from Sinhala Proficiency
8.	501		20.07.62	<p>1. 2. Minor and Subordinate employees for whose recruitment an educational qualification of 7th standard is necessary, Grade II or 5th Standard Sinhala Proficiency. 3. Minor employees for whose recruitment no educational qualification is necessary exempted from Sinhala Proficiency. 4. Departmental and Promotional examinations in Sinhala only.</p>

9.	582		23.07.62	Retirement of old-entrant public servants for non-proficiency in Sinhala Permitted till 31.12.63.
10.	597		31.12.62	Revised syllabuses for Sinhala Proficiency Examinations - Grade 1 to 5.
11.	618		18.10.63	1. Increments of Public servants withheld in the case of those who sat proficiency tests but failed to be restored up to 31.12.63 and further lease of two years to be granted. 2. In the case of those old-entrants who did not sit a single Sinhala proficiency examination since February 17, 1962 they are to be retired for in efficiency. 3. Sinhala Proficiency a must for scholarships and Training abroad & promotions.
12.	636		10.20.64	Revised Syllabus for Sinhala Proficiency Examinations.
13.	638		26.02.65	Old-entrants who did not sit a single proficiency examination since 17.02.62 to be retired for inefficiency.
14.	648		25.06.65	Notification compulsory retirement to be issued to old-entrants who did not sit a single proficiency examinations.
15.	73		5.06.65	Suspension of action for compulsory retirement.

16.	700		4.09.66	<p>1. Old-entrants will not be freed to work in Sinhala.</p> <p>2. Retirement Schomo to remain open.</p> <p>3. Minor employee to be exempted from sinhala proficiency.</p> <p>4. Notices of Compulsory retirement to be withdrawn.</p> <p>5. Sinhala Proficiency necessary for extonsion beyond 55 years.</p> <p>6. All increments with held solely for non-proficiency in Sir Lanka be restored.</p> <p>7. Sinhala Proficiency will not be a requirement for Promotions. Scholarship. Training Courses. Otc. Promotions lost on account of non-proficiency in Sinhala to be reviewed conditional promotions granted conditionally on Sinhala proficiency to be made permanent promotions.</p> <p>8. Promotional examinations for old-entrants will be English.</p>
17.	701		4.09.66	<p>1. Review of New-entrants who joined between September 24 and June 30, 1965.</p> <p>2. Only 3 Grades of Sinhala Proficiency examinations Gr.1-3rd Std level Gr.2-5t Std, Level and Gr.3-8t Std level.</p> <p>3. Minor subordinate employees for whose recruitment educational qualification not higher than 8th Std. is necessary will have to acquire Gr.2 (5th Std) Proficiency.</p> <p>4. Those in Minor Grades for whose recruitment no educational qualifications are required exempted from Sinhala Proficiency.</p>

				<p>5. Punitive action against those fail to gain proficiency in Sinhala within the prescribed time.</p> <p>6. Those who failed to gain proficiency up to 30.06.65 given further 3 years.</p> <p>7. When they will be entitled to confirmation increments with retroactive effect. Their seniority to be determined by a competent authority.</p> <p>8. Conditions of service in letters of appointments.</p> <p>9. Promotional and Departmental examinations - Public officers can sit in the medium in which they entered the service.</p> <p>10. Exemptions from Sinhala Proficiency to teachers in the Tamil medium (b) Radio announcers in Tamil (o) Tamil music teachers and Tamil stenographers. Research Workers in different sections and Technical Laboratories.</p> <p>Gr.II Proficiency for Doctors and Engineers and Grama Sevakas in Tamil DRO divisioned.</p>
18	466		1.11.58	New-entrants to clerical Service to sit typing test in sinhala within 3 years.
19	731			New-entrants to pass typing test in Tamil within 2 years.
20	753		1.07.65	New-entrants who did not sit any Sinhala Proficiency examination up to June 30, 1963 to be terminated from service with one months notice.

21.	769		6.09.69	<p>Seniority of Officers will be determined by the date on which they pass the qualifying test in Sinhala provided such date is after (1) 30.05.65 (II) completion of the normal period of trial/ Probation.</p> <p>1. Increment Stopped to be restored from date of passing. 2. Those who never sat Sinhala proficiency examination services to be terminated with one months notice. 3. Re-statement of conditions of service.</p> <p>1. Revision of Syllabuses for Sinhala Proficiency Examinations. 2. Reduction of Oral tests to just one.</p>
22.		35	9.07.71	
23.		74	24.10.73	
24.		143	24.08.79	<p>Official Language Proficiency requirements are under Review all punitive actions, suspension/ stoppage or Increments and termination of services to be suspended.</p>
25.		182	26.11.80	<p>1. All increments lost solely because of non-proficiency in Sinhala to be restored without arrears before final Termination of Services to enable them to secure pension or gratuity. 2. Those who passed Sinhala Proficiency tests at the required levels between 1965 and 1969 but not within stipulated time to be promoted and placed under those who qualified within time.</p>

26.	Establishment	Circular 298	19.01.79	<p>3. Tamil old-entrant officers of the Sri Lanka Administrative Service to be exempted from requirement to pass second language if they had G.C.E. (O/L) Tamil or its equivalent as in the case of old-entrant Sinhala officers of the SLAS.</p> <p>4. This circular virtually reduces the time given to pass Sinhala Proficiency tests from 3 years to 2 1/2 years.</p> <p>5. Minor employees who draw a salary below the point set-out in Establishment Code Chapter XII, section 26 (1) as amended by amendment 59 of 29.10.75 were exempted from Sinhala Proficiency.</p> <p>1. Tamil Translators, English medium Typists and English medium Stenographers exempted from Sinhala Proficiency.</p> <p>2. Officers in Minor grades-Drivers of Motor Vehicles/ Post peons reduction of degree of Proficiency from Grade 11 to Grade I.</p>
-----	---------------	--------------	----------	--

V
Table - I
Percentage of Tamils Admitted to the University
1942 - 1967 (All Courses)

YEAR	PERCENTAGE		
1942	32.0	1955	34.5
1943	34.0	1956	34.5
1944	32.6	1957	34.7
1945	31.7	1958	31.7
1946	29.6	1959	33.5
1947	29.5	1960	29.4
1948	31.0	1961	25.5
1949	32.1	1962	24.5
1950	32.9	1963	22.2
1951	33.0	1964	23.4
1952	32.9	1965	19.1
1953	33.7	1966	-
1954	34.1	1967	34.5

Extracted from (I) D.L.Jayasuriya - Developments in University Education - University of Ceylon Review. Vol.XXIII, Nos.1 & 2, 1965. Table II. (II) G.Uswatte-Arachi, "University Admissions in Ceylon, Morden Asian Studies, Vol. 8 No: 3 1974, Table III.

V
Table - II
Percentage of Tamils Admitted to University
(1969 - 1977 Courses - Wise)

Year	Courses of Study								All Arts Courses	All Admission
	Architecture Bio-Science Physical	Engineering	Medicing	Dental Surgery	Agriculture	Veterinary Science	All Science Based Courses	All Arts Courses		
1969/70	27.6	48.3	48.9	38.1	47.4	66.7	39.8	7.5	15.7	
1970/71	28.6	40.3	40.9	56.1	39.5	23.8	35.3	7.6	15.2	
1971/72	31.2	34.7	39.3	53.0	39.0	37.0	33.6	4.8	14.1	
1973	23.6	24.4	36.9	46.9	51.1	13.0	29.5	6.1	14.1	
1974	25.6	16.3	25.9	28.6	11.1	28.1	20.9	10.0	14.2	
1975	19.5	14.2	17.4	32.0	23.5	29.0	19.0	10.1	13.7	
1976	24.6	22.4	30.4	40.0	21.9	46.7	25.9	8.6	15.0	
1977	23.1	19.1	27.8	24.0	23.5	44.8	23.6	9.2	14.6	

Source : De Silva, C.R., The politics of University Admissions, Sri Lanka Journal of Social Sciences, Vol. 1 No. 2, December, 1978, Ex-
traction from Table I.

V
Table - III A
Percentage of Tamils Admitted to the University
1978/79 - 1980/81

Year	Courses of Study										Total University Admissions
	Architecture	Engineering	Medicine	Dental Surgery	Physical Science	Agriculture	Veterinary Science	Biological Science	All Science Based Courses	Arts - Based including law Commerce	
/79	35.00	38.00	42.50	64.00	27.00	31.00	50.00	33.00	36.71	15.70	24.4
/80	2051	27.22	21.85	28.70	23.06	26.28	26.92	21.91	24.26	12.70	17.1
/81	26.31	31.22	27.07	40.00	38.54	37.40	23.33	29.20	31.76	17.01	23.2

X These percentage are for Tamil medium and includes Tamils, Muslims and malays and the Ethnic break-down of each community is yet not known.

Source : Extracted from the Annual Report of the University Grants Commission 1979, 1980 and 1981.

V
Table - III B
University Admissions
Percentage - Wise Ethnic Break - Down

Courses	1981			1982			1983		
	Sinhalese	Tamils	Others	Sinhalese	Tamils	Others	Sinhalese	Tamils	Others
Arts	82.8	13.3	3.9	79.4	16.3	4.3	77.1	16.4	6.6
Physical Science	63.5	31.8	4.7	61.1	33.5	5.5	73.4	33.1	3.6
Biological Science	72.5	24.3	3.2	71.7	26.1	2.2	70.3	23.1	3.6
Engineering	67.2	28.1	4.7	66.9	28.5	4.5	66.4	28.1	5.5
Medicine	72.7	23.1	4.3	72.4	25.3	2.3	72.8	22.1	5.1
Law	73.0	16.2	10.0	68.8	24.0	7.3	78.5	11.5	10.0
Total	76.4	19.2	4.4	74.3	22.0	3.9	75.0	19.3	5.7

Source : A Release of the Planning and Research Division of the University Grants Commission - 1983.
Cited by the Committee for National Development in Sri Lankas Ethnic Problem Myths & Realities, Lanka Guardian Vol : 6 No : 13,
November 01, 1983, P. 10.

V
Table - IV
Percentage of Tamils Admitted to the University
1979/1980 - 1980/1981

Year	Commerce	Management
1979/80	9.62
1980/81	21.45	12.46

Source : Second Annual Report of the University Grants Commission - 1980

V
Table - V
Ethnic - Ise Population Statistics - 1981
Total - Population - 14, 850, 001.

Ethnic Group:	Absoluto Nos:	Percentage:
Sinhalese	10,985,666	73.98%
Tamils (Sri Lankan)	1,871,535	12.60%
Tamils (Plantation)	825,233	5.56%
Moors & Malays	1,100,350	7.41%
Burghers	38,286	0.26%
Others	28,981	0.20%

Source: - Statistical Abstract - Census - 1981

Table - VI
Ethnic - Wise Break - Down of Population - 1981 Census.
Percentage in Relation to the total population in the island of the particular Ethnic Group

	Sinhalese			Sri Lankan Tamils			Plantation Tamils			Muslims		
	Absolute No.	%	University Admissions Quots	Absolute No.	%	University Admissions Quots	Absolute No.	%	University Admissions Quots	Absolute No.	%	University Admissions Quots
Colombo	1,332,658	12.04	8.90	165,952	8.87	1.12	21,504	2.61	0.14	160,502	15.19	1.12
Kalutara	722,075	5.57	4.12	8,601	0.46	0.06	35,510	4.30	0.23	62,418	5.91	0.43
Kandy	844,325	7.69	5.60	55,675	2.98	0.38	104,840	12.70	0.70	114,700	10.85	0.79
Matala	285,514	2.60	1.90	20,936	1.12	0.14	24,084	2.92	0.16	26,350	2.49	0.18
Nuwara-Eliya	187,280	1.70	1.25	70,471	3.17	0.48	247,131	29.95	1.06	15,781	1.49	0.11
Galle	768,928	7.00	5.17	6,093	0.33	0.04	11,069	1.34	0.07	26,054	2.47	0.18
Matara	609,367	5.50	4.06	3,918	0.21	0.03	13,931	1.69	0.09	16,518	1.56	0.12
Hambantota	412,965	3.76	2.78	1,553	0.03	0.01	308	0.05	-	9,112	0.86	0.06

Jaffna	4,615	0.04	0.02	792,530	42.33	5.36	20,001	2.42	0.13	13,803	1.31	0.09
Mannar	8,710	0.08	0.059	54,106	2.89	0.36	14,072	1.71	0.09	28,487	2.70	0.20
Vavuniya	15,876	0.15	0.11	54,541	2.91	0.37	18,592	2.25	0.12	6,671	0.63	0.04
Batticaloa	10,646	0.10	0.07	234,348	12.52	1.58	3,868	0.47	0.02	79,366	7.54	0.55
Ampari	146,371	1.33	0.98	78,315	4.18	0.53	1,410	0.17	-	161,660	15.29	1.13
Trincomalee	86,341	0.79	0.58	86,743	4.46	0.58	6,767	0.82	0.04	75,138	7.11	0.52
Kurunagale	128,549	10.27	7.59	13,438	0.72	0.09	6,427	0.78	0.04	62,543	5.92	0.43
Puttalam	407,453	3.71	2.74	33,218	1.78	0.22	2,964	0.36	0.02	48,841	4.62	0.34
Anuradha- pura	536,899	4.89	3.60	7,113	0.38	0.40	785	0.10	-	42,079	3.98	0.29
Polonnaruwa	238,803	2.17	1.55	5,875	0.31	0.03	205	0.02	-	17,123	1.62	0.12
Baddulla	440,245	4.01	2.96	36,585	1.95	0.25	135,795	16.46	0.91	28,108	2.66	0.19
Moneragala	259,825	2.37	1.75	5,025	0.27	0.03	9,164	1.11	0.06	5,499	0.52	0.03
Ratnapura	674,657	6.14	4.54	17,979	0.05	0.12	88,429	10.72	0.59	13,941	1.32	0.09
Kegalle	588,675	5.36	3.96	14,095	0.75	0.09	43,879	5.32	0.29	35,083	3.32	0.24
Gampaha	1,280,942	11.66	8.60	54,807	2.45	0.31	5,732	0.70	0.03	46,384	4.42	0.32
Mullaitivu	3,948	0.04	0.02	58,904	3.15	0.40	10,766	1.30	0.07	3,184	0.36	0.02

Table - I

Posts:	Total	Sinhalese	%	Tamils	%	Muslims	%
Stenographers	198	135	68.2	45	22.7	18	9.1
Typists	414	376	90.8	31	7.5	07	1.7
Translators	05	05	100.0	-	-	-	-

Source : Parliament Hansard., D.S.R. S.L. Vol : 10 Pt. 1
 June 04, 1980 - Cols : 1480, 1504, 1496.

Table - I
 Private Sector Employment - 1981

of Employment	Total	%
falling	1,317	15.3
ing	586	6.8
ts	452	5.2
& Allied Grades	5,488	63.5
& Allied Grades	792	9.2
Total	8,635	100.

Sarvof Employment in the public Sector - January - December 1981. Employment and Manpower planning division, Ministry of plan Implementation.

Table - II
District Distribution
AII - Nigrants for Employment 1979 - 1980

Administrative District	Numbers	1979		1980	
		%	Number	%	Number
1. Colombo	14,907	57.6	15,169	53.0	
2. Gampha	4,090	15.8	4,548	15.9	
3. Kalutara	990	3.8	1,044	3.7	
4. Kandy	1,028	4.0	1,675	5.8	
5. Matala	232	1.0	285	1.0	
6. Nuwara-Eliya	111	0.4	89	0.3	
7. Galle	1,007	4.0	1,192	4.2	
8. Matara	254	1.0	269	0.9	
9. Hambantota	183	0.7	272	1.0	
10. Jaffna	1,043	4.0	1,615	5.6	
11. Mannar	26	0.1	14	0.0	
12. Vavuniya	15	0.1	31	0.1	
13. Mullaitivu	03	0.0	06	0.0	
14. Batticaloa	90	0.4	158	0.6	
15. Amparai	62	0.2	82	0.3	

16. Trincomalee	134	0.5	165	0.6
17. Kurunegala	341	1.3	455	1.6
18. Puttalam	268	1.0	441	1.5
19. Anuradhapura	61	0.2	57	0.2
20. Polonnaruwa	10	0.0	10	0.0
21. Badulla	150	0.6	200	0.7
22. Moneragala	11	0.0	11	0.0
23. Ratnapura	89	0.3	86	0.3
24. Kegalle	252	1.0	368	1.3
25. Address Illegible	164	0.6	181	0.6
26. Address no stated	354	1.4	221	0.8
Total	25,875	100.0	28,644	100.0

Source : Migration far Employment to the Middle East Its demographic and Socio - Economic effects on Sri Lanka R.Bull, Korale, Employment and manpower planning Division, Ministry of plan Implementation, Sri Lanka 1983

All Island

	Percent of Labour Force in the Community					As a percent of the total Population in the Community				
	Self-Employed	Employed	Employed	Unpaid Family Work	Total Employed	Self-Employed	Employed	Employed	Unpaid Family Work	Total
Kandyan Sinhalese	24.62	1.07	40.12	20.33	86.14	9.79	0.43	15.96	8.09	34.27
Low Country Sinhalese	18.80	1.57	52.17	8.97	81.51	7.03	0.59	19.52	3.35	30.49
Ceylon Tamils	27.52	0.95	51.78	8.96	89.21	8.63	0.30	16.23	2.81	27.97
Indian Tamils	1.80	0.17	91.54	0.87	94.38	0.93	0.08	47.50	0.45	48.96
Moors	25.16	2.58	50.58	7.87	86.19	6.79	0.70	13.64	2.12	23.25
Malays	9.72	1.39	63.89	4.17	79.17	3.14	0.45	20.63	1.35	25.57
Burghers	3.23	0.0	67.74	0.0	70.17	1.22	0.0	25.61	0.0	26.83
Others	33.33	0.0	66.67	0.0	100.00	10.00	10.00	20.00	0.0	30.00
Total	19.59	1.24	52.95	11.49	85.27	7.45	0.47	20.13	4.37	32.42

Source : Report on Consumer finances and Socio-Economic Survey - 1978 - 1979. Statistics Department, Central Bank of Ceylon, March 1983, P.72 - Table 56.

IX
Table VIII
Results of Cultivation - 1972,
Muthu Iyan Kaddu Scheme

Crop	Acres	Total Yield Cuts	Gross Income	Net Income
Chillies	254	2,074	1,659,200.00	1,151,200.00
Red Onions	126	11,029	772,000.00	457,000.00
Bombay Onions	13	390	58,500.00	32,500.00
Green Grams	10	60	12,000.00	10,000.00
Ground Nuts	6	60	6,000.00	3,600.00
Vegetables	29	1,450	58,000.00	34,800.00
Plantains	60	3,000	60,000.00	42,000.00
Total	498	18,063	2,625,700.00	1,734,000.00
Average per Youth.			9,278.00	6,117.00

Source : Marga, Seminar Paper I, 1974.

X.
Table - I
State Personnel Classified by Major Occupational Groups and Race - 1972

Occupational Groups	Sinhalese	%	Tamils	%	Moors and Malays	%	Burghers	%	Others	%	Unspecified	%	Total
Administrative Professional and Technical Grades	5,413	67.80	2,275	28.50	201	2.50	74	0.90	15	0.18	14	0.17	7,992
Middle Class	76,532	81.20	14,397	15.30	2,073	2.20	804	0.80	150	0.1	295	0.3	94,251
School Teachers	83,994	81.50	11,963	11.60	6,820	6.60	106	0.01	54	0.05	153	0.01	103,090
Minor Employees	45,329	86.40	5,542	10.60	1,020	1.90	265	1.90	126	0.24	156	0.30	52,438
Labour Grades	55,610	85.50	7,561	11.60	1,284	2.00	225	2.00	119	0.20	185	0.30	64,984
Unspecified	773	-	114	-	17	-	2	-	-	-	57	-	963
Total	267,651	82.68	41,852	12.93	11,415	3.53	1,476	0.46	464	0.14	860	0.27	323,718

Source : Statistics of Personnel in the State Services - 1972, Ministry of Public Administration.

X
Table - II
Public Sector Employees by Major Occupational Group and Race

	Sinhalese	%	Tamilis	%	Moors	%	Malays	%	Burghers	%	Others	%	Total
Total	311089	84.34	42818	11.6	12283	3.3	1109	.3	1356	.36	194	.05	368849
Professional Technical and Related workers	116557	82.43	17123	12.1	7204	5.1	195	.13	249	.17	59	.04	141387
Administrative and Managerial Workers	3013	81.3	576	5.76	71	1.9	25	.67	14	.37	6	.16	3705
Clerical and Related Workers	61137	83.75	9647	13.2	1577	2.16	323	.44	280	.38	33	.04	72997
Sales Workers	1741	83.14	297	14.18	46	2.19	2	.09	5	.23	3	.14	2094
Service Workers	23839	86.9	2472	9.01	668	2.4	112	.4	325	1.18	12	.04	27428
Agricultural, Animal Husbandry and forestry workers, Fisherman and Hunters	2145	73.2	618	21.09	146	4.9	10	.34	10	.34	1	.03	2930
Production and Related workers, Transport Equipment Operators and Laborers	86268	35.54	11511	11.4	2345	2.32	334	.33	311	.30	72	.07	100841
Workers not Classified by Occupation	16389	93.82	574	3.28	226	1.29	108	.61	162	.92	8	.04	17467

Source : Census of Public and corporation Scotor Employment - 1980, Sri Lanka, Table 5. Ministry of plan Implementation and Department of census and Statistics.

X
Table III
Corporation Sector Employers by Major occupational Group and Race.

	Sinhalese	%	Tamils	%	Moors	%	Malays	%	Burghers	%	Others	%	Total
Total	195955	85.74	24373	10.6	5847	2.5	1031	.45	1081	.47	244	.10	228531
Professional Technical and Related Workers	8155	75.5	2304	21.3	202	1.8	64	.59	48	.44	28	.25	10801
Administrative and Managerial Workers	4539	83.3	682	12.5	127	2.3	56	1.02	28	.5	16	.29	5448
Clerical and Related Workers	62596	86.5	7175	9.9	1678	2.32	412	.56	399	.55	63	.08	72323
Sales Workers	892	87.27	85	8.3	22	2.15	10	.97	12	1.1	1	.09	1022
Service Workers	11602	87.62	1111	8.39	389	2.93	51	.38	71	.53	16	.12	13240
Agricultural, Animal Husbandry and Forestry Workers, Fisherman and hunters	4541	60.88	2671	35.81	86	1.15	84	1.12	58	.77	18	.24	7458
Production and Related Workers, Transport Equipment Operators and Laborers	101884	88.03	9687	8.36	3278	2.83	337	.29	452	.39	97	.08	115735
Workers not Classified by Occupation	1746	69.72	658	26.2	65	2.59	17	.67	13	.51	5	.19	2504

Source : Census of Public and Corporation Sector Employment - 1980, Sri Lanka, Table Ministry of plan Impomentation and Department of Census and Statistiors.

Relevant Extracts Taken from Relevant Publications...

Forward of Book

It is generally accepted that economic factors have largely been responsible for the intensification of the ethnic problem in Sri Lanka and its transformation into a national question. Education and state employment are two inter related issues crucial to the economic prosperity of the Tamils and where there is much allegation that they are being discriminated. This study strives to analyze the situation with regard to state sector employment.

The analysis has been carried out under three headings : (1) Higher state services; (11) Other Services and (111) Various issues pertaining to State sector employment. The Second category Other Services include (a) Accountants' Service (b) Police and Armed Services (c) Clerical Services and (d) Teaching Service. Detailed statistical Tables have been included which should be of immense use.

We hope that this study will fulfill a long felt need and help towards a better understanding of this ethnic problem.

State Sector Employment and Tamils in Sri Lanka

Introduction

One of the grievances of the Tamils of Sri Lanka is that they are being discriminated against in state sector and semi-state sector employment.

A survey of the ethnic representation in employment in the state sector and semi-state sectors will show beyond doubt that over the period of two decades or more, the Tamils have been heavily discriminated against. They have lost the chances that they enjoyed during the pre independence period and more so from the post – 1956 period. The statistical analysis in the ensuing chapters will convince this fact.

The nationalism that was manifest in the nineteen twenties was not a grass root nationalism emanating from the hearts of the masses. It was a nationalism displayed by the English educated elite. It aimed at replacing the oligarchy of the British with the oligarchy of the English oriented localities.

The granting of Universal Franchise in 1931 and the abolition of communal representation in the legislature embodied in the Donoughmore constitution of 1933 shifted the roots of political powers from the hands of the English educated elite to the hands of the ordinary masses. Consideration of race religion and cast began to wield influence in the elections to the legislatures that ensued. However, the English educated elite continued to enjoy the privileges of entering the legislature, which was still being dominated by the Europeans.

Jennings has appropriately pin-pointed the inherent weakness of the Sri Lankan nationalism at that time. He said “ the social diversity

of the population of Ceylon (Sri Lanka) requires emphasis for it was the principal obstruction to the development of self-government. The small educated minority developed a nationalist movement which in theory ignored "race", religion and caste.... The election returns (of 1947) show that almost invariably the electors had voted for candidates of their own race, religion and cast.... Ceylonese nationalism was essentially a product of Western education and its ideology was not fundamentally different from that of nineteenth century Europe".¹

In the same article Jennings says that the physical presence of the Soulbury Commission in Sri Lanka and the meeting they had with the late D.S.Senanayake, went a long way in assessing the local situation and drafting a suitable constitution. According to him the presence in his (Senanayake's) Cabinet of the Leader of the Sinhala Maha Sabha, a communal organization, did not deter Senanayake from ignoring the racial and religious considerations. The Soulbury constitution which was predicted by an assumption of a balance of communal forces, suffered the first and irretrievable onslaught at the hands of D.S.Senanayake himself when he, with one stroke of the pen, under the powers of the draconian Citizenship laws which he himself authored in 1948 and 1949 disenfranchised the Tamils of the plantation areas of recent Indian origin. This toppled the political power of not only the Tamils of recent Indian origin but also the Tamils as a whole of Sri Lanka. This paved the way for the ascendancy of Sinhala- Buddhist dominance in Sri Lanka politics.

The racial and religious fervors among the Sinhalese which appeared to be insulated against when the Soulbury constitution was promulgated came to the fore again. These forces acted and interacted in the formation of the political consciousness since then and the cumulative effect of it was manifested in the cultural revolution of 1956.

The resultant effect and all development there from, tended to progressively impede the Tamils' interests in Sri Lanka. In its wake this Sinhala Buddhist nationalism which chalked the course of Sri Lanka's destiny, beckoned among other things that employment prospects in the state sector and semi-state sectors should be exclusively reserved for Sinhala Buddhists.

A knowledge of the historical development and background is necessary to understand how and why the Tamils are being discriminated against in the sphere of employment in the state and semi state sectors.

Native Employment Under the British Rule

The bifurcated function of colonial administration - a frugal expenditure on the one hand an exploitation - based centralized economy pattern on the other hand - brought in its wake several changes in the country. The Colebrooke reforms of 1833 whereby the three different kingdoms which had their capitals at Kandy, Kotte and Jaffna were, for the first time unified under a common administrative set up opened avenues of employment for the natives. The reforms were directed towards minimizing capital expenditure on the administration of the colony and the pluralisation of plantations and promotions of private investments in plantations which would accelerate the development of an economy within this framework resulting in the maximum exploitation of the colony's resources - manpower resources not excluded.

The government in power resolved therefore , to promote English education so that the required personnel to handle the administration could be locally produced. The government was recruiting even clerks from England which swell their overhead expenditure. Local recruitment of clerks with a knowledge of English and interpreters helped them to reduce the expenditure on overhead charges. Long before Colebrooke made these suggestions as far back as 1799, Cordiner the Chaplain advocated this policy. T.L.Green said "In 1777 with three years after British occupation, Cordiner, the Chaplain proposed the establishment of a training school for the sons of Mudaliyars and other Chiefs who would supply English speaking officers to various government Departments" Thus the projection of English education as a means of procuring personnel locally for employment gained momentum.

In this respect the Christian Missionaries had made very deep contributions and there was little that the government had

to do. The Christian Missionaries were more bent on evangelistic activities and they opened a school, wherever it was possible and widely, and subsequently established a church besides the school. The government indirectly supported the Missionaries by giving preference to Christians in appointments to the government service. The government therefore did not have to spend much on education. Thus education was more a private enterprise. Swarna Jayaweera puts this point in a nut shell. She says "English education was to be restricted to a small elite, and the Anglo vernacular schools, the English central schools and the Colombo Academy were to form a hierarchical structure, corresponding to a socio-economic cum linguistic social pyramid. In order to limit the supply of English education, Government would withdraw as much as possible from this sphere and leave it mainly to private enterprise to meet the need on a demand and supply basis".²

We must take note of the fact that the Kingdom of Kotte and Jaffna fell into the hands of Portuguese and the Dutch in succession and the British took over from the Dutch. Due to the geographical position of Kandy the domain of Kandian monarchy survived the Portuguese and Dutch power encroachments. Kandy was the hilly region and approaches had to be made through steep jungles, and hence Portuguese and Dutch failed to annex Kandy to their suzerainty. In consequence, we find a deep and penetrating influence of the Christian Missionaries in the areas that came under the Kotte and Jaffna Kingdoms. The presence of large number of Christian Missionaries schools in the maritime provinces explain this. Christian Missionary influences in Kandy were experienced only after the British occupation. Cognition of this fact is necessary to understand and appreciate how the low country Sinhalese and the Tamils took the lion's share in employment, when avenues were opened for the employment for the natives. Colebrooke emphasized on the need for the English education³ and recommended the establishment of

a college in Colombo for the purpose of affording “native youths a means of qualifying for different branches of the Public Service”⁴.

The emergence of the plantation economy consequent on the encouragement given to British entrepreneurs by the government in power gave rise to Towns Estates and other infra-structures like construction of Roads , Railways and modes of transport etc. The rise of Estates and the attendant rise of labour population in particular warranted an increase in medical and legal facilities. The Medical and Law colleges were established . The English educated Low Country Sinhalese vied for positions in employment avenues thrown open by these developments. Thus they became not only Clerks, Interpreters, Civil Servants etc. but also Lawyers, Doctors and Engineers. They even became Estate owners, Businessmen, Contractors and Transport Agents. Thus in socio economic mobility, they were ahead of all other communities.

The Kandyans were confined to their village economy, feudal ways of life and wedded to casteism. Though the new developments were centered mainly within the Kandyan territory, it had no meaning to the Kandyans. They had neither the education nor the financial capacity to avail themselves of the benefits of those developments. Education was mainly in the hands of the Missionaries and they confined themselves primarily to where the Dutch had been in active pursuit. Education reached the Kandyans very late and slowly. As a result the Low Country Sinhalese moved into the Kandyan Territory as carpenters, Masons, Contractors, Transport Agents and Traders.

The Tamils on the other hand were living in the Dry Zone and in Jaffna the soil is arid and the new developments in the country gave them no economic viability. They were also wedded to casteism and feudal ways of life. They did not take to crafts or trade. In this situation they had no alternative but to bank on government employment and this was facilitated by the ample opportunities

given to them by the Christian Missionaries in acquiring the pre-requisite of English Education. As the places for Lawyers, Doctors and Teachers were limited they had to be content with concentrating on government appointments.

The position of the Tamils is put in a more vivid form by Denham thus "The older regard education as an investment for their children, which will enable them to take up positions to which their newly acquired wealth entitles them. The small land owner and cultivator who has prospects believes that education will make a clerk of his son or fit him for a learned profession that the latter will then hold a better position in the world than his father, and that consequently the fortunes and what appeals to him equally strongly, the status of the family will be assured. The younger generation seek escape from rural life, from mental toil, from work from which they begin to regard as degrading, in an education which will lead to posts in offices in towns, and so to appointments which entitles to holders the respect of the class from which they have emancipated themselves."

In addition the pension rights which automatically accrue to holders of government jobs, have indelibly inscribed in their hearts a security of an income during the last days in their lives. The pension benefit and the security of a steady monthly income have further bettered their dowry prospects which again served as a financial security for the future.

The census reports of 1921 also supports the view that English education in Jaffna reached a very high standard, and invariably therefore the Tails procured a large number of government jobs. It says "The Ceylon Tamils were ahead of the Low Country Sinhalese in English literacy, though they were behind them in literacy generally. This is what one ought to expect from the high rate in the Northern Province scholars in Vernacular schools. The number of clerks supplied by Jaffna to the government service is out of all proportion to the size or population of the district and

for the purpose of becoming clerks, if for no other, the educated Jaffnese realizes the value of an English education”⁹. An uncongenial nature and the arid lands of Jaffna had a catalytic effect in attracting the youth of Jaffna towards the English education that was made available almost at the doorstep by the Christian Missionaries. Uswatte Arachi says “Missionaries activities in education were strongest in the coastal belt of Jaffna”¹⁰.

The Government of the time, in order to economise its expenditure on the maintenance of the Colony advocated a policy of recruited English educated natives for the various jobs. Only those who were qualified in English and those who could withstand a highly competitive all island recruitment scheme emerged successful and were admitted to the Government service. From the point of view of a government which had no bias other than a bias for highly competent English educated native personnel, anybody who was successful at the uniform all-island competitive recruitment scheme were admissible to the government service. Recruitment results showed that Burgers whose mother-tongue was English and the Low Country Sinhalese and Tamils topped the list. This is nothing surprising, and should have been all the more expected, because English education struck roots, for historical reasons in the Low Country Sinhalese areas and Jaffna. However sociologists like Jennings Straucs and Thambiah tended to reflect the ethnic composition in the Public Services against the actual population percentage of the ethnic group in the country and assert that Kandyan Sinhalese were under-represented and Low Country Sinhalese were over represented in the public service. They exclaimed that Tamils were represented in the public services out of all proportions. The sociologist could not have made this study with a bias towards any ethnic group. The sociologists only tended to show the socio-economic position of an ethnic group at a given time under given historical conditions. Under the conditions that prevailed during the time material to

foreign rule, the results by no stretch of imagination could have been anything different. But cheap politicians misinterpreted the sociologist's interpretation and said that Sinhalese were calculatedly discriminated and that the Tamils were again calculatedly given a preferential treatment at the expense of the Sinhalese.

The resultant tensely poisoned atmosphere ripped through the country causing a damaging effect on the socio economic and inter racial relationship patterns of the country. Mendis explains this clearly. He says " the result was that they began to struggle among themselves and sought the aid of their respective communities to attain their ends. This was not difficult as the various communities had not developed the same stage of development. Some were backward educationally while others had not the same economic advantages. These inequalities helped to sharpen communal feelings and to develop a greater sense of group solidarity in those communities whose members felt they had an inadequate share of spoils.

If one were to have an unbiased critical view as to whether any one ethnic group gained any extra advantages under the general economic changes that took place it was the Low Country Sinhalese that gained much. They not only became employed in Government Service, they also became Estate Owners, Plumbago Mine owners, Contractors, Transport Agents, and owners of Tea, Rubber and Coconut plantation based industries . On the other hand, the Tamils lost even the small pittance they drew from the hard toil their lands and directed themselves indiscriminately towards English education and Government employment. Besides Government employment they have nothing else, Estates, Plantations and agro based industries were unthinkable in Jaffna.

Mr. V.Navaratnam , an Ex. Member of Parliament who was then regarded as the Brain of the Federal Party wrote a book “ The Fall and Rise of the Tamil Nation” and the following are the relevant extracts :

The passage of the Sinhala Only Official Language Bill was a great blow to the Tamil- speaking people. If they submitted to the law it spelt their doom. It was not merely a language switch over in government offices. It was not even a question only of Tamil Public servants learning the Sinhala language and acquiring proficiency to work in it. It was much more than that, it invaded the life and the social and cultural fabric of the Tamils. The Act was pregnant with a million problems, both seen and unseen. It paved the way for quick assimilation into the majority Sinhalese mainstream, and threatened the very survival of the Tamils as an ethnically and culturally distinct people....

Unlike the workers of the plantation industry in the hill country who had the largest Trade Union in the country, workers among the Ceylon Tamil until then had never interested themselves in trade unionism in a separate way that is to say, they never regarded their interests or problems as anything distinct or different from those of the Sinhalese or other communities so as to warrant a separate identity. Government service was their biggest source of employment and there they had swallowed the socialist professions of the LSSP about the universality of workers rights and allowed themselves to be beguiled into a deceptive sense of oneness with the Sinhalese. Except for a comparatively small union of workers in the cigar and other cottage industries organized by C.Tharmakulasingham a school friend of mine and lawyer of Point Pedro, in the predominantly Tamil North of Ceylon, there were no all Tamil trade unions as such. The betrayal by the G.C.S.U. and the LSSP now drove the Tamils in Government Service to think in terms of Tamil and Sinhalese even in trade unionism, as in the national political scene.

A team of spirited young clerical servants led by Chelliah Kodeeswaran, K.Sivanandasundaram, R.Balasubramaniam, T.Somasundaram, Adiyapatham, Iyar and many others who left the G.C.S.U. founded a separate Government Clerical Service Union for the Tamils under the Tamil name of Arasanka Eluthuvinaignar Sankam (A.E.S). They organized branches in offices all over the country. The AES was the signal for the beginning of general linguistic trade union movement of Tamil workers in other services. Tamil workers unions were organized in the Postal Department, the Railway, the Harbour, the Ceylon Transport Board etc., all of which looked to the AES as the parent union.

The AES was registered as a recognized trade union under the law and became the sole spokesman for all the Tamil public servants. It took up their problems and grievances with the authorities but encountered difficulties and innumerable obstacles. It was rebuffed at every turn. Although in trade union terms it had great strength by virtue of its large membership, its effectiveness was circumscribed by the very nature of the national conflict between the Tamils and the Sinhalese.

Unlike the G.C.S.U. the AES could never contemplate trade union action to back up its demands. It had perforce to rely on interviews persuasion and negotiations. Any success depended entirely on the goodwill and good sense of the government and the government's response could not be anything but tendentious since the problems were its own calculated creation.

Conditions of employment, terms of recruitment, public service and financial regulations, pension minutes, everything pertaining to Government service were unilaterally altered and new terms and conditions introduced to compel obedience to the Sinhala Only Law. The government was utterly callous to the hardships and sufferings of the Tamil Public servants and their families. All that the government would do in response to AES's representations was

to give assurances to alleviate the hardships, but it never honored even the assurances. To a government that had set its mind on coercion of its Tamil employees it was useless to keep on making representations.

The AES in despair and frustration began to think of the possibility of seeking redress and justice in courts of law. No other remedy was available to them.

Legal opinion was very strong that the Official Language Act of 1956, which made the mother tongue of the Sinhalese community alone as the Only Official Language of Ceylon, was a clear violation of Article 29 of the constitution. Nobody to be heard to argue that the Sinhalese were not a "community" as contemplated by Article 29 or that the Ceylon Tamils (as distinct from the Tamils of the plantation districts against whom the Privy Council had made a ruling in the Kodakanpillai case) were not such a community, or that the Official Language Act has not conferred a benefit or advantage on the Sinhalese community, while denying the same benefit or advantage to the Tamil and other communities, or that the Act has not made the Tamil and other communities subject to a disability while not making the Sinhalese community also subject to the same disability. If one could ever imagine a piece of legislation which was most patently discriminatory and violative of the prohibition in Article 29, it was this Official Language Act. If it was not, then the authors of the article must have been in cloud cuckoo land when they imagined they were providing safeguards for the minorities against discriminatory legislation.

In ordinary circumstances this would have been an appropriate constitutional issue pre-eminently suited for resolution in the Courts of Law. But in the peculiar backdrop of the Tamil Sinhala conflict and the history of the legislation it was essentially a political issue. Unless there was a political settlement between the two peoples the problem of the Tamils in government service could never be

resolved . The AES was not unaware of this true nature of the problem. But in their utter exasperation with an impervious and perverse Government they consulted S.J.V.Chelvanayagam.

The Tamil linguistic trade union movement drew its inspiration and derived encouragement from the Federal Party, and functioned as a parallel movement in close liaison with the latter. The AES naturally turned to it for advice and guidance . As for the Federal Party, it had lost all faith in political litigation and courts of law as a means of fighting National oppression. It has had a long and bitter experience with political cases, starting with the Town Hall case against the Mayor of Jaffna in connection with Lord Soulbury's first visit to Jaffna as Governor General , then through the three election petition cases against G.G.Ponnampalam, S.Natesapillai and V.Kumarasamy and finally the Kodakanpillai case all the way up to the Privy Council. All these had convinced the Federal Party that the national oppression of Tamils by a fascist minded Government was not a matter which could be solved in courts of law.

However Chelvanayagam put the AES in touch with M.Tiruchelvam Q.C who might examine the public servants' problems from a purely legal angle unaffected by the convictions and experience of the Federal Party. On his advice the AES decided to sue the Government challenging the legality of its actions.

Chelliah Kodeeswaran, then a clerical servant attached to the Labour Department and an Arts graduate of London volunteered to file the action in his own name as plaintiff. A salary increment which was due to him in the normal course had been withheld pending proof of his proficiency in the Sinhala language. He was one who could not distinguish the Sinhalese alphabet from the Chinese alphabet. Kodeeswaran therefore sued the Government in the District Court. It was declaratory action asking the court to declare the Government's order stopping the payment of the salary increment of Rs.10/- per month which he had already earned

was illegal since it was made in pursuance of a Treasury Circular which was itself illegal, because the Treasury Circular purported to implement a law which was no law at all, that is to say the Treasury Circular sought to implement the Official Language Act of 1956 which was void in terms of Article 29 of the Constitution.

The Government in reply, contended that the Act did not contravene the provisions of Article 29. They raised a point further, as a preliminary objection, that in any event Kodeeswaran as an employee of the Government (Crown) had no right to sue his employer for wages on the legal principle that a servant of the Crown could not sue the Crown for wages since he held office "at the Queen's pleasure".....

Upon the decision of the AES Kodeeswaran appealed to the Privy Council against the Supreme Court's judgement. When the appeal was taken up for hearing before the judicial committee of the Privy Council, London, Council argued some aspects of the case and then requested Renganathan to argue the law relating to a public servants rights to sue the Crown for wages.....

After hearing Renganathan Their Lordships of the Judicial Committee agreed with him and allowed the appeal. They held that a public servant had the right to sue his employer (Crown) for unpaid wages.....

The Privy Council decision was received with natural jubilation in the AES circle and among the Tamil speaking people in general. But this jubilation was regrettably short-lived, for it was counter-productive of a most wicked reaction on the part of the Sinhalese. It led to a conspiracy to do away with every semblance of authority outside the Sinhalese, whether legislative or judicial or executive.

The Kodeeswaran Case was one in a series of decisions of the Privy Council which rang the alarm bell to leaders who were hell-bent on entrenchment of Sinhalese power. The most important of

them was the case of the Bribery Commissioner Vs Ranasinghe in which the Privy Council had held in emphatic terms that Article 29 was an unalterable and entrenched provision of the constitution, that is to say Article 29 could not be altered, amended or repealed under any circumstances even by following the amending procedure laid down in the constitution.....

These cases were unmistakable signs to the Sinhalese leaders that the Privy Council they were now having to contend with was a far cry from the one which had let them get away with their toying with the constitution in the Kodakkanpillai Case. They were signs which gave them a clear idea of what would happen to the main constitutional issue in the Kodeeswaran Case if the latter were to go before the Privy Council once again.

All these cases arose out of the SLFP's handling of the country's affairs during Srimavo Bandaranayake Government (1960 – 1965) in which Felix Dias R. Bandaranayake held office as her minister of Justice. But when the Privy Council decisions began to reach Ceylon one after another Dudley Senanayake's UNP- FP Government (1965- 1970) was in power and the SLFP – LSSP – CP Alliance was in the opposition. It is quite conceivable that a conspiracy to axe down the obstructing Constitution was probably hatched within the inner echelons of the Alliance at this time with the secret connivance of some, if not all, of the UNP leaders.

Echoes of what was being proposed were heard very often on the floor of the House in parliament during this time. Speakers from the Alliance Opposition seized every opportunity to launch a scathing attack on Article 29 and swore to have it removed at the very first opportunity they got, while the UNP maintained a studied silence. People who had begged and implored the Tamils to unite with the Sinhalese and accept the Soulbury Constitution and to give them a chance to prove their goodwill and sincerity of intention were now most vociferous in denouncing it as a British

– given document. Lawyer M.Ps and constitutional pundits of the Alliance began to talk of the sovereignty and supremacy of the people- by people, of course they knew it meant only the Sinhalese people and to condemn the foreign made constitution which limited it as though they had discovered its foreign make only after the Privy Council was found to stand in the way of their perverse manipulation of the constitution.

The Alliance got its opportunity at the General Election of 1970 when they were elected to power with an overwhelming majority. It was the Members of Parliament returned at this election who put on board the comic opera of the Constituent Assembly which led to the so-called repeal of the “British given “ Constitution of 1948 and the replacement by a new one of swadeshi -make in 1972. But before staging the opera they took steps to ensure that their illegal activities would never have to go for a scrutiny by the Privy Council. They passed an Act of Parliament in 1971 abolishing appeals to the Privy Council. This manoeuvre not only ensured their repealing the constitution with impunity, it also effectively shut out any prospect of the Kodeeswaran Case ever going back to the Privy Council once again for a final pronouncement on the constitutional issue.

It lay in the Supreme Court without being attended to despite the Privy Council’s direction to hear arguments and decide on the main issue of the case. After the abolition of the Privy Council appeals the AES and Kodeeswaran saw no point in proceeding with the case and abandoned it . What tremendous costs and what a waste of labour! Thus the curtain was wrung on the Kodeeswaran case finally without achieving the purpose for which it was launched.

But that is not all. There is a poignant and ironical side to the AES’s whole enterprise. The real beneficiaries of the AES exercise now turned out to be the GCSU and the Sinhalese public servants.

That is the most unkindest cut of all. Whereas before the case (that is before the GCSU drove the Tamils from their trade union) they did not possess the right to sue the Government for their wages, now those very Tamils have got them that right on the highest authority of the Privy Council. It was windfall for the Sinhalese public servants for all time. Since government service has now become almost out of bounds to the Tamils the ruling is hardly of any use to them. As a matter of fact, many a grateful Sinhalese friends of his have congratulated and thanked Kodeeswaran for the Privy Council decision.

Following the Racial Riots of July 1983, nearly 14,000 Government, Semi Government and private sector employees were displaced.

A Coordinating Committee of Displaced Employees was established and a memorandum was submitted to the Commissioner General of Essential Services on the plight of the Tamil Displaced Employees.

Views and Suggestions on Rehabilitation

As an Organisation avowedly non political in character and content, functioning purely as a voluntary welfare association interested in rehabilitation of the employees displaced by the recent disturbances, we wish place on records our appraisals of the facts arising from the discussions of the affected personnel in the various categories of both Public and Private sectors. Our views and suggestions do not in any way bind the personnel involved and it is our considered opinion that besides the rehabilitation activities perhaps their interests are best looked after by the respective trade unions and similar organizations of their choice.

You are only too familiar with the conditions and circumstances of their displacement for any elaboration .Overnight they have been reduced to the poverty line bereft of their belongings sans anything material to call their own except perhaps themselves. Some have had their nightmare of a lifetime and their only consolation being that they are alive to tell their tale.

Instances are too far numerous to quote and perhaps redundant . Some have been hacked to death in front of their parents, family members burnt alive, families living in desperation and disbelief whether one or the other is alive or dead. In this frame of death therefore one has to take some time to settle down at least to collect his wits or resume normal health particularly after the sea journey with alternate scorching sun and bitterly cold wind, in cargo boats, on open decks for two days and nights. Against this background is our desire to collect something coherent that is pertinent to their rehabilitation and their future.

The consensus of opinion however is that give the opinion they do not desire to continue their employments in the places of their best for more than anything else they really feel insecure at their

work places where they are no longer accepted are equals and where their rights as equal citizens is being denied with impunity. They really seek opportunities of rehabilitation either locally or overseas. In this process they seem interested only in gracefully extricating themselves out of the situation without prejudice to their erstwhile service and earned benefits.

Consequently they would wish the following matters to be explored :

PART 1 : GOVERNMENT EMPLOYEES

1. Whether facilities could be made available to transfer them to places of work in or around their home towns in the North and East in similar or suitable positions.
2. If (1) is found impracticable and justifiably perhaps in senior positions, whether retirement facilities could be made available in keeping with their service and accrued benefits.

Suggestions have been made that :

- a. Those with 20 years of service and over to retire with full pensions :
- b. Those with over 10 years service, on a pro rata basis, with further years added for pension purposes.
- c. Compensation be considered as on termination of employment for those who have not achieved pensionable status.
- d. Cases of death of the bread winner consequent to the disturbances be treated as having achieved full pensionable status and compensation, salaries and pension facilities accorded as in the case of the Armed Services at present.

Meanwhile and until these decisions are implemented, the following relief measures are suggested.

- a. Full pay leave for three months until 31st October 1983 when the security situation in the country is reviewed and considered adequate for resumption of work by those who are inclined to do so.
- b. The residential quarters be provided with maximum security arrangements for the employees both at their place of employment and residence including travelling to and from places of work.
- c. A settling- in- Allowance of Rs.1000/- per head to each member of the family be paid immediately as an outright grant to meet the unanticipated additional commitments whilst settling in their environs.

We shall be pleased to elaborate on these matters if you so desire.

PART 11: NON GOVERNMENT EMPLOYEES

These refugees fall under:

1. Semi Government and Para – statals.
2. Private Enterprises : Large and Small.

Whereas the Semi Govt. and Para statal organizations at least most of them seem to fall in line with the directions issued by the government in respect of its employees in:

- a. Desisting from laying dead lines for employees to report for work.
- b. Affording relief by way of salary advances and payments.

Yet some institutions like the Air Lanka and State Plantation Corporation seem obvious to the course of Govt. action or have taken upon themselves the task of restoring normalcy when this situation has been admittedly absent. Air Lanka has called upon

its refugee employees to report for work on or before the first September 1983 on pain of dismissal. Losing the privilege of being allowed 3 weeks special leave from 25th. July to the 15th. August and the further absence from the 16th. to the end of August to be set off against normal leave entitlement. A letter from the State Plantation Corporation has gone one better. The employee is deemed to have vacated his post when he was constrained to flee for his life on the 25th. July. Whether this is victimization of a curious sort or plain and simple cruelty to a fellow human being is not in issue. What is to be inferred is that some employees are still left to their own curious logic in handling the situation arising out of a national calamity. We presume there is little difficulty in getting such organizations to fall in line and not to be carried away by a false sense of nationality.

Ironically the greatest hardship seems to fall on those least able to bear it. These are the refugees who are employees of small Firms and some large ones – where their security of tenure largely hangs by a slender thread of personal relationship which when put to strain can have adverse consequences.

Besides in a large majority of the small establishments the employers themselves have been victims of violence and their place of employment all gutted up. In such unfortunate circumstances there is no place where the employee can appeal for succor. The government cannot afford to be a mere spectator. It must be admitted that to maintain law and order is the responsibility of the government and any consequential loss to life and limb (including property) of every single one of its citizens is one the State must assume and accept responsibility.

To permit discriminatory treatment to one class or another be it Govt. Semi Govt. or private sector will be not only unfair and unjust but uncharitable to a group of employees who deserve a helping hand.

Some of the bigger institutions like Banks and other larger establishments have shown more understanding in handling the situation by providing advances and loans although here again there has been no uniformity in action.

What is therefore desired is a logical and uniform approach to all sectors both in the matter of leave, resumption of work and basic financial assistance as interim measures of relief to the refugees. The employees of the non government sector urge that :

- A. They be afforded the same relief available to the displaced employees in the Government sector.
- B. They too be not called upon for work anytime earlier than their counter parts elsewhere.

Such a degree of uniformity could be achieved only by government intervention and direction to all employers. It is therefore suggested that the Employers' Federation, the Bank Employers Union, the Chambers of Industries and Commerce and recognized private enterprises be appraised of the situation and a tenable date arrived at for resumption of work and the relief measures to be undertaken in the meantime. In any event it is their firm desire that :

1. As a first option they be considered for absorption into local establishments in the North and East, where such facilities exists or can be created by the Employers. In the case of State Corporations, inter corporation transfers should be feasible.
2. Where such or similar establishments are not available or cannot be created, they be considered for retirement with equivalent benefits as in the case of their counterparts in the Govt. Service. The deficiencies in the case of the E.P.F. contributions to be met by the Govt. and the Employers wherever possible and in terms of existing collective agreements wherever applicable.

3. Cases of death of the bread winner consequent to the disturbances be treated as entitled to maximum E.P.F. award and reasonable compensation in addition.

In the Meantime and until such decisions are implemented, the following interim relief be assured.

- a. Full pay leave for three months until 31st October 1983 when the security situation in the country is reviewed and considered adequate for resumption of work by those who are inclined to do so.
- b. The residential quarters be provided with maximum security arrangements for the employees both at their place of employment and residence including travelling to and from places of work.
- c. A settling- in- Allowance of Rs.1000/- per head to each member of the family be paid immediately as an outright grant to meet the unanticipated additional commitments whilst settling in their environs.

The overriding consideration in the forgoing position is obvious. The haunting fear of insecurity and unwillingness on the part of the refugees to be subjected to the same humiliation and indignity and recurrent loss of valuables (including lately their landed properties) over the years and sadly so, due to the lack of trust, goodwill and understanding so very necessary in the task of nation building. These scars will take a long time to heal. This is no doubt unfortunate and the defenseless victims have become the poorer at least by material standards.

Co-Ordinating Committee of Displaced Employees (Refugees)

K.Rajasingam

President

54, Jumma Mosque Lane

Jaffna.

A.S.Moorthy

Secretary

Arasanka Koodduthapana Ooliyar Sangam **(One of the Pioneer Tamil Trade Union in Sri Lanka)**

In 1963, a few radicals on the salaries branch of Port (cargo) Corporation decided to work in Sinhala only and they were preparing the pay sheets in Sinhala Only. When the Tamil officers came to know about it, they met spontaneously at Vivekananda Society Hall in Kotehena and after much discussion, two decisions were taken. One was not to draw our salaries without translation of pay sheet details in English and our names written in English. The other decision was to start a trade union for Tamil employees in Govt. Corporations and I was elected as the organising secretary. Mr Chellaiah Kodeeswaran, president and Mr A. Balasubramaniam, secretary of Arasanga Eluthuvinair Sangam (AES) who were present at the meeting offered to help me. Incidentally, Mr. Kodeeswaran later became very prominent when he won his case against the language policy of the Sri Lanka Government infringing his fundamental rights in the Privy Council. It was popularly known as 'Kodeeswaran Case' of those days.

The Tamil Employees unitedly refrained from drawing their salaries for that month, when on the third day, the management was forced to give translations in English after which they drew their salaries. With the success of protest, there was a large attendance at the inaugural meeting of the Tamil trade union named Arasanka Koodduthapana ooliyar Sangam (AKOS) and I was elected the founding secretary. We took up several issues affecting our members with the Management with success. We also got the management to recruit a Tamil Translator. (Mr. A. S. moorthy, a member was appointed on a higher scale) and a Tamil Typist for the benefit of Tamil employees.

I was reelected secretary year after year. During week ends Mr Kodeeswaran joined me to visit other government Corporations to form AKOS branches. We were able to form Strong branches at Eastern Paper Mill Corporation, Valaichenai, Paranthan chemicals Corporation and KKs Cement Factory

A. Jesuthasan
Canada

இந்நூலில் இடம்பெற்றிருக்கும் கட்டுரைகளில் பல ஏற்கனவே வெளிவந்தவை. அதற்காக வீரகேசரி நிறுவனத்துக்கும் அதன் அன்றைய வாரஇதழ் பிரதம ஆசிரியர் வி. தேவராஜ் அவர்கட்கும் எனது நன்றிகள் உரித்தாகும்.

- ஐ.தி. சம்பந்தன்

யாழ்ப்பாணம் காரைநகரைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட திரு.ஐ.தி. சம்பந்தன் (மூர்த்தி) ஒரு தொழிற்சங்கவாதி. அரசியல்வாதி. அரசியல் ஆய்வாளர், சமூகசேவையாளர், சமயவாதி, ஆர்ச்சியாளர். இவர் தமிழ் அரசுத்துறை ஊழியர்களின் அவலங்களையும் அவர்கள் இன ரீதியாக ஒதுக்கப்படுவதையும் உணர்ந்து அவற்றை எதிர்த்துப் போராடுவதற்கு மொழிவழித் தொழிற்சங்கங்களுடன் இணைந்தார். தமிழ்த் தொழிற்சங்கவாதிகளான திரு. கோடெஸ்வரன், திரு.சிவஞானசுந்தரம், திரு.இராமநாதன் போன்றவர்களின் தொடர்பால் தொழிற்சங்கத்துறையில் ஆழமாக காலைப் பதித்துக்கொண்டார். அரசு கூட்டுத்தாபன ஊழியர்களின் நலன் கருதி அவரும் திரு.யேசுதாசனும் கூட்டுத் தாபன ஊழியர் சங்கத்தைக் கட்டியெழுப்பினார்கள். 1956இல் கொண்டுவரப்பட்ட 'சிங்களம் மட்டும்' சட்டம் அரசுத்துறை ஊழியர்களைப் பெரும்பாதிப்புக்கு உள்ளாக்கியது. தமிழ் ஊழியர்களின் உரிமைக்கு மொழிவழித் தொழிற்சங்க ரீதியாக போராடவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. எனவே மொழிவழித் தொழிற்சங்கங்கள் இணைந்து தமிழ்த் தொழிற்சங்க கூட்டணியை உருவாக்கினர். அதன் செயலாளர் நாயகமாகப் பொறுப்பேற்று, அரசாங்க எழுதுவினைஞர் சங்கத்தின் வழிகாட்டலில் சிங்களம் மட்டும் சட்டத்தினாலும், இனக்கலவரங்களினாலும் பாதிக்கப்பட்ட தமிழ் அரசு ஊழியர்களுக்கு நிவாரணம் பெற்றுக்கொடுப்பதில் திரு.சம்பந்தன் தீவிரமாகச் செயற்பட்டார். 1963 யூலை இனக் கலவரத்தால் பாதிக்கப்பட்ட 11,000 ஊழியர்களுக்கு நிவாரணம் பெற்றுக்கொடுக்கப் பாடுபட்டார்.

இந்த ஈடுபாட்டினால் பெற்றுக்கொண்ட அனுபவங்களையும், *State Sector Employment and Tamils in Sri Lanka* என்ற பல்கலைக்கழக ஆய்வுக்குழுவினால் தயாரிக்கப்பட்ட அறிக்கையில் வெளியிடப்பட்ட ஆதாரபூர்வமான தகவல்களையும் கொண்டு தொகுக்கப்பட்டதே "தமிழ் அரசு ஊழியர்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதிகள்" எனும் இந்நூலாகும்.

- இரகுபதி பாலசிறீதரன்

Plight of Tamil Public Servants is a monograph by I.T.Sampanthan who has been known to for the last 50 years. His dedicated service in public causes and strong commitment to the suppressed, deprived and discriminated segment of the population amidst personal adversities are of a remarkable order. He was the Secretary General of the Tamil Trade Union Federation, a body that had been formed to address the problems of the Tamil working class. He has a long experience in Trade Union work and had an intimate knowledge of the problems faced by the Tamil government employees who were adversely affected by the implementation of the Sinhalese Only Act and subsequently the series of communal riots that had occurred until 1983.

- Professor S.Pathmanathan

ISBN 978-0-955359-6-3

9 780955 1535963